

Đàn Ông + Đàn Bà = Cuộc sống

Thảo Gấu

1980
BOOKS

vh NHÀ XUẤT BẢN
VĂN HỌC

Ngoại tình
trong
Phim - Truyện

*Hạnh phúc đôi khi giống như chiếc bình hoa, sự xa cách giống
như những vết rạn.*

*Mỗi ngày một chút cho đến một ngày vỡ tan chỉ bằng nụ hôn
của một người xa lạ!*

“Khi đàn bà không ngoại tình viết về ngoại tình

Thu Không

“Đàn Ông + Đàn Bà = Cuộc sống” là điều đương nhiên rồi, không thể khác. Nhưng “Đàn Ông + Đàn Bà = Cuộc sống” của Thảo Gấu thì lại nghiêng về một cuộc sống tình ái, tình dục - đúng hơn là nặng về yếu tố ngoại tình.

“Đàn Ông + Đàn Bà = Cuộc sống” như một cuốn truyện ngôn tình, dễ đọc, dễ cảm nhận, dù nó hầu như không có chút thực tế kinh nghiệm thật nào.

Cái nhìn của Thảo Gấu về ngoại tình chủ yếu qua phim ảnh, qua những người bạn, người quen, vì thế những câu chuyện luôn lấp lánh sự lãng mạn đẹp đến mê mẩn kiểu “nhịp cầu hạt Mandison”. Nếu có trả giá, có cay đắng... cũng y như khúc hát tấu lên trước khi nhân vật chính gục xuống của một vở opera. Nhưng “Đàn Ông + Đàn Bà = Cuộc sống” lại chỗ thông điệp khá rõ ràng, mỗi khi đọc những ghi chú (note), trạng thái (stt) của Thảo trên mạng thì tâm trạng và khúc mắc của tôi đều được giải tỏa: Sao đề tài “Ngoại tình” lại cứ cuốn hút cái “cô bé” yêu là cưới, chẳng hề có chút kinh nghiệm gì về tình trường nội lẫn ngoại này? Nhưng hẳn là đọc riêng lẻ, trong nhiều thời điểm, trạng thái, ngữ cảnh... nó khác khi tất cả được tập hợp lại thành một tổng thể có chương, có mục, có chủ đề. Cuốn sách lý giải vì sao mà Thảo Gấu cứ như bị mê hoặc, ám ảnh bởi những câu chuyện ngoại tình. Như một người hạnh phúc đủ đầy cứ ca hoài bài ca về mát mát? Một Thảo Gấu đam mê t đàn bà, một người đàn bà có quá nhiều yêu

thương, quá nhiều nhân ái... Cô sợ những đố vờ, những mắt mát dù nó đã và sẽ chẳng bao giờ thắp thoáng hiện hữu trong cuộc đời cô. Chỉ là Thảo Gâu luôn cảm thấy lo sợ về những cảnh ly tán của các cuộc hôn nhân, tình yêu. Thảo Gâu như cảm nhận rõ ràng được quy luật bất biến rằng dù cuộc tình nào cũng ngập sắc hồng nhưng sự thay lòng đổi dạ của Tình Yêu, sự xuất hiện của các nhân vật bên ngoài hôn nhân ... thì yêu thương không bao giờ có thể đông đầy...

Và, đằng sau “mưa bay lãng đãng miên man trên cuộc tình” đó là những cơn giông bão có thể xé tâm hồn người ta ra hàng trăm nghìn mảnh và biến cuộc sống thực của người trong cuộc thành một bãi chiến trường không thể cứu vãn, chắc chắn là thế!

Yêu thương đó, trăn trở đó đều được Thảo Gâu viết ra như một sự sẻ chia, một sự níu giữ, cũng có thể như những lời nhắc nhở nhẹ nhàng để những người đàn ông, đàn bà xung quanh cô biết yêu thương nhau hơn, trân trọng nhau hơn, biết thứ tha, bỏ qua những gì chưa hài lòng về nhau... Nhắc nhở những người vợ người chồng đừng sao nhãng tình yêu dành cho nhau giữa cuộc sống hôn nhân bận bịu lo toan con cái, trách nhiệm và cơm áo gạo tiền... Và thế là “Đàn Ông + Đàn Bà = Cuộc sống”. Một cuộc sống trọn vẹn để yêu thương nhau và đem đến hạnh phúc cho nhau.

Tháng 12/2015
Nhà thơ, nhà báo Đoàn Ngọc Thu

*Ngoại tình
không
chỉ có trong phim*

*Người hạnh phúc là người biết bằng lòng với những gì mình
có, cả những khổ đau và sung sướng – người biết mỉm cười lúc có
chuyện vui, đứng dậy sau gục ngã và bước về phía trước mà không
cần thêm muốn những thứ không thuộc về mình!*

Đàn ông

Đàn bà

Cuộc sống

*Như là trên phố đông người, làm sao qua đường được đây?
Chỉ cần nhắm mắt lại và nắm tay anh, em hiểu không!*

Hồn nhân

Có thể nào, tình yêu dành cho một ai đó càng lớn thì nỗi buồn sẽ càng nhiều và nỗi đau cũng vì thế mà dày hơn?

Tin được không?

Bốn năm trước em gọi điện và khóc: “chồng em có bạn gái”. Anh ấy xin lỗi và em bỏ qua.

Vừa rồi em lại gọi nhưng không khóc: “Họ vẫn chưa dừng lại - thế là đã 4 năm họ vẫn giữ quan hệ với nhau. Anh ấy lại xin lỗi, chối bỏ và muốn em bỏ qua”.

Em hỏi chị liệu có thể tin thêm một lần nữa được không? Tin người mà em gọi là chồng, người đã nhận được sự bao dung từ em “bỏ qua, không một lần nhắc lại, đề cập đến” chuyện anh ấy đã thích một người phụ nữ khác một lần và bây giờ lại nói “hãy tin anh thêm một lần nữa”.

Thực sự mà nói chị không biết phải trả lời em thế nào. Đàn ông họ có thể say nắng, có thể thích, có thể đam mê nhưng 4 năm để hẹn hò với một người là quãng thời gian đủ dài để có thể đặt tên cho cuộc tình đó một chữ “yêu”. Chị không dám nói thẳng với em cảm giác đó của chị, cảm giác về tình cảm thật của những người đàn ông không dễ yêu, không dễ rung động hay không dễ nói lời yêu thương với người khác không phải vợ mình. Chị bảo em: đàn ông nói nhớ nhưng, thương nhớ cho vui ấy mà, nhưng sự thực thường không phải vậy. Những lời nhớ nhưng như em nghe thấy, đọc được chỉ đơn giản là tay gõ, đầu chẳng nghĩ gì và tim thì không rung động.

Em hỏi chị: có nên tin thêm một lần nữa không?

Chị không biết người đàn ông của em tính cách ra sao, là người thế nào, không biết tình yêu của anh ấy dành cho em và gia đình lớn đến đâu. Chị càng không thể biết tình cảm của em dành cho anh ấy có đủ lớn để chấp nhận bỏ qua mà vui sống bên cạnh người mà mình đã từng tha thứ một lần. Nhưng chị vẫn luôn tự nhủ mình rằng, không buông xuôi nếu như người ta còn nói câu: còn yêu.

Cuộc sống còn dài lắm em, cứ cho là chúng mình sống đến 70 tuổi thì chặng đường tình yêu em đi mới chỉ có 1/5. Vậy thì 4/5 thời gian còn lại em thử hình dung xem em có thể bước đi một mình được không? Hoặc em thử chấp nhận đánh cược thêm một lần nữa? Có thể bốn năm sau em sẽ phải nghe thêm câu: tin anh thêm một lần nữa - lần thứ thứ 3 hoặc em sẽ có được một người chồng hết mực yêu thương và nể trọng em vì sự bao dung.

Tin được không?

Tin hay không tin chẳng thể nói mà làm được, chẳng thể tự nhủ thế mà đầu không nghĩ ngợi, tim không đau nên chẳng ai có thể giúp em được. Câu trả lời là ở em và chị chỉ khuyên em đừng làm điều gì trong lúc hoang mang và đau khổ, hãy để thời gian giúp em bình tâm lại, ít nhất là đủ để đưa ra một quyết định đúng đắn và không khiến em phải ân hận sau này!

Hạnh phúc

Có nhiều người bạn của tôi nói rằng họ đã hy sinh rất nhiều: tự do – công việc – bản thân để duy trì hạnh phúc gia đình. Trong hạnh phúc không có từ hy sinh, chỉ có những việc mình muốn làm, thích làm – như thế mới là hạnh phúc!

Tin vào bản năng – điều thật thà khôn ngoan!

toàn bộ nội dung cuốn sách của Thảo Gấu đã bị cái tựa đề thật thà tóm tắt hết: viết về đàn ông, đàn bà và cũng có nghĩa là viết về cuộc sống. Cuộc sống không thể gọi là cuộc sống nếu thiếu một nửa ấy – ai cũng biết. Nhưng trong chúng ta, từ “biết” cho đến “hiểu” là cả một quãng đường dài mà không phải ai cũng có thể đi đến tận cùng - cho dù họ đã trải qua quá nửa hoặc đi hết cả cuộc đời. Thảo Gấu là một người phụ nữ đặc biệt, có vẻ như cô đã đi được đến cuối con đường ấy trước cả sự trải nghiệm. Bởi lẽ, cô tin vào bản năng của mình.

Bộ cục của cuốn sách tương đối thú vị và khôn ngoan. Ban đầu là những chuyện tình hư cấu: những chuyện tình trên phim ảnh. Bàn về những chi tiết có yếu tố “ngoại tình” trong phim, Thảo Gấu thật thà cho người đọc biết những suy nghĩ thực sự của mình. Những xúc động tinh tế. Những nuối tiếc kéo dài vô tận. Những khao khát được bày tỏ đằng sau từng câu chữ và cả một sự im lặng âm áp như một vĩ thanh. Sau chuyện tình phim ảnh là những câu chuyện đời thật, dưới tiêu đề “Ngoại tình không chỉ có trong phim” - cũng thật thà quá, ai chẳng biết! Nhưng để viết ra những câu chuyện thật ấy lại không hề dễ. Từ những cảm xúc bé nhỏ mỗi ngày mà hình dung về “đàn ông, đàn bà, cuộc sống” trở nên rõ nét hơn nhiều. Có thể nói, những lời tâm sự của tác giả là sự thật thà đầy bản năng. Và đó, theo tôi nghĩ thì khả năng tin vào bản năng của mình là một sự thật thà khôn ngoan! Một sự khôn ngoan cũng... đầy bản năng!

Thảo Gâu - một người phụ nữ trẻ lại mang trong mình bản năng đàn ông mạnh mẽ đến thế. Ngược lại, nếu sinh ra là một người đàn ông, Thảo Gâu cũng có thể là một người đàn ông mang bản năng đàn bà. Dù thế nào đi chăng nữa thì đó cũng được coi là món quà mà ông Trời trao cho cô. Đọc sách của Thảo Gâu, tôi nhớ đến Janusz Leon Wisniewski (Cô đơn trên mạng) – người đàn ông nữ tính nhất trên đời, người sáng tạo ra một nhân vật nam tưởng chừng không có thật để tỏ ra thiếu hiểu người đàn bà của mình đến mức không thể nào tồn tại bên cạnh nhau lâu dài. Câu chuyện của nhà văn vì thế mà thật đến đau đớn và cũng hoang đường đến đau đớn. Hóa ra, đàn ông – đàn bà luôn đi song song bên nhau như thế trong đời, và có thế mới là cuộc sống.

Với Thảo Gâu, cô có cái nhìn sáng suốt đến ngạc nhiên về đàn ông, vạch ra mọi khác biệt giữa hai giới, kêu gọi sự chấp nhận khác biệt ấy để cuộc sống của những người đàn ông, những người đàn bà được yên ổn, hạnh phúc trong tâm, để họ thôi dằn vặt nhau, dằn vặt mình sau những đổ vỡ. Thế nhưng, Thảo Gâu ơi, cuối cùng thì đàn ông vẫn là đàn ông và đàn bà vẫn là đàn bà. Có nghĩa là, rất hiếm người có một người đàn ông trong một người đàn bà (và ngược lại) như cô, rất hiếm người có được món quà ấy của ông Trời hay từ một bí ẩn nào đó của trăng sao, vũ trụ, để có thể tận hưởng cuộc sống này, để thấy trong nó mọi giá trị, ngay cả sự rạn vỡ, đau buồn...

Tôi nghĩ điều lớn nhất mà người đọc cảm nhận được sau khi đọc cuốn sách của Thảo Gâu là sự chia sẻ. Những người đàn bà đang có tâm trạng rối như tơ vò, tất bật lo lắng cho con cái, vợ vã hoàn thành công việc của mình nơi công sở, nhưng đôi khi vẫn cảm thấy đau lòng mỗi khi nhớ về một (hoặc nhiều) người đàn ông. Cho dù mỗi người có một cách riêng để đối mặt với nỗi đau thì đa số họ vẫn phải trải qua những khoảnh khắc cảm thấy bất

hạnh, tan nát. Nếu ai đó đã từng một lần đọc được bài viết của Thảo Gấu trên mạng thì chắc hẳn họ sẽ có những giây phút ngò ì ngẩn ra, ngẫm, sao mà cô ấy nói đúng thế, như thể đang “đi guốc” trong bụng mình vậy. Và họ sẽ thở một hơi dài cố nén để trút mọi nỗi sầu muộn vì hóa ra trong cuộc sống này vẫn có nhiều người gặp phải những tình cảnh như họ. Nếu suy nghĩ bình tĩnh hơn, theo kiểu của Thảo Gấu thì cuộc đời không đến nỗi bề tá c như vậy.

Mặc dù không học ngành Tâm lý học nhưng Thảo Gấu lại có cơ hội trở thành người am hiểu và dẫn dắt tâm lý người khác, có lẽ vì cô là người có bản năng mạnh mẽ. Bản năng đàn bà - bản năng đàn ông - bản năng NGƯỜI khiến cho cô dám sống thật với những suy nghĩ của mình. Hơn thế nữa, cô là người dám nói, dám viết, dám thể hiện mình, không ngại bị người đời đánh giá, phán xét. Cô viết tự nhiên, nồng nhiệt, như viết về câu chuyện của chính mình vậy. Chính cái bản năng ấy hóa ra lại là chìa khóa của mọi sự an ủi, đồng cảm, thấu suốt.

Facebook thường đặt câu hỏi: “Bạn đang nghĩ gì?” như một sự khích lệ người ta nói ra những tâm sự của mình cho nhẹ lòng. Đó là cái khôn ngoan của nhà tâm lý Mark Zuckerberg. Tuy nhiên, mà ý ai trong số những người sử dụng Facebook dám nói hoặc bày tỏ nỗi lòng của mình, dường như họ luôn e sợ suy nghĩ của mình bị bóc trần ra trước thiên hạ. Có người mạnh miệng đôi khi lại theo đuổi một mục đích khác: xây dựng hình ảnh trên mạng - mạnh mẽ hoặc yếu đuối. Thảo Gấu - theo cảm nhận chủ quan của tôi thì cô là một trong những người sử dụng mạng xã hội để viết, đơn giản vì một khao khát tự thân. Hơn thế nữa, cô viết không phải để “khoe mình”, mà vô hình chung cô đang thực hiện “thiên chức” của một người bạn gái với những người bạn mình - cả nam lẫn nữ (ngoài cái thiên chức làm vợ, làm mẹ như người ta vẫn nhắc!). Người bạn ấy

sẵn sàng viết, như thể sẵn sàng bỏ mọi công việc đang hồ i há để
ngồ i lại bên tách trà nóng, lắng nghe bạn mình kể lể, rô i thủng
thẳng nói những điề u gâ n gũ, những điề u xa xôi...

Sự chia sẻ không nằ m ở chỗ người hiểu ta điể n đi, khuyên ta
thê nào, mà là sự chân thành bóc tách từ chính câu chuyện của
người đố i thoại. Để trong một tích tắ c, ta thắ u hiểu ra rằ ng:
HẠNH PHÚC BẮ T ĐẦ U ĐƯỢC BIỂ T ĐỂ N TỪ MẮ T MÁT!

TS Giáo dục Nguyễn Thụy Anh

Viết cho Thảo Gấu

Tôi từng có lần nghĩ với cảm giác tức tởm “Đúng là quá đại khi vì Thảo Gấu mà đi xem phim này” (và tôi tin không chỉ mình tôi nghĩ thế)... Không phải vì Thảo Gấu mời tôi, rủ tôi, chèo kéo tôi đi xem phim, thậm chí cô ấy còn không biết tôi đã đi xem. Tôi thường đi xem hoặc thuê đĩa phim về nhà xem sau khi đọc được một bài viết nào đó của Thảo trên facebook nói về bộ phim ấy, bởi vì cô viết những lời bình luận về bộ phim quá hay! Có lẽ nào tôi không đủ trình độ để cảm nhận được như Thảo? Không, cái này không phụ thuộc vào trình độ, dù có giỏi hơn Thảo thì tôi cũng không viết được như thế, bởi Thảo viết những bài này không phải chỉ bằng trình độ cảm nhận và hưởng thụ của mình mà cô ấy còn viết bằng cả trái tim và một tâm hồn tinh tế và thật sự nhạy cảm, nhân hậu. Vậy nên qua lăng kính nhìn nhận của cô thì mỗi bộ phim đều có cái gì đó vừa giản dị, vừa chân thật, vừa tình tường đến thú vị và hơn hết là sự đồng cảm tuyệt đối với những số phận, những con người, những câu chuyện của cuộc sống quanh ta được tái hiện trên phim... Và sau mỗi lần tức tởm, tôi lại bình tâm lại, xem lại lần nữa để hiểu tại sao mình chưa thấy được những điều cô ấy thấy...

Và đó là những bộ phim...

Còn Thảo Gấu đã thấy gì từ những câu chuyện đời thường? Tôi hay đọc những bài nho nhỏ Thảo viết, và tôi thích!

Thích bởi Thảo viết như người trong cuộc, lần nào đọc tôi cũng tự hỏi tại sao Thảo lại có nhiều kinh nghiệm đến thế? Thảo trải

qua từng ấy chuyện rồi sao? Thảo đã thất tình sao?... Nhiều câu hỏi cứ hiện lên trong đầu tôi, và tôi lại lần mò đọc cả những thứ rất vụn vặt trong cuộc sống của Thảo để tìm câu trả lời cho mình. Nhưng điều ngạc nhiên là phần lớn những bài viết tôi tìm được đều trái ngược hoàn toàn với nghi ngờ lúc đầu của tôi. Thảo rất hạnh phúc, Thảo là người đàn bà yêu và được yêu, tình yêu của gia đình lớn, gia đình nhỏ, của chồng, của những đứa con, của công việc, của những gì Thảo đón nhận từng ngày trong cuộc đời này... Nghe đến đây có lẽ bạn sẽ nghĩ tôi tô vẽ quá mức cho cuộc sống của Thảo, đúng, bạn có thể nghĩ thế, vì cuộc sống quanh ta đầy những buồn bã, dỗi hờn và bi quan, mất niềm tin, ngay cả tôi cũng luôn nghi ngờ đủ thứ... Nhưng Thảo thì không! Cô ấy thật sự là người làm cho bạn có cảm giác rằng bạn sẽ hối tiếc rất nhiều nếu không biết cách sống đúng từng phút, từng giờ của cuộc đời này! Cô ấy làm cho bạn có cảm giác rằng, mỗi phút giây trôi qua và đang đến để rất đáng được trân trọng, thương thức và bạn đừng nên bỏ lỡ... Cô ấy truyền cảm hứng sống cho bạn, dù những thứ cô ấy viết đều là những trăn trở, những lo lắng, những lung lay, nhưng cô ấy phần nào giúp bạn hiểu rằng tại sao những thứ như thế lại đến trong đời ta, để rồi sau đó ta bỗng thở một hơi nhẹ nhõm, thấy tự tin và dũng cảm hơn để bước tiếp con đường phía trước...

Cô ấy không phải chuyên gia tâm lý, nhưng những gì cô ấy viết đều được mọi người đón đọc, xin lời khuyên, bởi những gì cô viết luôn ẩn chứa một sự đồng cảm sâu sắc và suy nghĩ nhân văn. Và điều quan trọng là những bài viết của Thảo mặc dù nhân văn và giàu lòng trắc ẩn, nhưng Thảo cũng rất thực tế. Cô ấy sẽ không đưa ra những lời khuyên trên mây và bảo người ta rằng luôn có cái kết cố tích cho mọi câu chuyện. Cô ấy rất rõ ràng, đôi khi còn khá phũ phàng khi không chấp nhận những việc đi quá giới

hạn, quá mức tự trọng của con người, bởi tha thứ chỉ có ý nghĩa với những người hiểu được giá trị của sự tha thứ ấy...

Trước những vấn đề tưởng như rất tế, tưởng như vô lý, tưởng như không thể chấp nhận được thì cô ấy đều có những cách lý giải của mình. Mặc dù đây là quan điểm riêng, nhưng có lẽ nó khá phù hợp với những tiêu chuẩn của cuộc sống nếu ta cho là có, vì vậy cô luôn được mọi người quý mến và tin tưởng...

Với một người, chỉ bằng những dòng chữ ngắn gọn mà được đón nhận, được yêu quý thì còn hạnh phúc nào hơn...

Cô ấy xứng đáng nhận được những tình cảm như thế, bởi từng dòng chữ ấy được viết nên từ nhịp đập của trái tim...

MC Thảo Vân

Unfaithful⁽¹⁾ - Ngoại tình

Mọi dung phim thì rất đơn giản thế này thôi: rằ ng có một đôi vợ chồ ng lấ y nhau đã 11 năm - họ số ng một cuộc số ng đơn giản và bình dị như hàng triệu đôi vợ chồ ng khác trên thế giới này. Anh chồ ng thì chăm chút cho gia đình, chị vợ thì chăm sóc những đứa con. Và rô i một ngày kia chị gặp một người đàn ông khác - trẻ hơn, nóng bỏng hơn và biế t cách khơi gợi bản năng tình dục trong chị, thế là chị trút vào đó những đam mê, yêu thương, thèm muố n và khao khát của mình, để rô i tâm trí chị gửi hế t về nơi có người đàn ông trẻ hơn mình để đế n cả chục tuổi á y - chị lo đắ ng việc gia đình, chị chăm chút cho bản thân hơn khi đế n với người đó, chị hớn hở vui mừng khi nghe tin chồ ng mình đi vắ ng. Tới một ngày, chuyện gì đế n cũng đế n, người chồ ng phát hiện ra và trong cơn bắ n loạn, anh đã giế t chế t người tình của vợ mình.

Hình ảnh người đàn ông khi đố i diện với tình địch của mình trong phim sẽ làm người xem nhớ rất lâu. Có lẽ sẽ không có ai chế t nế u như ga gồ i xộc xệch trên giường không nói lên một cuộc làm tình nô ng nhiệt vừa diễn ra và nế u như món quà mà anh đã tặng cho vợ mình không nắ m ngay trên đầ u giường của người đàn ông đang đứng trước mặt anh. Nhòe nhoẹt và đón đau. “Tôi không thể làm được việc này và tôi muố n giế t cô chứ không phải người đàn ông đó”. Con người khi bị đồ n vào tột cùng của nỗi đau họ sẽ muố n làm cho kẻ gây ra đón đau cho mình phải biế n mấ t, nhưng họ

không hiểu rằng nỗi đau nếu đã từng đến một lần trong đời thì sẽ không bao giờ quên được.

“Không có gì được gọi là sai lầm – chỉ có những điều ta làm và những điều ta không làm”, chàng trai trẻ trong phim đã nói với người đàn bà của người khác mà anh ta đang cùng chung chăn gối như thế.

Đúng - trên đời này chẳng có gì được gọi là sai lầm bởi vì mỗi việc chúng ta làm, chúng ta gặp đều là sự sắp đặt, nhưng ông trời cũng ban cho ta một quyền năng mạnh mẽ để dẫn chính mình bước vào những con đường đó. Bất kể sự việc nào xảy ra cũng đều có vài phương án giải quyết, nhưng chọn làm theo phương án nào là quyền của chúng ta. Người phụ nữ ấy có thể bước vào ngôi nhà đó như cách mà chị đã làm trong phim - hoặc có thể bước lên taxi và trở về nhà như một vài lần chị đã nghĩ trong tiềm thức. Tất cả đều có thể xảy ra và đó chính là những cột mốc trong đời mà ta phải vượt qua.

Chị đã lựa chọn cho mình cách bước vào đó là cho phép mình đi theo tiếng gọi của bản năng, của cảm xúc, của những ham muốn tình dục, của những cảm giác mới lạ. Và ở phía cuối con đường đó là một cái kết quá bi thảm.

Người ta cứ tưởng phụ nữ không có đam mê chăn gối, không có nhu cầu tình dục nhiều như đàn ông nhưng hóa ra không phải thế. Bao nhiêu dồn nén tưởng là sẽ được khóa lấp bằng những gối chăn hàng ngày đã bùng lên thành ngọn lửa thiêu rụi cả bản lĩnh con người.

Có thể ở ngoài đời sẽ có rất nhiều kết quả khác nhau, ví dụ như chị biết dừng lại; ví dụ như chị bị phát hiện và gia đình chị tan vỡ; ví dụ anh biết, anh không giết người, anh chỉ xử lý một cách bình tĩnh

và cũng im lặng như thế với chị; hay có thể anh vẫn chung sống với chị nhưng ngày đêm nguyền rủa và sỉ nhục chị... Mỗi người có quyền lựa chọn cho mình một cách hành xử và phải tự chịu trách nhiệm với sự lựa chọn ấy. Còn người đàn ông trong phim đã giết người tình của vợ - đã ôm vợ để an ủi động viên cô - và đã không đi tiếp khi đèn xanh ngay trước cửa đèn cảnh sát bật sáng.

Tôi không thấy ai xấu ai tốt trong phim, cũng không thấy việc chị có người đàn ông khác hay việc anh trở thành kẻ sát nhân là một tội lỗi. Tôi chỉ nhìn vào đó để hiểu mình hơn, hiểu đàn ông hơn, hiểu những người sẵn sàng trở thành người tình của người khác. Chỉ để hiểu thôi - và thế là đủ, bởi vì chỉ khi bạn là người trong cuộc, bạn mới có thể quyết định được mình sẽ làm gì và không làm gì. Và một khi đã quyết định thì không có gì là sai lầm cả, đó chỉ đơn giản là một lần bạn lựa chọn mà thôi!

The Descendants⁽¹⁾ – Hậu duệ

Bất kỳ cuộc hôn nhân nào cũng có những bí mật riêng của nó, và không phải lúc nào bạn cũng có thể nhìn thấy những bí mật đó ngay cả khi bạn là người trong cuộc. The Descendants kể về một cuộc hôn nhân như thế. Dường như nội dung phim đã được đạo diễn dựng lên bằng những câu chuyện thật trong một gia đình thật, để rồi người xem thoáng thoắt nhận ra hình như trong những nhân vật kia phảng phất có bóng dáng của mình.

Một người đàn ông cả đời chú tâm vào làm ăn, lo kiếm tiền với những khoản thu nhập đủ để trang trải cho mọi sinh hoạt của một gia đình có vợ và hai cô con gái; một người cha dường như quên đi sự có mặt của hai đứa con mình bởi vì anh quá bận với những hợp đồng, dự án; một người chồng dường như có vợ như một thói quen bởi những lời cuống của công việc đã ngày một kéo anh rời xa cô.

Cuộc sống có lẽ cứ êm đềm như thế nếu không có một vụ tai nạn xảy ra với vợ của người đàn ông đó. Chị bị tai nạn và hôn mê không biết khi nào mới tỉnh dậy. Gác công việc qua một bên, anh trở về đảm đương vai trò của một người chồng - một người cha - một chỗ dựa duy nhất cho những đứa con và người vợ đang nằm trên giường bệnh của mình. Bất đầu một cuộc sống mới mà anh bỏ quên đã rất lâu rồi. Tập lại từ đầu, tập chăm sóc vợ, tập quan tâm con, tập làm những việc mà nếu như không có sự cố đó xảy ra, anh sẽ chẳng bao giờ biết đến.

Có lẽ mọi khó khăn cũng sẽ được giải quyết nếu như anh không phát hiện ra rằng vợ mình đã yêu người khác - và quyết định chia tay đã đến nhưng chị chưa có cơ hội để nói với anh thì đã chìm vào hôn mê vì tai nạn. Cảm giác của người đàn ông khi biết được sự thật đó sẽ thế nào nhỉ? Tìm hiểu - phải rồi, và tiếp sau đó là rất nhiều những hành động khác mà chỉ khi nào ở trong hoàn cảnh đó bạn mới có thể hình dung được. Có người chọn giải pháp tha thứ để tiếp tục một cuộc sống cũ - có người chia tay để bắt đầu một cuộc sống mới - hay có người chọn giải pháp giữ người mình đã từng yêu bên cạnh để trả thù, để trả lại cho người đó hết những uất hận mà mình đang phải gánh. Người đàn ông của Descendants không có ai để đối chất, không thể hỏi trực tiếp người vợ của mình, anh không có cơ hội đó bởi vì lúc này, chị nhắm đó và không thể nhìn, không thể nói, thậm chí không thể cảm nhận được sự có mặt của anh.

Hành trình đi tìm hiểu sự thật bắt đầu để rồi những gì anh phát hiện ra khiến anh vừa giận vừa thương vợ của mình. Chị cũng giống như trăm nghìn người phụ nữ khác đã tự cho phép mình rơi vào chiếc bẫy quá êm ái và ngọt ngào của một người đàn ông xa lạ, người đàn ông coi việc thể hiện tình yêu với phụ nữ như một thói quen không thể bỏ. Không có sự chân thành, không có tình yêu, chỉ có màu của dục vọng.

Cứ như thế, bộ phim đưa người xem song hành cùng anh trong suốt cuộc hành trình để rồi khi sự thật đã được sáng tỏ, khi không chỉ mình anh biết được sự thật đáng buồn đó, khi mà những người xung quanh liên quan đến mọi quan hệ ấy đều đã phải nhận những nỗi đau, sự tổn thương mà lẽ ra họ không phải nhận thì người phụ nữ ấy ra đi.

“Goodbye my love, goodbye my friend. My pain. My Joy.
Goodbye!!!”⁽²⁾

Nước mắt anh lăn dài trên má. Thế là hết đờn đau, hết buồn phiền, trôi đi giận dữ tưởng chừng có thể làm người đàn ông ấy gục xuống.

Cái chết của em giải thoát mọi ưu phiền, mọi hối hận, mọi ăn năn và tội lỗi.

Cái chết của em giúp em không phải đối mặt với việc làm anh đau lòng.

Và đằng sau sự giải thoát dường như là do trời định ấy dành cho em là sự tha thứ của anh.

Những cây cầu ở quận Madison

Không biết bao nhiêu lần tim tôi thắt lại vì cảm giác đau lòng khi chứng kiến những giọt nước mắt của người phụ nữ lần đầu biết yêu là thế nào, khao khát là ra sao rồi lại phải đón đau thu tay lại khi vừa chạm được vào những xúc cảm của cuộc đời mình. Người phụ nữ có một cuộc sống êm đềm với những cơn nước bấp bức, lấy việc chăm sóc chồng con như một thói quen hàng ngày và bằng lòng với những yêu thương bình dị đã trải qua những phút giây sóng gió khi gặp người đàn ông lãng tử - *người luôn coi mình là con đường, là kẻ lữ hành và là những cánh buồm dẫn về biển cả...* Một bình yên - một sóng gió tương chừng không có lấy một điểm chung lại hoà quyện với nhau để rồi họ nhận ra rằng mình đã thuộc về nhau.

Ông mang đến cho bà những cảm xúc mãnh liệt mà đã rất lâu rồi bà bỏ quên - ông nhắc bà nhớ đến những rung động khe khẽ nơi con tim - ông tạo cho bà những ham muốn mãnh liệt trong quan hệ tình ái. Ông như ngọn gió mát lành thổi qua cuộc đời bà, cho bà biết thế nào là yêu đương, thế nào là run rẩy và thế nào là khẽ chạm nhẹ mà chấn động mạnh đến cả nơi sâu thẳm nhất của tâm hồn.

“Anh có một điều muốn nói - một điều duy nhất, anh sẽ không bao giờ nói lại lần nữa, với bất cứ ai và anh yêu cầu em nhớ: Trong cái vũ trụ đầy ngập nhằng, thứ chắc chắn trong tay như

thế này chỉ đến một lần duy nhất và không bao giờ có nữa, dù em có sống bao nhiêu cuộc đời”.

Người đàn ông như ngọn gió đi hoang ấy đã nói như thế, sau bốn ngày gần gũi bên cạnh một người phụ nữ xa lạ. Có tin được không một tình yêu đến sau chưa đầy 100 giờ đồng hồ. Bốn ngày, có đủ để biến một người xa lạ thành một người quen, một người quen thành một người yêu và từ một tình yêu tưởng là tầm thường, tưởng như chỉ là những phút giây nông nổi và bông bột ấy - trở thành bất tử? Tôi thì tin.

Người ta thường hay tiếc nuối về những thứ đã mất, những tình cảm không có được và những người không thuộc về mình. Nhưng tôi biết, Robert Kincaid và Francesca đã không hối tiếc vì họ trân trọng từng khoảnh khắc đã có với nhau, từng giây phút họ ở bên nhau và những ngày tháng sau này họ nghĩ về nhau.

Ấn sau hình ảnh người phụ nữ chỉ biết đến góc bếp và chiếc bàn ăn là một sự mãnh liệt của cảm xúc, cũng như bản lĩnh tuyệt vời của một người vợ, một người mẹ. Đôi lúc tôi tự hỏi, nếu là tôi, không biết tôi có đủ bản lĩnh đứng lại, ngồi trong xe ô tô để nhìn người đàn ông của đời mình rời xa tầm mắt? Liệu tôi có thể chỉ nhìn và khóc khi thấy ánh mắt thiết tha của người đàn ông đó? Liệu tôi có bỏ tất cả lại để chạy đến, để được ngã đầu vào bờ ngực ấm và được ôm trong vòng tay siết chặt? Mặc dù chưa bao giờ phải trải qua cảm giác đó nhưng tôi cảm nhận được nỗi đau khi những trách nhiệm, ràng buộc, yêu thương tự do và hạnh phúc cùng lên tiếng giày vò và giằng xé. Để rồi khi đưa ra quyết định, bạn chẳng thể làm được gì hơn cho mình - thậm chí không thể kìm nén cả những giọt nước mắt.

Nếu Robert Kincaid và Francesca đến được với nhau, chắc gì “Những cây cầu ở quận Madison” có thể ở lại trong lòng tôi lâu đến thế; chắc gì đã khiến tôi gập sách lại mà chẳng hiểu nước mắt

ướt má từ lúc nào và chắc gì đã khiến tôi đưa tay lên bụm miệng cho tiếng nấc không thành tiếng như hình ảnh mà tôi đang nhìn thấy trên màn ảnh nhỏ.

Những mô-i tình đẹp là những mô-i tình dang dở – câu kết luận đó dường như đúng với mọi thời đại, mọi thế-hệ và mọi quốc gia. Đúng với những trái tim tìm được nhịp điệu tương chừng đã đi lạc, tương chừng đã mất đi sau những tháng ngày quần quanh với ăn – ngủ và chỉ dừng lại ở đó, chỉ ngân nga đôi ba nốt thăng trầm để rồi lại cất vào tận đáy trái tim mình, để lại quay về với những thói quen, với những thứ được gọi là trách nhiệm và nghĩa vụ - những thứ giúp con người ta tồn tại với một niềm tin tuyệt đối vào hai chữ “số phận”.

Số phận đã cho em gặp anh trong cuộc đời này, nhưng nó chưa đủ mạnh mẽ để kéo em đến bên anh cùng dựng nên một định mệnh mới. Vì thế, chỉ cần bốn ngày cho sự gần gũi và cho đến cuối đời để mãi nhớ về nhau, phải không anh?

Cưỡng cơn gió bắc⁽¹⁾.

Có cưỡng lại được không khi những xúc cảm, những nhớ nhung và yêu thương cứ dâng tràn trong lòng ngực, trong trái tim - khi mà mọi suy nghĩ, vui buồn đều bắt đầu từ đó mà ra? Tình yêu ảo - cảm xúc ảo có thật sự là ảo khi họ đã đến với nhau bằng những rung động rất đời thường?

Bắt đầu từ một email đi nhầm địa chỉ.

“Cưỡng cơn gió bắc” ra đời vào đúng thời đại Internet bùng nổ.

Khi những cô đơn trong suy nghĩ có cơ hội được thể hiện và chia sẻ qua những dòng chữ gõ vội để trả lời email của một người xa lạ ở tốc độ nhanh nhất có thể: ngay lập tức - một phút - vài giờ.

Một người phụ nữ đang ở trong vùng lạnh của một cuộc hôn nhân quá đổi bình yên.

Một người đàn ông vừa trải qua những đổ vỡ về vấn đề tình cảm.

Họ gặp nhau qua những bức thư điện tử – họ trao cho nhau những chuyện vu vơ không đầu cuối – họ mỉm cười hay khúc khích cùng nhau và rồi cuối cùng họ yêu nhau.

Internet chưa bao giờ là ảo, nó thể hiện chính xác cảm xúc của những người nhạy cảm, nó truyền tải được thông điệp của yêu – ghét

– giận – hờn qua tô c độ gõ chữ, qua cách dùng dấ u câu và qua cả những lỗi chính tả lộn xộn nă m lần trong đó.

Và vì thế mà nó giúp những người giàu cảm xúc tìm đế n với nhau từ chính những câu văn ngắ n gọn tưởng chừng cụt lủn chẳng chứa đựng thông điệp gì cả.

Ngoại tình là một việc làm chưa bao giờ được ủng hộ và việc chấ p nhận nó cũng đã là một điề u vô cùng khó.

Nhưng, đấ ng sau những con người ngày ngày quẩn quanh với bê p núc chọ búa - những con người tưởng chừng chỉ biế t vui đầ u vào công việc và những nỗi đau - là khao khát được yêu thương, vỗ vễ , chăm sóc và an ủi.

Chính vì thế , họ đã phải tự đầ u tranh rấ t nhiề u với chính bản thân mình - với những ao ước khao khát được gặp nhau, chạm vào nhau; bên cạnh đó còn là những lo lắ ng vễ cái mà họ gọi là thực tế bên ngoài màn hình và bàn phím.

Cứ như thế , họ ngắ n ngại, chầ n chừ, họ dừng lại bên lê cuộc đời nhau như những kẻ đang đi lạc trên sa mạc bỗng gặp một ổ c đảo - chỉ là tưởng tượng để hình dung rằ ng mình không chề t khát và rô i lại tiế p tục bước đi những bước chân khó nhọc nhắ m tìm kiế m cho mình một giế ng nước mát lạnh thực sự tồ n tại.

Anh đã biế n mấ t không một lời từ giã - cô mỗi mòn trông đợi để rô i đế n một ngày, khi mà cô chẳng còn biế t mình tìm gì trong hộp thư điệ n tử kia nữa thì lại có thư - từ anh!

Và thế là con sóng thứ bảy đã quay trở lại!

Như những con sóng ngoài xa kia chẳng thể thổi vễ vào bờ - tình cảm của những người yêu nhau cuố i cùng cũng phải đi đế n một cái

kết dù có hậu hay không.

Họ phải đối mặt với tình cảm của chính mình - tìm cho mình một hướng đi chứ không chấp nhận chỉ là gặp gỡ nhau một vài lần trên mạng - yêu online và chỉ thế thôi rồi hết.

Biết nói thế nào về những gì đã diễn ra trong truyện.

Và biết lý giải thế nào cho những câu chuyện tương tự như thế ngoài đời thường.

Chẳng thể nào có một đáp án chính xác nhất trong những biểu thức mà ở đó có yêu thương ngọt ngào cộng với sự trung thực của cảm xúc dù cho biểu thức đó được đặt trên mạng ảo hay trong đời thường.

Tất cả những ảo - thật đó chỉ đơn giản là một dạng phương tiện giúp họ tìm thấy nhau.

Họ đã không lừa dối chính họ - không coi tình yêu trên mạng như một trò giải trí - họ đã yêu nhau bằng chính những xúc cảm rất thật truyền tải qua câu chữ, mỗi ngày ngấm dần vào từng neuron cảm xúc.

Bảy lần gặp gỡ, lần sau đắm say hơn lần trước và rồi đến lần gặp thứ bảy thì họ hiểu được một điều: họ thực sự thuộc về nhau!

Touch – chạm

Câu chuyện đơn giản chỉ là một người đàn ông đến với cô thợ làm móng để cứu vớt cho đôi bàn tay hàng ngày phải tiếp xúc với dầu máy của mình. Đôi bàn tay nhem nhuốc ấy là cái cớ cho sự xa lánh, cho tình trạng không sex trong vòng mười tháng trời, cho những “hắt hủi” từ phía người vợ của anh. Anh cảm nhận được sự xa cách trong suy nghĩ, trong hành vi, trong những âu yếm dường như đã là chuyện của những ngày tháng xa xưa của vợ mình. Cảm nhận được nhưng anh không hiểu được tại vì sao, tại vì lý do gì khiến hai người yêu nhau, quyết lấy nhau bất chấp sự ngăn cản của gia đình cô mà đến bây giờ họ quay lưng lại với nhau trên giường ngủ.

Đôi khi, đàn ông cũng hơi áp đặt khi cho rằng vợ mình không còn yêu mình nữa chỉ vì cô ấy không còn muốn làm tình với mình. Không hẳn thế. Những xúc cảm vẫn tràn trề trong từng cơ quan cảm giác của người phụ nữ, chỉ là sự thừa thớt của những lần nói chuyện, tâm sự, sự xa dần trong lối sống, quan điểm, môi trường đã lập lên những tình cảm ấy. Và rồi, anh chàng trong phim quả thực đã rất may mắn khi gặp được cô gái làm móng, vì cô hướng dẫn cho anh cách đánh thức cảm xúc của vợ mình.

Là một cô gái lúc nào cũng thèm thuồng được ôm mẹ mà phải chịu sự ngăn cấm của ba; một người con gái sống tình cảm, nội tâm, luôn thèm muốn được âu yếm, vuốt ve, được chạm va vào từng ngón tay, thớ thịt – cô ấy thấu hiểu sự khao khát của những người phụ nữ. Và cô đã chỉ cho người khách hàng của mình cách cứu vãn

cuộc hôn nhân của anh ấy, giúp anh ấy có lại người phụ nữ đã cùng anh chung sống suốt những năm tháng qua dưới một mái nhà, mang lại cho anh nụ cười tươi thay thế cho nét ngây ngô trong lần đầu gặp gỡ.

Những va chạm, những câu chuyện, những tâm sự nhỏ to ấy cũng đưa họ đến gần với nhau hơn. Nhưng chỉ thế thôi bởi nếu gần thêm chút nữa, chắc hẳn họ sẽ không thể đứng nhìn nhau đi xa dần, chỉ chạm vào thôi mà không làm gì hơn thế. Người đàn ông trong bộ phim ấy chưa yêu cô gái, chỉ là những rung động vì có người hiểu mình, có người khiếm mình thấy dào dạt cảm hứng trong chuyện làm tình, để rồi về mình quá quyết, mãnh liệt và ngọt ngào với vợ mình hơn. Cô như chắt xúc tác làm mới lại chuyện tình của hai vợ chồng. Thế rồi cũng bèn hơi, cũng nhớ nhung và thần thờ. Trách sao được khi họ đã từng ở gần nhau đến thế.

Còn cô gái, hình như đây là lần đầu tiên cô gần gũi đàn ông đến thế. Lúc đầu chỉ đơn giản như gần gũi bố mình, như một cơ thể đàn ông mà cô vẫn thường chăm sóc vào mỗi ngày cuối tuần. Nhưng rồi, những xúc cảm của người con gái đã khiến cô đi tìm anh. Đến để hiểu, để thấy rõ tình cảm của người mình quý mến cũng là một cách yêu thương đến cùng. Để rồi khi nhìn thấy sự lựa chọn của anh, cô cũng tìm cho mình một con đường khác. Nói quá lên thì đó gọi là yêu thương không nửa vời.

Trong cuộc đời mỗi con người, sẽ không thiếu những lần khẽ chạm, những lần nắm tay, hay những lần cảm xúc được chạm vào cảm xúc. Nhưng không phải sự va chạm nào cũng làm người ta nhớ lâu, cũng đủ mạnh để người ta thay đổi cả một sự lựa chọn. Đôi khi, dừng lại đúng lúc, đúng thời điểm sẽ làm người ta trân trọng những phút giây thoáng qua ấy, nhiều hơn, lâu hơn. Và cũng dừng lại để thấy quý những gì mình đang có, để vun đắp, để chạm vào cái

ngưỡng của hai từ hạnh phúc, để không ân hận vì đã nói yêu nhau, vì đã hứa ở bên nhau đến cuối cuộc đời.

Dừng lại không phải là kết thúc – mà là để có thể mỉm cười khi nhớ về nhau!

Những phút xao lòng

Bạn hỏi tôi rằng, trong suốt những năm tháng sống bên cạnh người đàn ông của mình, tôi có bao giờ nghĩ đến người đàn ông khác hay không?

Biết trả lời bạn thế nào bây giờ nhỉ?

Nhiều khi ngồi cạnh những người phụ nữ khác, nghe họ ca ngợi về chính họ, về gia đình họ, về cái sự chung thủy của họ mà trong lòng tôi cứ dấy lên một cảm giác nghi ngờ - nghi ngờ họ và nghi ngờ chính bản thân mình. Phải chăng họ đã gặp được những vị thánh để cưới làm chồng? Phải chăng cảm xúc của họ quá nghèo nàn hoặc quá tuyệt vời nên chỉ dành riêng cho một người? Hay phải chăng tôi là người quá lảng nhãng vì đã có những phút xao lòng trước rất nhiều người?

Tôi từng đọc câu này ở đâu đó: “Cảm xúc không có lỗi – nhưng có thể kết tội hành vi”.

Đàn ông thực tế ở chỗ, họ không thêm để tâm đến những cảm xúc mà vợ mình dành cho người khác. Điều họ quan tâm là cô ấy đã, có hay sắp lên giường với ai? Có thể vì đàn ông coi trọng sự toàn vẹn về mặt thể xác của người chung sống với mình, hoặc có thể anh ta hiểu một điều: khi người phụ nữ đã dám lên giường với một người đàn ông khác, nghĩa là cảm xúc đã chín muồi.

Đàn bà thì hay ngược lại. Họ có thể bỏ qua chuyện người đàn ông của mình lên giường với những người phụ nữ khác, hay bỏ tiền ra mua một vài đêm vui nhưng lại không chấp nhận được việc anh ấy ngờ ngời nghĩ đến một người đàn bà khác ngoài mình. Họ thường áp đặt suy nghĩ của mình cho đàn ông ở điểm: làm tình đôi với đàn ông chỉ là một nhu cầu thỏa mãn bản năng còn nghĩ đến là đã yêu lắm rồi. Họ vô tình hạ thấp đàn ông thời nay quá nhiều. Bởi vì lên giường - bây giờ - đôi với đàn ông sẽ có kèm theo cảm xúc.

Đàn ông hay ở chỗ họ ít ghen bóng ghen gió, có lẽ là vì họ hiểu cảm xúc cũng như những cơn gió lạnh đầu mùa, mát lạnh thôi nhưng khi nắng lên, lại ấm áp, lại hiền hòa. Và cũng bởi thực tế như thế, nên họ có thể chung sống cả đời với một người đàn bà. Họ chỉ cần người đó nấu ăn ngon, chăm sóc cho họ bữa ăn giấc ngủ, thỏa mãn nhu cầu gần gũi với một sự hài lòng tương đối và đôi khi, chịu khó lắng nghe và thấu hiểu. Ví dụ như một vài nhu cầu đó không được đáp ứng, họ sẽ tìm ở chỗ khác nhưng giá trị cơ bản của người mà họ đã chọn làm vợ vẫn là điều mà họ cần, hiểu và muốn giữ. Người đàn ông thực sự thường biết cân-đo-đong-đếm giữa những ảo mộng tình ái hảo huyền với thực tế mà họ đang có với một sự tỉnh táo tuyệt vời, để xem có nên đổi cái đang có lấy những thứ mới mẻ hơn hay không?

Đàn bà thì lại hay ảo ảnh huyền hoặc bản thân. Những bong bóng nhiều màu mang tên tình yêu có thể do những người đàn ông vây xung quanh họ tạo nên và cũng có thể do chính họ thổi phồng lên rồi ngờ ngời ngấm nghĩa và đắm chìm trong đó. Họ cứ nghĩ rằng đã tìm được hạnh phúc của đời mình, vì thế quay lưng lại với những gì đã có, đang có để hướng về phía rực rỡ của tình yêu màu hồng. Chỉ đến khi gặp phải một khuôn mặt lạnh, một lời từ chối hay một cảnh hạnh phúc vợ chồng con cái tay trong tay của người đàn ông đang ngỡ thuộc về mình, mới bừng tỉnh. Lúc ấy thì đã muộn lắm rồi!

Chẳng má' y ai có thể điê` u khiến được cảm xúc của mình. Nhưng, coi đó như một góc ngọt ngào nơi trái tim, là thứ cho mình thêm năng lượng để sống, hay thổi bùng lên như một ngọn lửa rô`i tàn lụi đi khi đêm qua ngày tới hoặc chôn nó xuô`ng dưới tâ`ng tâ`ng lớp lớp những lạnh lùng... là ở sự lựa chọn của mỗi người. Cảm xúc không điê` u khiến nổi nhưng hành vi thì có thể. Chỉ làm khi đã biế` t cái giá mà mình phải trả, đúng không?

Gia đình là nơi có người đang đợi và là nơi dù có đi đâu xa, dù có thi thoảng lạc bước thì bạn vẫn muốn được trở về!!!

Muôn màu ngoại tình

Trong cái nắng hanh hao của một buổi chiều mùa hè, anh gặp lại em sau hơn bảy năm xa cách. Vẫn ánh mắt tinh nghịch và nụ cười ấy, vẫn như ngày đầu tiên anh nhìn thấy em khi em còn là một cô bé 18 tuổi, thơ ngây và trong sáng. Anh đã cất giữ khuôn mặt ấy vào một góc khuất của trái tim mình, nâng niu và trân trọng. Đủ để không quên những tháng ngày anh được sống trong tiếng cười trong vắt như pha lê và ánh nhìn tỏa nắng.

Anh chưa bao giờ quên em, nhưng đã có lần em từng nói: “Chúng mình có duyên nhưng chưa có phận”. Anh chỉ như một ga xép cho con tàu em ghé qua. Anh cũng biết con tàu em nhiều hoài bão, nhiều khát vọng mà một người như anh chưa khi nào đáp ứng được. Vì thế, mặc dù đau đớn trước những lời nói phũ phàng của em ngày xưa, anh cũng hiểu đó là sự thật. Và anh buông tay.

Ấy thế mà trái đất tròn. Không phải nơi anh và em cùng được sinh ra, không phải nơi em đang sống hay nơi anh đang tồn tại; anh gặp lại em ở một nơi tình cảm nhất Việt Nam, nơi kết đôi cho bao trái tim lỡ nhịp. Nhìn thấy em, anh sững sờ, còn em bình thản. Không một chút ngỡ ngàng, không chút ngạc nhiên hay bối rối, em bình tĩnh mỉm cười với anh như với một người bạn.

Không để anh kịp trấn tĩnh, em quay đi. Khi anh còn chưa tìm được cách để tiếp cận em, để lấy lại phong độ của một thằng đàn

ông thì em đã quay gót, kiêu ngạo và lạnh lùng. Cái cách mà em đối xử với anh ngày xưa, cũng đầy ngạo mạn như thế.

Em không xinh đẹp, càng không phải là hình mẫu lý tưởng của anh nhưng cái cách em đối xử với nỗi buồn, với những khó khăn của mọi người xung quanh khiến anh luôn kinh ngạc. Đứng trước em, anh có thể thoải mái bộc lộ bản ngã của mình - tự nhiên và nhẹ nhàng. Nhưng anh chưa bao giờ được nhìn thấy con người thật của em. Em bao bọc mình trong những nụ cười, đủ để người đối diện không thể tìm hiểu được gì ngoài những điều em muốn nói. Có thể em giỏi che giấu hoặc anh quá ngốc nghếch.

Anh đứng lại nhìn em ra đi, y như bảy năm trước. Lúc đó anh nhớ câu nói của em: “nếu anh còn muốn làm bạn thì buông em ra bởi em chưa bao giờ thuộc về anh”. Anh đã buông, nhưng bảy năm qua em chưa khi nào coi anh là bạn. Không tin tức, từ chối mọi lời hỏi thăm. Anh rơi vào trạng thái trầm cảm một thời gian khá dài. Và bây giờ, khi anh đã lấy lại được thăng bằng thì em lại bước đến, khiến cho anh một lần nữa cảm thấy thật chên vênh.

Khiêm chế mãi, cuối cùng anh cũng gọi điện cho em. Bảy năm trôi qua đã lâu nhưng trí nhớ anh vẫn còn hoạt động tốt. May mắn cho anh khi em nhận máy và đang khóc - lần đầu tiên anh nghe thấy em khóc. Lúc đó chân tay anh rụng rời, nhưng ơn trời, một thằng đàn ông 30 tuổi cũng đủ tỉnh táo để nhận ra mình cần phải làm gì. Anh đã chạy đến bên em, ôm em vào lòng và nghe em khóc. Em không nói gì, dù chỉ là nửa lời. Anh cũng không dám hỏi, dù là nửa câu. Chỉ lặng im ngồi bên cạnh em, cho em một chỗ dựa. Anh cũng không dám chắc mình khi ấy có được coi là điểm tựa của em hay không, nhưng được ngồi cạnh em như thế này, anh đã thấy mãn nguyện lắm rồi.

Anh ra về khi em đã ngủ say. Em không màng đến sự có mặt của anh, không chút lo lắng khi có một thằng đàn ông đã từng yêu mình ngồi ngay bên cạnh. Em chìm vào giấc ngủ với những nỗi đau của riêng mình. Chiếu u cô cho anh nhìn thấy những giọt nước mắt đã là sự ban ơn quá lớn phải không em?

Sáng hôm sau khi anh quay lại, em đã rời đi mà không để lại một lời nhắn nhủ, anh băn khoăn không hiểu những việc xảy ra tối qua là thật hay do anh mộng du. Và rồi thật bất ngờ, một tháng sau đó em đã tìm anh.

Những câu chuyện vô thưởng vô phạt. Những tin nhắn qua lại lúc vợ anh đã say giấc nồng và con anh đã ngủ. Những cuộc điện thoại không đầu không cuối. Những cuộc gặp chớp nhoáng giữa những chuyện công tác dài ngày. Tất cả đều vội vàng và chỉ có những cái nắm tay cùng những nụ hôn rất vội.

Đã có lần bản năng của một thằng đàn ông trong anh kéo em ngã vật ra giường, nhưng anh đã chùn bước khi nhìn thấy ánh mắt em - lạnh lùng và xa cách. Nó không hề thanh thoát như lúc anh hôn em mà nó đen thẳm và tối tăm. Nó làm anh sợ.

Sau lần đó em trốn tránh không còn muốn gặp anh nữa. Lần cuối ngồi trước mặt anh, em cười. Vẫn nụ cười hồn nhiên và trong trẻo. Em bảo: “em không dám thách thức bản năng đàn ông của anh thêm một lần nữa”. Em cũng chưa đủ dũng cảm để lún sâu vào chuyện này. Phải, biết “đủ” để dừng lại; biết “trân trọng” những giá trị cá nhân, những giá trị tinh thần của em và của anh; biết “tự” bảo vệ bản thân trước những điều cần phải giữ. Em còn có một gia đình đang rất yên ấm, anh còn có ngôi nhà và những đứa trẻ. Em biết anh sẽ lấy em nếu em gật đầu, nhưng anh không thể đi cùng em trên một con đường. Vì thế, phải dừng lại trước khi quá muộn.

Anh cứ lặng im ngồ`i nghe em nói và lại trở về` là một thắ`ng trẻ ranh ngậy ngồ` ngày nào. Vẫn luôn là như vậy mỗi khi đứng trước mặt em, dù cho anh đã trông em thuộc về` anh. Chưa khi nào anh thắ`ng em dù cho lúc anh 18 tuổi hay khi anh đã thành người đàn ông trưởng thành.

Ngoại tình vui không?

Về cơ bản ngoại tình mang lại cho người ta niềm vui, đó có thể là sự thỏa mãn về tình dục, đó có thể là sự thích thú vì khả năng chinh phục hay đó có thể là cảm giác được chia sẻ, được cảm thông và thấu hiểu. Điểm cuối cùng cũng là lý do được nhắc đến nhiều nhất trong các cuộc ngoại tình.

Đàn ông sinh ra đã có trong máu sự thích thú đối với phụ nữ. Đó dường như là một đặc tính cố hữu đặc trưng cho hai chữ “đàn ông”. Họ cần được ngắm nhìn những người phụ nữ đẹp, cần được lên giường với những thân hình kêu gọi, cần được lắng nghe và trao đổi của những cái đầu thông minh. Họ tham lam, họ thích khám phá, họ khao khát chinh phục những miền đất lạ - những người phụ nữ lạ. Và thế là họ ngoại tình.

Mỗi khi nhắc đến ngoại tình, ngay lập tức trong đầu người phụ nữ đang được coi là “nội tình” sẽ xuất hiện sự căm thù người đàn bà đã được hưởng chung một thân thể, một trái tim của người đàn ông mà chị ta đang gọi là chồng. Có một sự mặc định từ lâu rằng, đàn ông là một lũ yếu đuối, dễ sa ngã trước những mời chào, quyến rũ của đàn bà. Thế là bao nhiêu ước ức, thù hận được trút cả lên người “ngoại” đó. Nhưng có một thực tế phũ phàng rằng, trên đời này chẳng ai có khả năng quyến rũ được ai - và họ chỉ lao vào nhau khi cả hai cùng muốn.

Thực chất, ít khi đàn bà chủ động đi tìm kiếm người tình. Họ chỉ dễ dàng - hoặc chột ng cựa yế u ốt - hoặc dù cho có quyế t liệt phủ nhận thì đế n một ngày nào đó cũng gục ngã vào lòng người đàn ông khác khi bên cạnh họ thiế u một điể m tựa, thiế u một chỗ dựa về một hoặc nhiề u mặt. Còn đàn ông, nế u họ bỏ qua nhữ ng yế u tô ngoại tình vì ham hồ t tình dục, bỏ qua nhữ ng yế u tô thả thính vu vơ cá nào cấ n thì chén thì cũng chỉ ngoại tình khi đầ ng ở trong khoảng lặ ng, tậ hơn là vùng lạnh của một cuộc hôn nhân. Ấ y là khi người đàn bà thuộc về họ, là của họ dường như đã không còn giữ đượ lực há p dẫn và sức hút như đã từng.

Đàn ông câ n người đàn bà “3 trong 1”: một đế làm vợ quán xuyế n công việc gia đìn h, một đế làm người tình ân ái mạn nô ng trên giường và một đế làm tri kỷ chia sẻ nhữ ng buồ n vui trong cuộc số ng hàng ngày. Thông thường ở giai đọan đầ u của mỗi cuộc hôn nhân, người vợ thường đầ m nhiệm rấ t tô t cả ba vai trò trên, nhưng rô i với sự tàn phá của thời gian, nhan sắ c đi xuố ng, nhữ ng mệ t mõi của việc nước việc nhà khiế n họ không còn làm tròn vai trò của một người tình - có chắ ng chỉ là nhữ ng buồ ng xuôi kiể u anh muố n làm gì thì làm, nhanh lên đế cho tôi còn đi ngủ. Họ cũng không có nhiề u thời gian đế lắ ng nghe nhữ ng chuyện vu vơ kiể u trưa nay anh gặp phải một thằ ng đố i tác khó nhắ n, giờ chưa biế t phải tính sao. Nế u như trước kia thì sẽ là nhữ ng câu “anh nên thế này, thế nọ, thế kia” thì nay chỉ có nhữ ng câu hữ ng hò kiể u “anh muố n làm thế nào cũng đượ, tùy anh”.

Còn lại duy nhấ t chức năng quán xuyế n gia đìn h, chăm sóc con cái thì họ vẫn làm rấ t tô t. Tuy nhiên, chính cái chức năng cuố i cùng này lại khiế n nhiề u người đàn ông không thể từ bỏ nó đế đi theo tiế ng gọi khác của trái tim. Họ thực tế , họ nhìn thấ y rấ t rõ nhữ ng thứ họ câ n và con cái, bồ mẹ, người thân của họ câ n gì ở người đàn bà mà họ gọi là vợ. Họ cũng nhìn thấ y nhữ ng cô gắ ng,

những gì mà người phụ nữ ấy đã và đang làm cho họ - cho gia đình họ. Thế nên, thay vì vứt bỏ cả một gia đình, thì họ sẽ bước chân ra khỏi cửa, đi tìm những thứ còn thiếu để bù đắp cho chính mình - để mỗi khi quay về, lại vui vẻ, lại sung mãn, lại không cần đến người tình - tri kỷ mà chỉ cần duy nhất một người vợ.

Vậy thì: ngoại tình vui không và có lợi không?

Nếu không thì sao người ta lại thích việc đó thế?

Khi chồng có con riêng

Trong mắt thiên hạ chị là người phụ nữ tốt số, chị có một công việc ổn định - thậm chí có thể gọi là thành đạt, một gia đình êm ấm, một người chồng mà chị có thể tin tưởng và sẻ chia. Bỗng nhiên một ngày kia, người phụ nữ tốt số ấy gục xuống vì nghe tin chồng mình đã có một đứa con khác.

Niềm tin khiến người ta sống tốt nhưng cũng lại là thứ khiến người ta gục ngã nhanh nhất khi mất nó. Tôi vẫn bảo bạn bè mình rằng: chỉ nên biết, đừng nên tin, và càng không nên gán thêm chữ “tuyệt đối” vào phía sau. Không phải vì tôi là người không lạc quan, càng không phải tôi là kẻ chỉ thích nghi ngờ mà là vì tôi luôn để cho mình một lối thoát cũng như tạo điều kiện cho người khác không thể trở thành kẻ gây tổn thương cho tôi chỉ vì tôi đã quá tin vào người ta.

Tin vào một ai đó, một điều gì đó không phải nói là làm được, càng không thể muốn là có được. Cũng như không tin ấy. Dù có nói rằng tôi sẽ bình tĩnh, tôi đã lường trước rồi, tôi đã chuẩn bị sẵn tinh thần cho tất cả những điều tốt đẹp cũng như tồi tệ, thì chẳng ai có thể bình chân như vại trước cái tin chồng mình có con với người phụ nữ khác - không phải mình.

Bạn hỏi: nếu là tôi thì sẽ giải quyết thế nào?

Tôi cũng không biết nếu mình ở vào vị trí đó, tôi sẽ xử lý ra sao. Nhưng như đã từng viết, đừng bắt tôi phải yêu quý một đứa trẻ

không phải con mình, cũng đừng yêu cầu tôi thông cảm với những hành vi như thế bởi vì đối với tôi, khi người ta lớn, người ta phải có trách nhiệm với hành vi của mình, phải hiểu đâu là những giới hạn cần có của mọi mối quan hệ.

Tôi không bao giờ trách người đàn ông của mình nếu như anh đã có những phút xao lòng, nếu như anh đã có những phút giây ngoài công việc ngoài vợ, bởi vì tôi hiểu vì sao người ta có thể tìm đến một bờ vai khác, một vòng ôm khác, một nụ hôn và những phút gọi chán nản với người khác. Và tôi cũng đủ tỉnh táo để biết dù có như thế nào thì ga cuối cũng là điểm đến của mọi chuyến tàu, cho dù có phải đi qua bao nhiêu ga tạm, bao nhiêu lần dừng chân thì đích đến cũng khó mà thay đổi.

Nhưng, khi những phút xao lòng ấy không còn là thoáng qua của những mong manh cảm xúc thì đừng yêu cầu sự thông cảm bởi làm thế nghĩa là hèn nhát.

Nếu bạn có đủ lý trí để hiểu khi một đứa trẻ được sinh ra, nó cần gì và có đủ tỉnh táo để hiểu thế nào là hậu quả thì bạn cũng nên có đủ dũng cảm để chịu trách nhiệm về những gì mình làm chứ nhỉ!

Quay lại với những người phụ nữ của tôi, những người có đủ thông minh để hiểu mọi chuyện nhưng lại thiếu sự “không tin tưởng” vào người đàn ông mà mình đang gọi là chồng, nên dễ dàng gục xuống và tưởng như không gượng dậy nổi.

Trong cuộc đời này, không có gì là không thể xảy ra, càng không có gì lại không thể xảy đến với mình và gia đình mình. Vì thế, thay cho việc khóc lóc, tự hành hạ bản thân, tự nhốt mình vào nỗi đau hoàn toàn không phải do mình gây ra thì bạn nên đứng dậy và tiếp tục sống. Cho dù những ngày tiếp theo ấy là cả một chặng đường đầy chông gai thì bạn vẫn phải kiên trì bước tiếp từng bước, từng

bước thật vững chãi và rồi bạn sẽ thấy niềm vui chờ mình ở phía trước.

Đàn bà ngoại tình

Cuộc sống với em như thế chưa đủ sao? Em còn muốn gì... là câu hỏi thường được đặt ra cho những người vợ đầy đủ về kinh tế, được bao bọc trong một cuộc sống chỉ có cơm ngon, quần áo đẹp, được hưởng những gì sang trọng nhất trong một ngôi nhà tiện nghi nhất cùng những thứ đồ đạc đắt tiền nhất.

Cuộc sống đủ ư? Biết thế nào là đủ cho những khao khát vô về, những ước muốn được quan tâm, chăm sóc của một người phụ nữ?

Đàn ông hay ở chỗ, họ nghĩ họ sẽ mang lại một cuộc sống ấm no, hạnh phúc cho người vợ của mình thông qua những đồ ng tiền, những món đồ đạc đắt tiền hay một ngôi nhà to cùng những chiếc xe đẹp. Có thể vì suy nghĩ đó mà họ “hùng hục” kiếm tiền, không ngớt mỉm cười cùng đồng tác và sẵn sàng trút vào mình giọt bia, giọt rượu cuối cùng để kiếm được chữ ký cho những bản hợp đồng kinh tế. Niềm tự hào của đàn ông là thế. Và rồi sau những toan tính hy sinh đó, họ chợt khựng lại, đau xót khi thấy người phụ nữ của mình tay trong tay với một người đàn ông khác chỉ vì một lý do rất đơn giản: em cần sự quan tâm.

Quan tâm như thế vẫn chưa đủ sao?

Thưa các anh, đủ nhưng lại thiếu bởi vì đàn bà chúng tôi không chỉ cần cơm ngon và áo đẹp. Điều chúng tôi cần hơn cả là cảm giác mình có một người chồng chứ không phải là một người xa lạ, vô tri vô giác, hiện diện trong cuộc đời chúng tôi như một cái bóng, một cái

máy kiế m tiề n. Đàn bà chúng tôi yêu bắ ng tai, dầu có ăn bớ t ngon một chú t, dầu có quầ n áo xấ u xí một chú t, dầu chắ ng bao giờ đượ tham gia vào nhữ ng buổ i du lịch đấ ngoạ i xa xỉ thì chỉ câ n một vài lờ i nói yêu thươ ng, đố ng viê n, chia sẻ là chúng tôi lại có thể nhìn cuộc số ng mình đầ ng có với một vẻ hờ ng hào khô ng giấ u giế m.

Tôi biế t có nhữ ng người phụ nữ chắ ng thiế u thứ gì, thích lên là quẹt thẻ mua sắ m vài chục triệ u mà chắ ng hê ` chớ p mắ t, thích lên thì tham gia một tour du lịch giải trí, thích thêm tí nữa là có thể mua cho mình một chiế c xe hơi... nhưng họ vẫn buồ n. Buồ n vì trong ngôi nhà đẹ p đễ mà họ đầ ng số ng chỉ có họ ngày ngày vờ như một bóng ma; buồ n vì cuộc số ng của họ quanh quầ n chỉ có ăn, chơi rồ i tiêu tiề n; buồ n vì nhữ ng tâm sự mà lẽ ra người đầ u gồ i tay á p câ n nghe thì họ chỉ có thể nói với nhữ ng người bạn. Số ng thế có chán khô ng? Chán quá đi á y chứ. Và giải pháp đễ giải tỏa nhữ ng chán nản á y là gì? Là ngoạ i tình!

Đôi khi xã hội nói về ` nhữ ng người phụ nữ kiể u này bắ ng nhữ ng từ rắ t độc. Kiể u như rừ ng mớ , kiể u như sướ ng quá hóa rồ . Nhưng chỉ khi nào bạn ở trong hoàn cảnh đó bạn mới thực sự hiểu thế nào là thiế u thố n, thế nào là cô đơ n, thế nào là đễ dàng vấ p ngã vào vòng tay của một người đàn ông khác.

Có bao giờ đàn ông vắ t tay lên trán và nghĩ vì sao người vợ của mình bỏ mình đễ đi theo một người đàn ông khác? Có bao giờ các anh tự hỏi vì sao mình đã cố gắ ng như thế , hế t lòng như vậy mà người phụ nữ của mình vẫn khô ng thấ y đủ? Hay có bao giờ các anh thực sự muố n thay đố i chỉ đễ có lại tình yêu tưở ng như đấ mắ t của người phụ nữ đã từng rắ t yêu thươ ng mình?

Hạnh phúc đôi khi giố ng như chiế c bình hoa, sự xa cách giố ng như nhữ ng vế t rạn. Mỗi ngày một chú t cho đế n một ngày vỡ tan chỉ bắ ng nộ hôn của một người xa lạ. Đàn bà sinh ra đã có nhu câ u đượ

yêu thương, quan tâm, chăm sóc. Họ cần được nâng niu để thấy mình nhỏ bé. Và đôi khi, để có được điều đó, họ chấp nhận bước qua rào cản của hôn nhân, của những ràng buộc về mặt pháp lý, để đi về phía người đàn ông có thể mang đến cho họ cảm giác được yêu thương bằng thứ tình cảm rất bản năng dù cho đó có là những thứ tình cảm phù phiếm không thực tế.

Đừng trách người phụ nữ của mình đã ngoại tình, đừng bắt họ phải biết chấp nhận, chịu đựng, hy sinh mà trước hết hãy nhìn lại mình để thấy mình đã đối xử thế nào với người mà mình đã từng hứa sẽ không bao giờ để cô ấy buồn, sẽ không bao giờ để cô ấy cô đơn. Yêu thương, nếu không đúng cách, đôi lúc sẽ chẳng mang lại điều gì ngoài sự thất vọng cho chính bạn và sự quay lưng của người mà bạn đã từng yêu thương!

Suy cho cùng ở trong cuộc đời này, thứ gì mới thực sự làm người ta cảm thấy nuối tiếc và trông chờ nhất? Thứ gì khi mất đi có thể khiến người ta trở nên trống rỗng và thấy những thứ còn lại trở nên vô nghĩa? Chỉ có thể là tình yêu!

Thư gửi người xa lạ

Anh thân mến,
Em không biết anh là ai, không biết anh là người thế nào, và có lẽ cũng không đủ gần gũi để biết anh đã yêu thương và chăm sóc vợ mình ra sao. Nhưng đứng trước câu chuyện của anh, em chỉ muốn nói đôi lời thay người mà anh đang gọi là vợ.

Đàn bà chúng em, không đủ thực tế, cũng không đủ vững vàng để phân biệt đâu là yêu thương mong manh, đâu là hạnh phúc đích thực. Cứ thả hồn lãng đãng bay cùng với mây trời để có cảm giác mình vẫn là cô bé ngày xưa được yêu thương, quan tâm, chăm sóc và nâng niu.

Đàn bà chúng em, sau những bộn bề của việc ngoài đường, việc trong nhà, chúng em bỗng muốn được nghe một câu hỏi đơn giản kiểu như “em có mệt không?” - câu nói quá đơn giản mà đã lâu rồi chúng em không được nghe từ người bạn đời của mình.

Đàn bà chúng em, đi qua hết những nỗi buồn, vượt lên hết những khó khăn của cuộc sống - của rất nhiều tháng năm bên anh bỗng dưng cảm thấy hụt hẫng và chơi vơi khi những nhân nhả và thành thói xâm chiếm cuộc sống của mình. Chẳng còn những tất bật, lo toan cho chồng, cho con như người đời vẫn ác miệng nói rảnh rồi sinh nông nổi.

Và đàn bà chúng em, như ngày xưa đã nhận lời yêu anh, lấy anh biết đâu cũng là trong những giây phút mong manh như lúc này - lúc vừa biết đáp trả lời yêu thương của một người đàn ông khác.

Đừng hỏi vì sao không phải là bất cứ một người đàn ông xa lạ nào mà lại là người bạn của anh. Tình cảm của con người nếu điều khiển được như một thiện xạ ngắm đâu trúng đấy thì đã chẳng còn gì để nói. Như thế sẽ chẳng có ngày mà anh trở nên đau đớn và bất lực nhìn vợ mình mắt long lanh, má ửng hồng không thể giấu giếm khi nói về người đàn ông khác.

Em cũng đã từng đặt một câu hỏi như thế cho một người khác - ở vào hoàn cảnh tương tự của anh bây giờ - khi mà em còn chưa đủ hiểu đời, hiểu người; khi mà em nghĩ người ta có thể dùng đến lí trí để bắt mình phải yêu người này, nhớ người kia. Nhưng không phải, bản thân tình cảm đã bắt trị, không quan tâm đến đối tượng mà nó hướng tới là ai, không cần biết những rào cản mà nó sẽ vấp phải, chỉ đơn giản là thích, là nhớ, là mong.

Chẳng ai không đau đớn khi tình cảm mà lẽ ra mình được hưởng tất cả lại bị san sẻ. Cũng chẳng ai dễ dàng chấp nhận vợ mình có quan hệ tình cảm với người đã có mấy chục năm là bạn. Nhưng, bây giờ không phải là lúc để trách móc, để đặt ra những câu hỏi tại sao. Không ai trả lời được. Chỉ có những giọt nước mắt của người mà anh đã từng yêu thương, đã từng đưa gó tay ấp. Chẳng biết trả lời thế nào cho những câu hỏi ấy vì thực sự chính người ta cũng không biết.

Trên con đường đời của anh, đây có lẽ là một thử thách lớn lao nhất bởi vì những thứ liên quan đến tình cảm luôn làm cho con người ta bỗng dưng trở nên thiếu sáng suốt, thiếu minh mẫn và bị che mắt bởi vô số những hình dung chưa chắc đã có trong hiện thực. Lúc này, em cũng chẳng dám nói anh phải bỏ qua, em chỉ muốn anh hãy ngồi lại, bình tĩnh và nhớ đến những điều tốt đẹp nhất mà anh đã từng có với người phụ nữ ấy. Hãy nhớ đến những nụ cười, hãy nhìn quanh căn nhà mà anh đang sống, có góc nào không gọi nhớ đến người đó. Hãy thử hình dung nếu bên cạnh anh

không có chị, sẽ trông vắng và buồn bã biết bao. Và hãy thử đem những hạnh phúc đã từng có (và sẽ có thể tiếp tục có) đặt lên bàn cân với những giận dữ, buồn đau mà anh đang có, để rồi quyết định anh nhé.

Trên con đường đời dài đằng đẵng này, liệu có ai không một lần xao động? Nhưng đó chỉ là cơn gió thoảng qua hay thực sự trở thành một trận bão cần quét phá tan ngôi nhà mà anh đã và đang trân trọng, điều này thực sự không chỉ phụ thuộc vào sự quay về của người phụ nữ. Anh có thể tặng cho chị ấy một vòng tay - ở nơi anh đang đứng còn chị đã rẽ ngang - được không?

Là gì của nhau?

Em hỏi chị: em là gì của anh ấy?

Chị phũ phàng: có là gì cũng đâu quan trọng, bởi vì ở phía cuối i con đường của người đàn ông ấy đâu có em?

Nói vậy thôi chứ cũng suy nghĩ lắm chứ.

Yêu một người đàn ông có vợ là em đã chấp nhận đứng trong bóng tối, tồn tại trong một góc khuất của người ta - cái góc mà người ta chẳng bao giờ muốn đưa ra ánh sáng.

Yêu một người đàn ông có vợ là em đã chấp nhận chỉ được mỉm cười khi nhìn thấy vợ chôn con cái người ta tay trong tay cười nói đầy hạnh phúc - thứ hạnh phúc mà em đã và luôn khát thèm để rồi phải che đậy bằng một từ chấp nhận; chấp nhận thứ lý lẽ mà em vẫn bao biện rằng hạnh phúc không phải là điểm đến mà là hành trình.

Nhưng em ạ, dù cho hành trình có dài hay ngắn, nông hay sâu thì đích đến vẫn là nơi mà người ta hướng đến dù không hề nói ra.

Chị chưa từng nói chị không tin vào tình yêu của em và người đàn ông đó. Nhưng chị cũng không tin vào 2 chữ tình yêu - thứ tình yêu không đúng thời điểm.

“Sao không là 20 năm trước?”

Sao không phải 100 năm sau?”

là 2 câu thơ mà chị đã rất tâm đắc bởi vì khi người ta đã phải dùng đến từ “muộn” cho một mối quan hệ thì điều đó cũng có nghĩa là hạnh phúc không bao giờ trọn vẹn.

Muộn nghĩa là cơ hội dành cho em hay cho tình yêu của em không còn.

Muộn nghĩa là ngay từ trong suy nghĩ đã không có sự muộn - câ - n - phải thay đổi.

Muộn nghĩa là thực tế vẫn đang tốt đẹp và được chấp nhận như trước khi có em.

Chưa kể đến những điều mà chị đã từng viết về đàn ông 40 - về tình yêu của họ.

Những người đàn ông ở tuổi đó đã:

- Có đủ nhiều để biết trân trọng;
- Yêu đủ nhiều để biết đâu là hạnh phúc đích thực.

Thực tế đủ nhiều để biết đâu là giới hạn câ - n có của những mối quan hệ;

và số ng đủ nhiều để biết đâu là điểm đến - đâu là những trạm dừng chân.

Thế nên, đừng hỏi mà làm gì;

Câu hỏi chỉ được đặt ra khi em chông chênh, khi em bắt đầu đặt hy vọng vào phía sau những nụ cười, nụ hôn, những vòng ôm vội vã, chóng vánh và tất bật - những yêu thương chớp nhoáng đến trong vụng trộm;

Đừng bao giờ hy vọng vào thứ tình yêu đó – em gái của chị ạ;

Niêm tin là thứ cần có nhưng đừng nuôi dưỡng nó bằng những ảo tưởng hão huyền!

Ngoại tình – bỏ chồng?

Cô ấy tâm sự với tôi chuyện gia đình, về cảm xúc mà cô ấy đang có với một người đàn ông khác. Vẫn là những câu văn quen thuộc mà tôi được đọc, được nghe từ rất nhiều người. Ấy là về những người đàn ông đang đảm nhiệm tốt vai trò của một người chồng - một người cha nhưng không đủ lãng mạn để làm người tình - ấy là về những người đàn ông không phải chồng nhưng biết tặng cô ấy những đóa hồng đính kèm những lời yêu thương có cánh.

Đàn bà, ở một giai đoạn nào đó của cuộc đời, bỗng thấy cần một người đàn ông ở cạnh mình và hiểu mình nhiều hơn chứ không đơn thuần chỉ là một người đàn ông trong vai trò của một ông chồng. Họ muốn được yêu thương chăm chút - muốn được quan tâm kiểu như hỏi thăm vì sao về muộn? đi mưa có ướt tóc không? hay thi thoảng là một bó hoa giấu sau lưng khi đứng trước cửa nhà. Ừ thì đàn bà mà, ai chả thích những điều tử tế một cách tinh tế và tinh vi như thế. Nhưng mà đàn ông ấy, cũng giống như đàn bà chúng mình ấy, chẳng mấy ai được sinh ra với một sự galant tuyệt vời đi kèm với sự tận tụy chu đáo như vậy - kiểu như rất khó có ở trên đời một người đàn ông vừa thông minh, hài hước lại vừa hiền lành chân chất. Nên, đòi hỏi sự đột biến ở người đàn ông đang ở cạnh mình mấy năm hay mấy chục năm dường như là một điều quá phi lý. Và đôi khi, các bạn có thực sự nhìn lại mình để xem trong mắt những ông chồng mà các bạn đang thất vọng ấy, mình có đang trở nên đáng chán ngán hay không? Hay mình cũng chỉ có thể đảm đương vai trò của một cô vợ, một bà mẹ và hoàn toàn không thể là một người tình đúng nghĩa?

Quay trở lại với cô gái của tôi. Cô ấy bảo, cô ấy chẳng cần gì ở người đàn ông không phải chồng ấy, chỉ đơn giản là ở bên cạnh anh, cô thấy mình được bay, được sống, được trôi nổi trong cảm giác yêu đương nồng nàn mà rất lâu rồi cô ấy không có được với chồng. Thì đúng rồi, cứ cho là vui đi, cứ cho là hạnh phúc đi nhưng rồi sẽ được bao lâu? Liệu có bền được như mối tình cô đã có với chồng? Hay rồi cũng sẽ đến lúc cảm xúc thăng hoa ấy qua đi, cô lại nhìn người tình và thấy chán ngán bởi anh ta chỉ có thể mà thôi, chẳng còn chức năng của một người tình, mà chức năng của một người chồng thì càng không!

Đừng đòi hỏi ở người đàn ông của mình quá nhiều thứ - để người ta cũng không yêu cầu mình phải hoàn hảo; để không thất vọng về người mà mình đã chọn để làm chồng; để không vì những thiếu sót đó mà phải đi tìm một bờ vai khác để dựa, một đôi bàn tay khác để nắm. Chẳng có một gia đình nào trong cuộc đời này lại hạnh phúc tuyệt đối bởi vì khái niệm tuyệt đối có khi lại đi cùng với sự chấp nhận, sự bỏ qua hay cả sự nhầm lẫn. Tôi rất sợ những người phụ nữ khi đang ở trong giai đoạn thăng hoa của cảm xúc với người tình, đã ngay lập tức nghĩ đến chuyện bỏ chồng - họ sẽ không bao giờ lường trước được sự phũ phàng phía sau những phút giây ấy!

Người ta vẫn bảo đàn bà hay ngộ nhận nhưng có biết đâu sự ngộ nhận ấy đến từ những yêu thương tùy tiện của đàn ông!

Ai cũng có quyền từ chối được yêu thương

Bởi vì em là một con bé được sinh ra dưới thân xác đàn bà nên em chẳng thể nào chối bỏ rằng em đã xúc động khi nghe anh nói lời yêu em dù em đã qua tuổi 30. Cũng bởi vì em đã trải qua biết bao sóng gió của cái mà người ta gọi là cảm xúc của con người nên em không dám giấu anh rằng khi những bô i hô i ấy qua đi, em lại trở về là một con người biết đọc những gì mà người ta muốn nói thông qua lời yêu thương ấy.

Là đàn bà, em có quyền được nghe những lời ngọt ngào và âu yếm.

Là đàn bà, em có quyền được mắt ai đó nhìn vào để thấy em còn quyền rũ.

Và là đàn bà, em hoàn toàn có quyền được làm cho anh phải nói yêu em.

Nhưng là đàn bà không có nghĩa em sẽ gặt đâu nhận hết những thương yêu của tất cả những người đàn ông đi qua cuộc đời em.

Em đã từng này tuổi, nói quá lên thì cũng đã đi gần nửa đời người. Em đã đi qua những xao xuyến vụng trộm, những yêu thương giấu giếm đủ để em hiểu đâu là cái đích mà em cần phải hướng tới, đâu là nơi em phải trở về và đâu là thành quả mà em cần giữ gìn. Những rung động của em chưa bao giờ khác nhau dù là với ai, vẫn như những ngày đầu tiên em biết nhớ nhung người mà em gọi là

chờng bây giờ. Nhưng rung động chỉ là khoảnh khắc rất khác so với cả một quá trình yêu thương. Mà hạnh phúc lại không chỉ là thời điểm.

Em chẳng thể chối bỏ những cảm xúc của bản thân mình cũng như em sẽ không bao giờ phủ nhận rằng em đã có những cảm giác rất khác lạ với anh, không giống như với những người đàn ông khác mà em đã, đang và sẽ gặp trong cuộc đời này. Nhưng chỉ thế mà thôi bởi vì khi người ta lớn, người ta sẽ biết đâu là giới hạn, đâu là điểm dừng. Và em biết, anh chưa thể là đích đến khác của em.

Bạn em có bảo, bây giờ tìm đâu ra người khiến mình có thể từ bỏ thói quen, từ bỏ gia đình, từ bỏ những gì mà mình đang có để chạy theo người ta?

Khi người ta lớn, người ta không thể làm được điều đó, không muốn làm và thực sự rất hiếm có một thứ tình cảm nào có đủ sức mạnh phá bỏ những thói quen - nhất là những thói quen tốt. Anh cũng vậy và em cũng thế.

Khi những cảm xúc ấy qua đi, anh sẽ nhận ra rằng sao có lúc mình trẻ con đến thế, sao có khi mình bỗng bật đến vậy. Cũng như em có thể trả lời anh rằng vì sao em lại trốn tránh ánh nhìn của anh? Vì trong đó em cảm nhận được sự chân thành. Đôi khi con người ta đối diện với những bất trắc lại không thấy hoảng sợ bằng khi phải đối mặt với những chân tình.

Thời gian rồi cũng sẽ xóa nhòa đi nhiều thứ, như những dấu chân trải dài trên bãi cát ngút ngàn dù nông sâu thì cũng tan biến đi khi thủy triều lên. Em biết anh sẽ không bao giờ quên được em bởi mỗi một cuộc gặp gỡ trong cuộc đời này dù ngắn hay dài cũng đã là một điểm nhấn của số phận. Nhưng em cũng biết rồi anh sẽ lại là anh, bình thản nhìn em như nhìn một người bạn cũ.

Ai cũng có những phút xao lòng bạn hiền ạ - nhưng chỉ để đó thôi thì sẽ tốt hơn cho một tình bạn như là những cái nắm tay sẽ có giá trị hơn rất nhiều so với những nụ hôn – hiểu không?

Rồi anh sẽ nhìn em như nhìn một người dung, sẽ quên mình từng yêu em đến thế. Những thờ ơ dửng dưng sẽ chiếm chỗ yêu thương ngày cũ. Nụ cười xã giao sẽ thay thế những chân tình.

...rồi có ngày anh sẽ ngạc nhiên nhìn lại mình, nhìn lại em và tự hỏi vì sao mình có thể nói yêu em nhiều như thế. Tại sao mình có thể nói nhớ em đều đặn từng ngày nhiều đến vậy, và chẳng thể lý giải nổi thế nào là tình yêu.

Rồi cũng sẽ đến một ngày em chẳng còn phải nhú mày, trước mắt anh nõng nãn và môi anh khao khát, đến một ngày em không còn phải nhắc anh nhớ - ai cũng có quyền từ chối những yêu thương...

Đừng lại mới thực sự là biết yêu thương

Tình yêu này cho em thấu hiểu tâm trạng của những người phụ nữ đang yêu và những người phụ nữ bị phản bội. Cho em đi chên vênh mà ngạo nghễ trên những điều tưởng như viễn vông, hoang đường mà thực tế là chúng đã nuôi em sống tươi cười, lạc quan trong 365 ngày qua. Cho em liêu lĩnh chấp nhận những công việc mà em chưa bao giờ nghĩ là mình sẽ làm chỉ vì em tin em có anh bên cạnh chỉ dạy, hướng dẫn bao nhiêu điều còn mờ mịt trong em. Cho em thấm thía ý nghĩa của “em hạnh phúc khi anh hạnh phúc, bình an” dù điều đó có đồng nghĩa với việc em đẩy anh về lại với những trách nhiệm ràng buộc với gia đình, công việc mà có khi khiến mình xa nhau mãi mãi. Cho em tin rằng, đến giờ này, mình đã biết yêu thực sự.

Bạn em đã viết thư, và buổi tối ấy ngồi bên nhau, nói huyền thuyên đủ thứ chuyện, lần đầu tiên bạn nói về tình yêu ấy, làm em day dứt và trăn trở. Em thương bạn, thương cho tình yêu của những người như bạn. Ở đó, có thương, có yêu, có day dứt, có đợi chờ, có khắc khoải, có sợ hãi, có những nỗi ghen tuông không giống với những sự ghen tuông thông thường trong tình yêu.

Bạn của em, đàn bà đến mức em cũng phải yêu. Một mình, cứ như con thoi, bạn chạy qua chạy lại giữa lo toan đời thường. Phải tự lo cho bản thân mình, lo cho những ngày sắp tới và cho cuộc đời trước mặt. Nhưng, bạn cũng cần một bờ vai đủ rộng để đôi lúc mệt mỏi,

bạn dựa vào đó, ngủ một giấc dài; bỏ quên bao cực nhọc phía bên kia, bạn bình yên và tự do trong giấc ngủ của mình.

Em chưa bao giờ hỏi vì sao bạn chọn một người đàn ông đã có vợ.

Bạn bảo, với người ấy, không chỉ có tình cảm trai gái thông thường, khoảng cách về tuổi tác khiến bạn vừa là người yêu - người tình - vừa là một cô con gái cần được bao bọc, che chở; cần người nhắc nhở và chăm sóc. Bạn yêu người đó chân thành như chưa từng được yêu nhiều như thế. Người ấy cũng đối xử với bạn như bạn cần: yêu thương, nhưng nhớ, đợi chờ, bao dung và ấm áp.

Ngày bạn quyết định rời xa người ấy, cũng là ngày bạn hiểu thế nào là yêu thương thật sự. Khi đó, bạn không còn thấy ghen tuông giận hờn; không còn thấy cô đơn căm một ý nghĩ muốn dành lấy người ấy từ tay một người phụ nữ khác. Mà bạn chỉ nhẹ nhàng, dặt dặt tay anh về phía bên kia đường, nơi anh đã và đang đứng; nơi có một góc nhỏ bình yên cho anh sau mỗi ngày cực nhọc. Nơi anh dễ dàng thả mình xuống và ngủ một giấc ngon lành, không mộng mị, không day dứt, không giằng co và lo sợ.

Bạn dừng lại, dù biết, chỉ cần anh quay đi, chân bạn sẽ khụy xuống. Sẽ không còn những lời hỏi han khi bạn ốm, không còn những cái nhìn bao dung khi bạn nổi nóng, không còn cả những vòng tay và bờ ngực ấm. Sẽ chỉ là những khoảng trống trong những ngày dài và hình bóng thoáng qua trong ký ức mà như hiện diện ngay trước mặt, sống động.

Nhưng, sẽ qua những nỗi đau khi nghĩ đến người bên anh không phải là bạn; hết day dứt vì đang đánh cắp tình yêu của một người phụ nữ khác; sẽ hết những băn khoăn, những đấu tranh giữa được - mất; có - không; hết những phút nhói lòng vì cảm giác không trọn vẹn.

Hạnh phúc lưng chừng chưa bao giờ thực sự hạnh phúc!

Em muốn dừng lại

Cô bấm số thẳng thốt gọi anh khi vừa đọc xong một bài viết trên mạng về thế nào là vợ, thế nào là tri kỷ và thế nào là người tình để rồi chỉ đổi lại là tiếng tút dài báo bận của điện thoại. Và thế là cô cứ hoang mang ngơ ngác nhìn vào bức tường xám trước mặt, bức tường mà cô đã tự mình vẽ nên bức tranh người con gái cầm chiếc ô đỏ dưới cơn mưa tầm tã trong một ngày xám xịt. Ở phía bên kia đường có một người đàn ông đứng đợi - người đàn ông không rõ mặt người.

Em là gì của anh?

Câu hỏi đặt ra đến tận tận để rồi được đáp trả lại bằng một nụ cười và những vòng ôm đủ chặt khiến cô ngộp thở mà quên đi mất mình cần một câu trả lời. Anh cứ đi về giữa những căn phòng, vẫn đến bên cô lúc anh cần chứ không phải những lúc cô muốn. Còn cô cứ coi những lần ghé thăm ấy như một lần mua vui cho chính mình dù chẳng biết trong những lần gặp gỡ chớp nhoáng đó, ai mới thực sự là người mua - người bán hay đơn giản chỉ là một cuộc trao đổi để sau những hoang hoải rã rời đó cô lại bó gối nhìn vào bức tường trước mặt - nhìn vào phía người đàn ông.

“Em muốn dừng lại”...

...là câu mà có lẽ chỉ trong suy nghĩ cô cũng không dám đã được phát ra nhẹ như một làn gió đầu đông thổi bạt hết những nhớ nhung

cô đã từng có với anh, với người đàn ông không biết trả lời các câu hỏi.

Trên bức tường trước mặt ấy chỉ còn cô gái với chiếc ô màu đỏ, phía bên kia đường chỉ còn những vết sơn trắng xoá không rõ cả hình người...

*Sinh ra làm gì, là ai không quan trọng.
Quan trọng là mình có ý nghĩa với một ai đó...*

Nơi ta gặp nhau

(Truyện ngắn)

Buổi họp mặt nhân viên ở chi nhánh mới của công ty anh đã diễn ra tốt đẹp. Kết thúc của những bữa tiệc tùng luôn là sự trở ngỗng rỗng đến từ dạ dày và cảm xúc. Đã lâu rồi, anh không thấy cảm giác ngon miệng khi tham dự những bữa tiệc. Lang thang ra ngoài khuôn viên nhà hàng - anh châm cho mình một điếu thuốc.

- Hút thuốc lá sẽ có hại cho người đồ i diện đó, biết không?

Giật mình vì tiếng nói lạnh lạnh như tiếng chuông gió, anh ngược mắt nhìn thẳng về phía trước. Chênh chênh nơi anh đang đứng là một người phụ nữ trong chiếc đầm đen - dưới ánh trăng 16 bàng bạc, da thịt chị ánh lên những vệt trắng đến nôn nao.

- Anh có thể ngỏ i xuông đây cho đôi chân được nghỉ ngơi - tôi đoán anh đã đứng rất lâu trong buổi tiệc.

Không nói gì, anh chậm chậm bước đến và ngỏ i xuông cạnh chị. Mùi nước hoa nhẹ như làn gió thu khuây động khứu giác của anh.

- Chị dùng nước hoa gì vậy?

- Gucci Floral, một chút của cam quýt, một chút của mẫu đơn và hoa hồng, thêm chút hoả c hương và gỗ cây tuyết tùng.

- Chị học thuộc lòng mùi hương của loại nước hoa mình đang dùng để n thế à?

- Anh không cảm nhận được sao?

- Tôi không có sự nhạy cảm với mùi hương.

- Vậy là anh không phải người đàn ông tinh tế rồi. Tự nhiên anh phá lên cười vì lời nhận xét của chị.

Anh - người đàn ông 38 tuổi - tổng giám đốc một công ty có bảy chi nhánh ở ba đất nước lớn. Xung quanh anh tràn ngập những lời tán tụng và ngưỡng mộ về cách ăn mặc, về cách giao tiếp, về cách sử dụng bản thân mình như một hình ảnh hoàn hảo về mọi mặt, lại đang ngồi đây, tại một thành phố nhỏ để nghe một người phụ nữ đánh giá bằng ba chữ đơn giản: “không tinh tế”.

Anh lại đột ngột thuởc.

- Không cần phải giấu sự cô đơn trong khói thuởc đâu. Có thể nó sẽ bay đi nhưng đóm lửa ở đâu điếuu thuởc lập lòe càng làm tôi thấy rõ hơn sự cô gắng che đậy của anh đây.

- Chị là ai?

- Nhân viên trong chi nhánh của anh.

- Tại sao tôi không biết?

- Vì tôi mới vào nhận việc từ ngày hôm nay và vừa bước chân đến nơi này trước khi nhìn thấy anh năm phút.

- Chị làm ở vị trí nào?

- Trưởng phòng PR.

- Tại sao chị không vào trong?

- Ngày hôm nay không phải là một ngày thích hợp cho những nụ cười xã giao, lịch thiệp. Lẽ ra tôi đã không đến... Anh có muốn đi đến một nơi nào yên tĩnh hơn không?

- Chị muốn gì?

- Đừng có nhìn tôi bằng ánh mắt đó - tôi không có ý định rủ anh lên giường ngay từ lần gặp đầu tiên đâu.

Chị phá lên cười.

- Đàn ông các anh, suy nghĩ đơn giản như nhau. Một nơi nào đó yên tĩnh không chỉ là một căn phòng với một chiếc giường đôi và tiếng máy lạnh êm ru, thích hợp cho những cuộc phiêu lưu tình ái chứa đầy nhục cảm.

Anh cũng phá lên cười - nụ cười làm chính anh cũng ngạc nhiên. Sáng khoái đến lạ kỳ.

Và rồi họ đã đi bên nhau gần hai giờ đồng hồ của ngày hôm ấy và ba năm cho đến ngày hôm nay.

- Đã 365 ngày của lần gặp cuối rồi anh nhỉ?

-Ừ, và nhân 3 lên cho lần gặp đầu tiên.

- Thời gian trôi nhanh đến thế sao?

- Chóp mắt một lần thôi mà cũng được 1095 ngày đấy em.

Đêm đó, dù không hẹn trước, dù không định sẵn, họ đã ở bên nhau. Rất tự nhiên và đơn giản như sau mỗi bữa tiệc tràn trề thức ăn và những ly rượu - họ cần một chút nước khoáng để cân bằng. Như một người sau cơn say, thường khát.

Và rồi cứ mỗi năm, đến ngày đó, họ lại gặp nhau. Bây giờ, chị không còn là nhân viên của anh như ba năm về trước. Chị có sự nghiệp của riêng mình, công ty của riêng mình và gia đình của riêng mình. Chị đã ổn định - như anh ba năm trước.

Đôi khi, chị và anh đều tự hỏi lại mình rằng, vì sao họ đến với nhau? Vì sao họ không tiến lại gần nhau thêm chút nữa? Vì sao, năm nào, cũng chỉ ba ngày cho một cuộc gặp gỡ?

Anh thì bảo, anh là thằng đàn ông tham lam. Anh yêu vợ và các con mình, nhưng anh không muốn thiếu chị. Chị cũng có khác gì anh, chị yêu tổ ấm của mình nhưng thiếu anh, chị không chịu nổi.

Ngày qua ngày, chị gặp anh qua những cuộc nói chuyện chớp nhoáng qua điện thoại. Đôi khi chỉ là những lời than thở vu vơ, những câu đùa tếu táo hay đơn giản chỉ là một tin nhắn với biểu tượng nụ cười. Rất xa xôi nhưng lại rất gần, tựa như với tay là có thể chạm vào nhau, nhẹ nhàng như là đang ở bên nhau hàng ngày. Thế nhưng cũng lại rất xa.

Nhiều lúc anh hỏi chị: “có buồn không? có ghen không?”. Ừ thì, có không?

Nếu bảo không thì là dối lòng, nhưng nếu nói có cũng là dối anh.

Anh với chị, tựa như một bản nhạc hay của cuộc sống, khẽ ngân lên những giai điệu tươi mới trong đời nhau. Nhưng chỉ như thế thôi, rồi khi tắt nhạc, cuộc sống lại trở về với những điệp khúc riêng của nó. Anh - chị không đòi hỏi ở nhau bất kỳ điều gì, không cần đến những ôm ấp vỗ về, những đụng chạm thể xác. Họ đến với nhau, như sự trao đổi qua lại về tâm hồn, về cảm xúc, cho những thiếu hụt mà chỉ có họ mới cảm nhận thấy để bù đắp cho nhau.

Đôi lúc, chị nghĩ về anh với cô n cào nỗi nhớ - cũng như anh, đôi khi tự thấy ghét chính bản thân mình vì toàn bộ thời gian trong ngày đã bị chia ra để dành cho chị một nửa. Nhưng cũng có lúc, cả đến (24h) họ chẳng tìm đến nhau. Họ cứ như thế, ở bên nhau, lúc lặng lẽ, bình thản; lúc ồn ào, cuồng quýt - á y mà cũng đã 3 năm.

Em đã chán anh chưa?

Nhiều hơn ngày mai và ít hơn ngày hôm qua.

Em còn nhớ anh không?

Nhiều hơn ngày hôm qua và ít hơn ngày mai.

Ta gặp nhau có đôi lần

(Truyện ngắn)

Tờ phào sau một hồ i phỏng vấ n nhân viên mới, Đan bước về chỗ ngô i, căn phòng nhỏ có khung cửa sổ nhìn ra phía hồ . Những hàng cây trái dài xanh mướt, những mái nhà nhấ p nhô, những dáng người tâ t bật. Cô chợt nhớ Hội An.

- Lấ y cho chị một vé đi Đà Nẵng, chuyề n sớm nhấ t.

Chỉ kịp chạy qua nhà chọn vài bộ đồ “cơ động” trong đờ ng đờ được đặt riêng ở góc tủ “dành cho những chuyề n đi bá t chợt” – tâ n ngầ n nhìn chiế c áo dài mới may, Đan vợ vội rô i chạy xuố ng xe, ra sân bay sát giờ câ t cánh. Hôm nay, thói quen “đặt vé sát cửa sổ” bị từ chớ i vì chị là hành khách cuố i cùng - chỉ còn lại một ghề cạnh lô i đi.

- Anh có thể đổi chỗ cho tôi được không? Nụ cười hiề n lành được sử dụng mỗi khi câ n đã có hiệu quả.

Vậy là thay vì phải nhìn má y cô tiế p viên hướng dẫn cách chui vào áo phao, cách thổi phồ ng và cách túm ô ng thở khi có sự cố , Đan ung dung ngô i ngắ m mọi vật chuyển động qua khung cửa kính. Mỗi lâ n máy bay câ t cánh hay hạ cánh cũng mang lại một sự khoan khoái dễ chịu cho cô. Ai đó nghe sẽ thấ y ngỡ ngàng bởi thời khắ c đó chỉ gây cho họ sự ù tai, chóng mặt và cảm giác nôn nao cô n cào. Ấ y vậy mà cô thích, y như lâ n đầ u tiên được đi máy bay,

phần thưởng cho việc đỗ vào đại học. Cảm giác lâng lâng, hụt hẫng, chơi vui và mất trọng lượng của lần đầu tiên ấy cho cô biết thế nào là sự khác nhau trong việc di chuyển bằng máy bay và các phương tiện dưới đất. Nó làm cô thích thú cho đến tận bây giờ - sau hàng chục lần di chuyển, sau gần mười năm của cái lần đầu tiên ấy.

Đà Nẵng nắng chan hòa nhưng cũng đủ mát để không làm tâm trạng con người ta bức bối.

- Cho tôi một phòng nhìn ra biển.

- Rất xin lỗi chị vì chỉ còn một phòng duy nhất và anh ấy vừa lấy rồi ạ.

Lễ tân chỉ về phía người bên cạnh.

Ánh mắt Đan hướng sang người bên cạnh và cô chợt nhận thấy có nét gì đó rất quen.

- Xin lỗi anh, có thể nhường phòng đó cho tôi được không? – lại nụ cười trêu méo.

- Cô có duy nhất một kiểu cười đó để dành cho những trường hợp cần “xin xỏ” phải không?

Nụ cười khựng lại. Nhưng rất nhanh, cô nở một nụ cười phiên bản khác, tươi tắn hơn.

- Vâng ạ, nếu nó giúp tôi có được cái chìa khóa anh đang cầm trên tay.

Người đàn ông bật cười và chìa cho cô thứ mà cô đang muốn.

Sau khi ngâm mình trong bồn tắm gần nửa tiếng đồng hồ, Đan lững thững ra biển. Đến lúc này, cô mới nghĩ lại lời nói của người đàn ông đó và nét “dường như quen” trên khuôn mặt anh ta. Trí nhớ rất tồi của cô không giúp ích được gì trong trường hợp này. Lắc đầu để xua đi những thắc mắc, quan trọng gì đâu, miễn là mình đã đạt được mục đích, Đan sai chân bước về phía biển.

Làn nào thềm sóng, thềm gió, thềm bước chân trên những bãi cát ngút ngàn, Đan lại nhớ đến Đà Nẵng. Thành phố thanh bình với những con người chân tình luôn là điểm đến cho cô trong những ngày mỗi mệt và cần một chốn nương náu cho tinh thần. Bỏ lại đôi xăng đan trên bờ, Đan thong thả bước về phía biển. Để mặc sóng mon man đôi chân trần, Đan thả cho những suy nghĩ của mình trôi về phía xa kia.

Đã bao lâu rồi cô chưa ra biển cùng Phong?

Chàng trai của cô, tình yêu của cô hay sự lựa chọn của cô lúc nào cũng bận rộn với những đề tài, dự án, với những công việc có thể mang lại cho anh và cô những bữa tối tại nhà hàng sang trọng; những buổi hòa nhạc cổ điển hay những buổi gặp mặt với giới “thượng lưu” - nhưng chưa khi nào mang đến cho cô những phút giây thanh thoi, an nhàn và bình yên như thế này.

Những lúc ấy, cô chỉ có một mình. Đôi lúc anh nhìn cô lạ lẫm khi đang ngồi cạnh nhau và cô nói: em muốn ra biển, ngay lúc này. Ngay khi anh cất lời từ chối, cô cầm điện thoại và lắc đầu cho mình một vé. Sự giận dữ cũng không giữ nổi cô ở lại.

Miên man với những suy nghĩ của mình. Đan đã đi dọc bờ biển một đoạn khá xa. Hoàng hôn đỏ dài trên cát, chẳng còn nhìn thấy dấu vết của đôi xăng đan cô vừa bỏ lại trên bờ. Thành phố biển này chưa khi nào khiến cô lo ngại vì dám để đồ lại và bơi ra phía xa;

hay phải hỏi giá trước khi ăn bất cứ một món ăn nào trong quán. Nhưng lần này, chẳng còn thấy đôi dép mình đã bỏ lại khi cô quay về chỗ cũ.

Tặc lưỡi thở dài, cô quay lại khách sạn và chợt sững người khi nhìn thấy trước cửa phòng là đôi xăng đan mình vừa tháo ra trên bãi cát.

- Mặc dù cô không nhìn tôi mỉm cười, nhưng tôi cũng đã mang giúp cô về phòng.

Tiếng nói vang lên từ phía sau khiến cô giật mình. Quay lại nhìn - gương mặt có nét quen thuộc đó khiến cô bật cười.

- Lần này thì không phải nụ cười đó nữa nhỉ?

- Vâng, vì tôi đâu có định nhờ vả hay xin xỏ gì anh. Cảm ơn anh vì đã mang giúp đôi xăng đan về phòng và rất mong lần sau anh đừng tự tiện như thế nữa.

Khẽ mỉm cười, Đan quay lưng vào phòng và chẳng kịp nhìn nụ cười tinh quái trên khuôn mặt người đàn ông phía sau ấy.

Bữa tối với những món ăn ưa thích kết thúc - Đan quay về phòng check mail, làm một số việc cần thiết rồi nằm nghe nhạc. Đĩa nhạc của Secret Garden luôn có trong laptop nhẹ đưa cô vào giấc ngủ lúc nào không hay. Chỉ đến khi chợt bừng tỉnh - Đan nhìn đồng hồ, đã 2 giờ sáng. Đi về phía ban công, gió lùa vào mát lạnh. Khoác vội chiếc áo lên người, khẽ đặt chìa khóa lên bàn lễ tân, Đan thà m thì: “Chị ra biển một lát”.

Lần nào cũng thế, nếu không vì đặt mình lên giường và ngủ thiếp đi cho đến lúc mặt trời chói chang ngoài cửa sổ thì kiểu gì Đan cũng phải ra đó lúc nửa đêm. Trong cái không gian tối tăm chẳng thể nhìn thấy gì ở phía đằng xa, cảm giác đơn man của sóng

vỗ lên đôi chân trắn luôn khiến Đan phiêu và thả trôi mình. Không lạc lỏng, không sợ hãi vì cảm giác nhỏ bé trước biển; không thấy phía đầ̀ng xa là chân trời; chỉ thấy mình đang đứng đây, chỉ thấy mình đang trôi theo những tiế̀ng vỗ nhẹ dưới chân, thấy cát, thấy nước khẽ luồ̀n qua những kẽ chân. Thấy thời gian ngừng trôi.

- Nụ cười vẫn còn có giá trị đầ̀y – đừng vút xuồ̀ng biển như thế .

Giật bắ̀n mình vì tiế̀ng nói phát ra trong bóng tồ̀i, lúc nửa đêm. Bực bội và khó chịu vì bị quầ̀y rầ̀y khiến giọng nói của Đan rít lên như tiế̀ng rắ̀n:

- Diên.

Người đàn ông tiế̀n lại phía cô và bật cười lớn.

- Cũng gầ̀n bắ̀ng cô thôi. Nhân tiện, tên trong giấ̀y khai sinh của tôi là Vũ – không phải Diên. Và tôi biế̀t cô tên là Đan, không phải một cái tên bình thường nhỉ.

Bị bắ̀t ngờ, Đan chẳng nghĩ ra được câu nào hay ho để đáp lại. Cô đi về̀ phía bãi cát và ngồ̀i xuồ̀ng. Người đàn ông cũng đi theo và ngồ̀i gầ̀n cô.

- Cô ra biển vào giờ này mà không thấy sợ sao?

- Tại sao phải sợ?

- Người ta sẽ nghĩ cô là gái đó.

- Thì tôi đúng là gái mà – có phải trai đâu.

- Cô cũng biế̀t chơi chữ đó nhỉ.

- Nhờ ơn anh đầ̀y.

Người đàn ông bật cười và chìa tay:

- Làm quen nhé. Tôi là Vũ.

- Tôi là Đan - cô khế bắ t tay anh và mỉm cười.

Những câu chuyện miên man lúc nửa đêm về` sáng trôi theo cùng với tiế ng cười, lúc khúc khích, lúc nghiêng ngả.

- Em cười trông rạng rỡ lắ m.

- Nịnh đầ m rồ i anh ơi, trong đêm tô i chẳng thể nhìn thấ y mặt người.

Trời sáng dầ n lúc nào không rõ.

Quay lại khách sạn khi kim ngắ n đầ ng hồ` chỉ đầ n số` 5, Đan ngạc nhiên khi nghĩ lại quãng thời gian 3 tiế ng á y – cô đã huyền thuyên những gì. Không phải là người dễ trái lòng – nhưng có lẽ đêm tô i, sự thân thiện và khả năng gọi chuyện của Vũ đã khiế n cô nói được những điề u tưởng như không thể nói với ai.

- Em có muố n ra Hội An không?

- Tá t nhiên - điể m đầ n của chuyế n đi này mà, nhưng anh định đi bắ ng gì?

- Xe máy.

Nắ ng - gió - tố c độ và tiế ng cười đuổ i nhau trên đường. Bỏ lại biển, bỏ lại cát, bỏ lại những con đường, Đan và Vũ vào với phồ` cổ Hội An.

Trời còn sớm, hàng quán lác đác mở cửa. Những ngôi nhà cổ trầ m mặ c, những tia nắ ng sớm chiế u qua tán cây hắ t xuố ng khuôn mặt Đan.

Vào một ngôi nhà bên đường, Đan thay nhờ chiếc áo dài mà cô đã mang theo. Chẳng hiểu sao, lúc nào Đan cũng thấy áo dài cô mặc thích hợp và chi thuộc về nơi này.

Hai người lang thang khắp các con phố. Lần đầu tiên cô có bạn đường và là một người bạn đường am hiểu, thông thạo từng con phố, từng đặc điểm, từng truyền thuyết hay giai thoại. Không phải lần đầu tiên cô đến đây, nhưng những lần trước cô chỉ đi, chỉ cảm nhận, chỉ thấy gần gũi và thân thuộc chứ chưa từng được nghe những câu chuyện xung quanh hai chữ Hội An như thế.

Ghé ngang một quán gánh nơi góc đường, Đan hào hứng gọi hai tô mì Quảng - món ăn cô có thể ăn từ lúc bước chân đến nơi này cho đến khi phải rời xa, đôi lần, còn cô vót vát ngay trong nhà chờ của sân bay.

Lang thang hết những con đường, gọi tên đủ các con phố, điếm mặt hết những ngôi nhà cổ cũng là lúc mặt trời đã ở trên đỉnh đầu. Những câu chuyện nối tiếp nhau không đầu không cuối - những câu đùa vui, những lời tự sự, những tiếng cười khiến cho thời gian và con đường ngừng lại. Còn họ thì đã rất gần.

Tạm biệt phố cổ với những chiếc đèn lồng treo trong đêm, tạm biệt không gian trầm mặc của những ngày xa xưa tưởng như không có thực, họ quay lại biển khi đã quá nửa đêm.

Như những câu chuyện thường xảy ra quanh đâu đó trong cuộc sống hàng ngày, hai người gặp nhau ở một nơi tình tứ, họ tương chừng hiểu và hợp nhau đến từng câu nói, ý nghĩ, từng cảm giác, họ nghĩ là họ đã thích nhau.

Một nụ hôn - kiểu như khẽ chạm - kiểu như lướt qua - kiểu như xã giao như một cái bắt tay khẽ khàng. Không hò hững như những kẻ hôn nhau vì nghĩa vụ và không vô vập như người tình lâu ngày gặp

lại - càng không ngấu nghiến như hai kẻ đối tình yêu. “Chỉ là một nụ hôn xã giao đả y anh”, Đan khẽ cười.

Thêm một đêm thức trắng ngoài biển - thêm những câu chuyện đủ để 2 người cảm nhận được sự thông minh, hóm hỉnh của nhau, đủ để những nụ hôn nới tiếp những nụ hôn và không chỉ là xã giao.

Đan nghe thấy tim mình đập mạnh, khẽ nhói lên những nốt thăng mà lâu rồi cô không còn thấy khi nghe i cạnh Phong.

- Có thể nào?

- Đừng đặt ra câu hỏi cho mình làm gì em ạ, ngay lúc này.

Lâu đầu tiên Đan nghe i cạnh một người đàn ông trong đêm.

Lâu đầu tiên Đan hôn một người không phải người yêu.

Lâu đầu tiên Đan đỏ mặt vì cái nhìn của một người đàn ông khác - không phải Phong.

Lâu đầu tiên trái tim Đan đập loạn nhịp.

Lâu đầu tiên...

3 ngày - liệu có đủ để hiểu thế nào là yêu?

3 ngày - liệu có thể khiến hai người yêu nhau?

3 ngày - liệu có thể làm thay đổi tình yêu của ba năm?

Miên man với những câu hỏi tự đặt ra cho mình, cô khẽ thở dài và tự nói:

- Không thể nào.

- Đừng hỏi và đừng tự trả lời. Để làm gì. Cảm xúc là điều khó lý giải nhất. Đôi khi, những điều tưởng chừng mong manh, đơn giản lại chính là cảm xúc mà có tìm cả đời em cũng không thấy được đâu.

- Vậy, tình cảm lúc này của anh và của em là thế nào?

- Là mình đang ngộ `i cạnh nhau và muo `n hôn nhau, thế thôi.

Run rẩy - ngưng ngưng - e ấ p. Kết thúc của một đêm trên biển là từng đó cảm giác của Đan. Quay lại phòng, cô đặt mình xuống giường. Trước khi thiếp đi, cô còn kịp nhắ n một câu vào điện thoại của anh: ché t rô `i - em đã thấy nhớ anh.

Bữa trưa bên bờ biển cùng tiếng sóng vỗ đủ để mắ t họ nhìn nhau âu yế m - tay họ kiế m tìm tay nhau và môi họ gầ n sát.

Bỏ qua tin nhắ n của Phong, bỏ quên những giận hờn thường có mỗi khi phải ra biển một mình, Đan trôi đi với những nụ cười và hạnh phúc nhỏ nhoi mà cô đang có. Chỉ cầ n nhìn xuống chân - không nhìn ra phía biển bởi ở đó ngút ngàn và không thấy điểm kết thúc.

“Buzz” - khẽ mỉm cười khi thấy Vũ gọi.

- Em đây.

- Đừng nhớ anh.

- Tại sao?

- Vì anh đang có người khác.

- Em biết t.

- Anh đã nghĩ em thích anh - và anh cũng vậy. Nhưng mình chỉ thế thôi nhé em.

- Anh có yêu người đó không?

- Anh yêu bả`ng tình yêu năm tháng. Trái tim anh chai sạn rồ`i em ạ. Anh không biế`t thế` nào là rung động.

- Nghĩa là sao?

- Anh đã từng yêu đé`n quên cả mình - và cũng đã thấ`t tình đé`n quên cả những người con gái khác xung quanh.

-Vậy bây giờ?

- Anh không muố`n trả lời. Chỉ biế`t là anh không thể` nhận tình cảm của em.

- Tại sao anh lại hôn em?

- Bởi vì anh đã nghĩ em thích anh, anh nghĩ em chấ`p nhận chuyện người ta có thể` quan hệ` với nhau chỉ vì thích.

- Còn bây giờ?

- Anh nghĩ em đã yêu anh.

- Sao anh không tiế`p tục, biế`t đâu anh cũng sẽ yêu em?

- Anh đã mấ`t đi sự rung động từ rấ`t lâu rồ`i em ạ. Anh thích nói chuyện với em, chỉ thế` thôi. Anh muố`n có em làm bạn.

- Bạn bè không hôn nhau đâu.

- Anh biế`t, thế` nên, tạm biệt em.

- Anh đang ở đâu?

- Sân bay.

Đan lặng người và lặng lẽ khóc. Cô đủ lớn để hiểu những điê`u anh đang nói, đủ khôn để hiểu đắ`ng sau những câu chữ tưởng chừng như vô tình kia là gì và cô chợt hiểu rõ tá`t cả những điê`u anh đã từng nói với cô trong hai ngày qua.

- Em à?

- Em đây.

- Mình sẽ là bạn được không?

- Ừ.

- Anh đi nhé.

- Mình có còn gặp lại không anh?

- Tá`t nhiên, sẽ không nhiê`u và gắ`n gũi như những ngày qua, nhưng chắ`c chắ`n là có.

...

- Em à?

- Em đây.

- Anh sắp lên máy bay rô`i, anh gọi điện cho em được không?

...

- Nhạc chuông của em lạ thê`?

- Sao anh?

- Hợp với hoàn cảnh đê`n từng centimet.

- Bài nào thê`? Em không nhớ? Em để nhiê`u bài lắ`m.

- Lát nữa nghe lại đi nhé. Anh nghe giọng em thế này anh an lòng rồi.

Dan cười vang và nước mắt lăn dài trên má.

- Anh nghe em cười cũng biết lúc nào nụ cười em phát ra từ niềm vui đây.

- Thật sao?

- Thật mà - cứ từ từ rồi em sẽ khám phá ra nhiều điều hay ho của anh.

- Em nghe có tiếng loa gọi?

- Ừ, anh đi nhé. Sẽ gặp lại!

Chỉ còn lại những tiếng tút dài. Đan nhả n vợi vào số của anh: một biểu tượng nụ hôn và “chỉ là xã giao thôi”. Cô với tay về phía chiếc điện thoại cô định và bấm số của mình.

Ta gặp nhau, có đôi lần

Ta chờ nhau, cũng đôi lần

Rồi từng ngày như thế cứ trôi qua nhanh

Ta không kịp có nhau

Rồi từng ngày như thế, em không còn đó ngây thơ

Em nào hay có một ngày

Em nào hay, thế gian này

Tình cờ đưa em đến với những yêu thương

Cho em chìm đắm say
Và đưa em đến những cơn mê và đắng cay
Và rồi anh đi mất
Và rồi em thương nhớ
Để giờ đây em biết rằng mình trót yêu
Nhưng em quá ngây thơ
Nên em cứ mong chờ
Trong đêm tối bơ vơ lặng lẽ ngơ ngác khóc
Một lần thôi anh nhé
Một lần cho em biết
Để rồi ta không tiếc rằng mình từng có nhau
Sao đôi mắt em cay
Anh yêu có đâu hay Có những nỗi u hoài
Vẫn còn mãi đây...

Đàn bà 3 trong 1

Có anh bạn của tôi vẫn thường ao ước giá mà anh có ba cô vợ. Một cô để quán xuyến gia đình, một cô chăm chút cho nhu cầu tình dục và một cô đủ thông minh, đủ hiểu biết để làm bạn, làm tri kỷ với anh. Thử phân tích về ba nhu cầu này xem sao nhé.

Người phụ nữ thứ nhất có thể quán xuyến mọi chuyện trong gia đình - ấy có thể gọi là vợ. Vợ là hậu phương, là nơi mỗi khi chông về nhà cơm đã ngon, canh đã ngọt, nước tắm đã chuẩn bị đầy đủ và quần áo cũng đã thơm tho. Vợ là nơi trú ngụ sau những mệt mỏi của đời thường, là bản nhạc du dương của cuộc sống đưa chông vào giấc ngủ ngon, là nơi người đàn ông có thể gọi là NHÀ TÔI.

Nhưng chỉ vì vợ lo nhiều chuyện như thế nên vợ mệt. Tôi thì tôi vợ đặt lưng xuống giường là ngáy o o, là chả còn động đậy mỗi khi chân chông gại gại vào chân vợ âu yếm. Thế là chông chán - chông đi kiếm người tình.

Người vợ thứ hai có thể đáp ứng nhu cầu tình dục cho người đàn ông có thể được gọi là người tình. Chẳng cần phải quá đảm đang, chẳng cần phải quá thông minh bởi vì khi nhu cầu tình dục lên cao, người đàn ông chỉ cần được vuốt ve, mơn trớn. Lúc này chẳng cần đến nhạc, chẳng cần đến cơm ngon áo đẹp, chỉ cần được xả lượng hormon đang dâng tràn trong người. Nhiều khi đàn bà cứ mắng đàn ông rằng sao mà ham hồ thế, sao mà dâm dục thế? Câu trả lời đơn giản là: Trời sinh ra thế, nên phải chấp nhận thôi.

Xả xong rô`i, cũng như khi buô`n tè ý, tè xong ai còn ngô`i trong toilet làm gì nữa nhi. Lại ra ngoài, quay về` với những guô`ng quay của com áo gạo tiê`n. Và rô`i có ai lao động mà không mệt mỏi? mà không stress? mà không bê` tắ`c và câ`n một lời giải? Khi á`y lại câ`n đế`n một người bạn - một người tri kỷ để hỏi han, tâm sự và chia sẻ. Vợ ư? Còn đang bận nắ`u com, là quầ`n áo, chăm con. Người tình ư? Còn đang bận trang điểm mặt hoa da phá`n, còn đang mãi chăm sóc cho đôi chân dài, cái eo thon, đang mãi nghĩ làm thế` nào để da mịn, ngực căng. Thế` nên lại câ`n đế`n cô vợ thứ ba.

Người vợ thứ ba này mang trong mình trọng trách như một người bạn có thể chia sẻ mọi chuyện trong cuộc số`ng, như chē vợ hôm nay nắ`u com không ngon, như chē người tình hôm nay hờ hững chưa làm mình đủ sướng; rô`i lại còn phải đóng vai một quân sư: biế`t phân tích, đánh giá tình hình để cùng nhau đưa ra một giải pháp tồ`t nhấ`t. Muố`n chia sẻ được với nhau thì không chỉ hiểu, không chỉ thể hiện sự lắ`ng nghe bắ`ng đôi ba cái gậ`t đầ`u là đủ mà phải có kiế`n thức ngang bắ`ng (nế`u không nói là hơn thì càng tồ`t) - phải có cái nhìn cuộc số`ng tương đương - và phải có đủ sự tinh tế` để hiểu đố`i tượng của mình đang thực sự câ`n gì. Khó phé`t đầ`y chứ chả đùa được đâu. Những điề`u đó được tạo thành từ nề`n tảng của giáo dục - kinh nghiệm của cuộc số`ng. Chẳng ai sinh ra đã cực kỳ thông minh - cũng không ai vừa mở mắ`t chào đời đã có khả năng thắ`u hiểu người khác, đã tinh tế` và nhạy cảm. Tắ`t cả điề`u câ`n sự trau dò`i và tích lũy.

Đàn bà 3 trong 1, có hay không?

Đàn bà không yêu thì khó làm người tình - không thương thì khó làm vợ - không trân trọng thì khó làm tri kỷ. Suy cho cùng, không phải đàn bà có thể là “3in1” hay không mà là có người đàn ông nào khiế`n cho đàn bà vừa yêu, vừa thương, vừa nể` trọng hay không và nế`u có thì là trong bao lâu?

Đàn ông 2 trong 1

Nếu dựa trên những tiêu chí cần một người đàn bà “3 trong 1” của đàn ông thì đàn bà cũng có những nhu cầu tương tự, họ cần một người chồng để kiếm tiền, lo kinh tế - và họ cũng cần một người bạn để chia sẻ buồn vui. Chỉ hơi khác một chút là nhu cầu về một người tình để thỏa mãn tình dục của đàn bà hơi thấp hơn đàn ông một chút nên cũng không cần đến mức phải rạch ròi thêm một để thành ba.

Đàn bà cơ bản là yêu bằng tai - thích những lời ngọt ngào âu yếm còn hơn cả những phút thăng hoa lên đỉnh trong tình dục. Đàn ông có thể gặp khó khăn trong việc không sex từ hai ngày trở lên trong khi đàn bà có thể không làm chuyện đó trong hai tháng mà cũng không đến nỗi trở nên bất thường.

Về mặt khoa học mà nói, nhu cầu trao đổi chất của quá trình làm tình ngang bằng cho cả hai giới. Tuy nhiên, cán cân vẫn hơi lệch về phía đàn ông vì nếu ở nam giới, họ có hoóc môn testosterone khiến họ luôn khao khát “cho” thì ở nữ giới, họ có nhiều hoóc môn estrogen vốn được gắn với khuynh hướng “nhận”. Vì thế trong tình dục, phụ nữ có xu hướng thụ động hơn hoặc “sẵn sàng ứng chiếu” chứ không chủ động “khiêu chiếu” như nam giới.

Về mặt tâm lý, phụ nữ dễ bị ngoại cảnh chi phối kiểu như tiếng gọi của con, tiếng bước chân đi lại ngoài cửa phòng, sợ người nhà biết t hay đôi khi còn sợ nếu đáp ứng mãnh liệt hay chiếu theo những sở thích tình dục mới mẻ của đàn ông thì sẽ bị đánh giá là không đàng

hoàng. Bên cạnh đó, còn hàng loạt những áp lực về công việc, con cái, gia đình cũng gây ảnh hưởng rất lớn đến nhu cầu tình dục của phụ nữ. Vì thế, đàn bà có thể không cần đến một người tình quá lão luyện, quá hoàn hảo và có thể chấp nhận một người chồng tốt với khả năng đáp ứng tình dục vừa đủ.

Nếu như với đàn ông, ba chức năng: vợ - người tình - tri kỷ được đặt ngang nhau về mức độ quan trọng thì với phụ nữ, vai trò của một người tri kỷ dường như được coi trọng nhất. Họ cần được lắng nghe, được an ủi và vỗ về hơn là cần tiền và tình dục. Đàn ông nhiều khi cho rằng những câu kiểu như: anh yêu em - anh thương em - anh nhớ em... thật sáo rỗng và không thực tế trong cuộc sống vợ chồng nhưng họ không biết rằng tất cả những câu nói tưởng chừng phù phiếm và hươu vượn đó lại có khả năng gây “sát thương” rất cao cho người phụ nữ. Yêu đương - cần được nâng niu - chiều chuộng là nhu cầu rất “phụ nữ”. Nhất là trong xã hội hiện nay, người phụ nữ đã tự bước ra ngoài, tự lo công việc cho mình, tự quẳng mình vào những lo toan của cuộc sống, biết kiếm tiền, biết tự lo kinh tế cho chính mình thì nhu cầu cần được vuốt ve, chia sẻ về mặt tinh thần lại càng lớn hơn bao giờ hết.

Đàn ông làm được điều đó không?

Chẳng ai khi sinh ra đã biết quan tâm lo lắng cho người khác. Để trở thành một người đáng yêu trong mắt nhiều người, trở thành một người được khen là chu đáo, chu toàn trong các mối quan hệ rất khó - nhưng để trở thành một người chồng “2 trong 1” thì đâu phải là không làm được. Nó dễ dàng hơn rất nhiều so với những đòi hỏi “3 trong 1” mà đàn ông cần ở đàn bà, phải không?

Người ta cần sự tin tưởng, cần những yêu thương đủ nhiều và đủ để không do dự khi đặt tay mình vào tay một người đàn ông khác, như trao gửi tình yêu, cảm xúc, trao gửi hết những gì thuộc về bản thân, những yếu mềm và mạnh mẽ đều nằm im trong lòng bàn tay ấy.

Em tìm gì khi thất vọng về tôi?

Ở tương: những suy nghĩ viển vông, những điề`u không có thật.

Nhẹ dạ: nông nổi, ít suy nghĩ, dễ tin người.

Người ta bảo đàn bà nhẹ dạ ở chỗ luôn tin vào những lời nói từ những người đàn ông mà họ thích, yêu, mê dù cho đó có là những thắ`ng đầu nhắ`t trong số` những thắ`ng đầu. Mà trời sinh ra cái lười cho đàn ông để hót như những con khướu. Bẩm sinh, thiên phú. Đàn bà, chỉ khi yêu họ mới sẵn sàng lên giường với đàn ông còn đàn ông thì ngược lại. Thiên chức duy trì giố`ng nòi tạo cho họ khả năng làm tình với bắ`t cứ ai. Thế` nên, đàn bà áp đặt suy nghĩ của mình cho đàn ông và ngược lại. Vì vậy mới có những chuyện cười ra nước mắ`t: phụ nữ thì nói rằ`ng em đã trao thân cho anh, sao anh lại nắ`m với một người khác? Còn đàn ông thì ngắ`n người ra hỏi: chỉ mới lên giường thôi, sao lại khóc nhiề`u như thế`?

Vài ba chuyện tình nơi quán nước, góc sân về` những mô`i tình đẹp như mơ, tươi như hoa và nhiề`u mộng mơ như những vậ`n thơ. Nhưng bao nhiêu phầ`n trăm trong số` đó là yêu? Hay 100% là những đam mê? Có người nói: thích - yêu - đam mê chỉ là những cảm xúc nhắ`t thời, không tồ`n tại lâu dài với thời gian. Mình cũng chẳng nghĩ khác đượ. Chỉ có điề`u, với cùng một con người, một không gian, một thời gian thì những xúc cảm ấy thể hiện thế` nào và kéo dài bao lâu?

Có lẽ thích là cái đế' n nhanh nhấ' t và cũng ra đi sớm nhấ' t. Người ta thích những gì mình không có, và khi đã sở hữu được rồ' i họ sẽ chán và đi tìm những cái khác há' p dẫn mình hơn. Yêu - cho đế' n giờ vẫn được coi là vĩnh cửu. Có những mô' i tình được ghi vào sử sách về` độ dài, độ bê' n của nó. Không thể phủ nhận điề' u này khi những câu chuyện như “Những cây câ' u ở quận Maldison”, “Nhật ký” đã lưu giữ lại những tình yêu có thật; hay những hình ảnh ông bà già râu tóc bạc phơ vẫn nắ' m tay nhau đi dạo trong công viên. Còn đam mê, nó tồ' n tại cả trong thích và trong tình yêu. Có nó, mọi thứ điề' u được kéo dài hơn, sâu đậm hơn. Nhưng khi nó đứng một mình, nó sẽ như một ngọn đuô' c, cháy hế' t mình cho những khát khao và rồ' i cũng lụi tàn ngay sau đó.

Đam mê thường gắ' n với ảo tưởng. Khi bóng hào quang của một người phủ lên cuộc đời bạn, sự tôn sùng, sự khao khát được chạm vào nó, được gắ' n bó và sở hữu nó làm dậy lên trong bạn những xúc cảm mạnh mẽ. Thêm khát, cuô' ng loạn đế' n mức điên dại chỉ để được cháy một lâ' n rồ' i thôi. Sau giai đoạn á' y, nế' u cả hai điề' u tạo dựng được cho nhau một đức tin khác ngoài những đam mê nhấ' t thời thì tình cảm á' y sẽ tiế' p tục kéo dài và nế' u ngược lại sẽ là chẳng còn gì để cho nhau.

Đàn bà, càng nhiê' u đam mê, càng dễ ngộ nhận và ngã. Mỗi lâ' n ngã, chẳng biế' t có phải là một lâ' n bớt dại, nhưng những lâ' n sau vẫn vấ' p, vẫn ngã, vẫn đứng dậy để tiế' p tục vòng quay của cuộc đời mình. Mỗi lâ' n đam mê lại tưởng như tìm được tình yêu đích thực, đắ' m đuô' i, ngập ngụa trong tình yêu giả tưởng rồ' i lại ngỡ ngàng khi nhận ra cuộc đời chẳng hồ' ng hào như đôi má mình lúc tuổi mười lăm. Nó chỉ như lớp phấ' n hồ' ng trên má người phụ nữ ba mươi, phớt lên rồ' i lại trôi đi mà thôi.

Có ai đó nói rằ' ng: đàn bà nhẹ dạ, chỉ vì vài câu nói như rót mật vào tai, vì vài món quà trang sức đắ' t tiề' n mà quên đi thắ' ng đàn

ông đã bán cả cuộc đời nó cho mình. Ai bán - ai mua - ai mua: đó là phép tính muôn đời không có kết quả. Đàn ông thì bảo: tôi hy sinh cả cuộc đời mình, nai lưng ra đi làm kiếm tiền nuôi vợ, nuôi con, nuôi cái gia đình này. Đàn bà lại nói: tôi bỏ phí cả tuổi thanh xuân cho những cơm nước, chợ búa, giặt giũ, hâu hạ những con người này. Gia đình này, con người này, chẳng phải những người mà họ đã từng yêu thương, chăm bẵm; đã từng thề nguyện đi cùng nhau cho đến suốt cuộc đời, dù nghèo đói hay sang giàu, lúc vui cũng như khi buồn đó sao?

Luôn là những mâu thuẫn, những câu hỏi tìm hoài không có lời giải.

Thực chất tình yêu là những cảm giác muốn được ở bên cạnh người mình yêu, được nói chuyện, được nhìn, được ôm ấp và vuốt ve. Lúc đầu, chỉ là sự hòa hợp về tinh thần, cảm xúc, về quan điểm sống để rồi sau đó là sự hòa hợp về mặt gói chẵn. Đàn ông khi sinh ra đã có bản năng làm người tình, làm chồng. Vì thế, đàn bà đừng ngạc nhiên hay lạ lẫm gì về những mối quan hệ nhút nhát ngoài kia, đừng sững sờ hay sững sốt khi thấy trong ví chồng, trong đám quần áo của chồng đôi ba cái vỏ bao cao su, đôi ba cái card với những số điện thoại dài thượt. Đối với họ, việc đó cũng như một nhu cầu của cuộc sống: ăn, ngủ, vào toilet. Đàn ông cũng đừng tròn tròn mắt khi thấy đàn bà thích được tặng quà, thích được nghe những lời đường mật, thích được tặng hoa hồng và vui mình trong những lời tán tụng. Đó cũng là một trong những thói quen của cuộc sống, như việc đánh răng buổi sáng hay cho con bú mà thôi.

Đứng ở địa vị người phụ nữ, với những nhát nhòa về cảm xúc của quá khứ, nhẹ dạ để được ảo tưởng cũng là cách họ sống chứ không phải tồn tại. Với những người đàn bà như thế, cuộc sống bình lặng không phải sự lựa chọn của họ. Họ cần cháy để thấy mình đang sống, để thỏa mãn những ước muốn mà không phải người phụ nữ

nào cũng dám làm. Bong bóng xà phòng, dù nhanh bay, nhanh vỡ nhưng đẹp. Thói đời, phụ nữ Á Đông, bị buộc lên người biết bao nhiêu định kiến xã hội, bao nhiêu chuẩn mực về đạo đức, lối sống nên dù cho có bản lĩnh, có tự tin, có dám đạp lên dư luận mà đi thì cũng phải có lúc chùn chân mỗi mệ. Và khi ấy, họ lại cần một thứ tình chứ không phải chỉ cần những đam mê.

Có bờ vai nào đủ rộng không anh?

Cho mái đầu nhỏ thôi – của một người phụ nữ.

Tự do là hạnh phúc?

Tôi sung sướng và tự do
Như ánh sáng
Bởi hôm qua anh ấy nói với tôi rằng anh ấy yêu tôi

.....

Anh ấy đã không nói thêm
Rằng anh ấy sẽ yêu tôi mãi mãi!

(JACQUES PRÉVERT)

Bạn sẽ nghĩ gì khi đọc bài thơ chỉ có 5 câu thơ ấy?

Cách đây cả chục năm, nếu đọc tôi sẽ băn khoăn lắm và tự hỏi: tại sao người ta có thể thấy sung sướng khi được nghe một lời yêu không chắc chắn như vậy.

Nhưng giờ thì tôi đã hiểu!

Chẳng phải tự nhiên mà khái niệm tự do thường đi kèm với hạnh phúc. Người ta có thể thiếu ăn một chút, thiếu ngủ một chút, thiếu những thứ tiện nghi hiện đại đắt tiền một chút nhưng thiếu tự do là thiếu oxy để thở, là thiếu cơ hội để sống đúng như mình mong muốn.

Có người con gái nào không muốn được nghe câu nói: anh yêu em?

Nhưng không phải người đàn bà nào cũng chịu hiểu khái niệm “mãi mãi” - “hoàn toàn” không thể tồn tại trong tình yêu hay trong bất cứ thứ tình gì có nguôn gốc từ trái tim.

Bạn không thể bảo mình rằng phải yêu người này, quý người kia hay ghét bỏ một ai đó.

Bạn càng không thể nói với trái tim vô n yêu đui và mong manh nhất của mình rằng phải tiếp tục yêu thương một ai đó chỉ vì đã từng có một thời ta thổn thức vì nhớ nhung; hay vì ta đã từng có một thời yêu thương say đắm - cái thời ta nghĩ có thể chết vì nhau.

Tôi thường được bạn bè nhận xét rằng tôi dễ tin người. Tôi cũng đã từng nghĩ như thế.

Thực ra không phải vậy. Tôi nghĩ là họ tốt - tôi nghĩ là họ đáng tin cậy - tôi cho là họ đang yêu tôi và đáng được tôi yêu. Nhưng bảo tin tưởng vào điều đó một cách tuyệt đối thì hoàn toàn không phải. Đó chỉ là cảm giác, mà cảm giác thì có quyên thay đổi.

Tôi không cho rằng tin tưởng tuyệt đối vào một ai đó - một điều gì đó là tốt. Bởi vì khi ấy, một cách vô tình, bạn dồn lên vai người ta một trách nhiệm nặng nề, khiến người ta cứ phải cố gắng, cố gắng và cố gắng để hoàn thành tốt những việc mà bạn đang tin người ta sẽ làm tốt - trong khi họ không hề muốn thế. Và cũng vô tình thôi, bạn tạo cho mình một cảm giác an toàn vào người ta, cho đến một ngày lòng tin mà bạn tạo dựng rồi áp đặt cho họ bị sụp đổ, bạn chính là người đau khổ nhất chứ không phải họ.

Vậy thì, có nên quá tin tưởng vào ai đó đến mức đánh mất khả năng nhìn nhận khách quan của mình và quyên được đánh giá đúng của người khác hay không?

Trách nhiệm là một sợi dây vô hình trói buộc người ta nhiều nhất:

Là con bạn có trách nhiệm báo hiếu bố mẹ;

Là vợ - chồng bạn có trách nhiệm chung thủy và quan tâm chăm sóc lẫn nhau;

Là cha mẹ bạn có trách nhiệm nuôi nấng, chăm sóc và dạy dỗ con cái mình nên người;

Là bạn bè...

Là đồng nghiệp...

Là vân vân và vân vân

Nghe thế có thấy mệt mỏi lắm không?

Tôi chỉ thấy yêu thương một ai đó làm mình muốn quan tâm, chăm sóc, tôn trọng họ và khiến mình thích nói chuyện, chia sẻ, làm việc cùng người ta. Tất cả những thứ mà người ta gọi là trách nhiệm ấy (để rồi đôi khi chép miệng thở dài rồi thốt lên: trách nhiệm cả thôi) lại là những điều tôi cảm thấy thoải mái nhất khi làm, chỉ bởi vì tôi không cho đó là trách nhiệm - là những thứ phải làm ngay cả khi tôi cực kỳ không muốn. Tôi chỉ làm khi còn thiết tha, còn muốn, còn thấy cần thiết với chính bản thân tôi chứ không phải ai khác.

Nếu một ngày bạn thấy tôi không cười nói với bạn, không thân thiết và gần gũi với bạn. Cũng như nếu một ngày, bạn trở nên xa lạ với tôi thì tôi cũng sẽ tự hỏi mình điều gì làm cho chúng ta trở nên như thế. Nhưng tôi sẽ không oán trách bạn là người phũ phàng hay bội bạc mà tôi nghĩ, như thế bạn còn tốt đẹp hơn chán vạn những khuôn mặt tươi tắn lướt qua tôi để rồi chỉ đợi tôi quay đi là cho vãi

nhát dao. Bạn đã thành thật với chính bạn và tôi. Điều đó là cốt lõi cho mọi mối quan hệ.

Ngày xưa bố tôi có nói: “đừng khoác cho ai một cái áo con tự may”. Cái áo đó có thể là lối sống, hành vi, đạo đức. Con đừng tưởng là, nghĩ thế, cho rằng...người ta phải thế kia chỉ vì họ đã từng thế nọ và thế kia. Nhìn vào những thứ đang diễn ra trước mắt và chấp nhận nó đúng như nó đang xảy ra. Không suy diễn, không hình dung và không đề cao quá hiện thực đang có.

Đến giờ, khi đã đi qua gần nửa đời người, tôi càng thấm thía lời bố nói.

Không có ai là người tốt hoàn toàn;

Không có ai là người không thể mắc sai lầm;

Không có khái niệm mãi mãi trong cảm xúc;

Và trân trọng những khoảnh khắc để sống vui.

Như tôi và người đang ở cạnh tôi - ba của hai đứa con tôi chưa từng nói lời yêu nhưng đã đến và đi cạnh nhau trong cuộc hành trình dài mười bảy năm theo cái cách đầy tự do và sung sướng! Ví dụ, nếu có một ngày đẹp trời, hai chúng tôi rẽ sang hai đường khác nhau thì chúng tôi vẫn thỉnh thoảng ghé ngang đời nhau và mỉm cười khi nhớ về một thời vô trách nhiệm đã qua.

Chỉ ví dụ thế thôi, chứ sống vô trách nhiệm mà vẫn vui thì tội gì từ bỏ nhỉ!

*Khi đối diện với nỗi buồn, sự đau đớn hay những khó khăn,
điều lớn nhất mà bạn học được đó là khả năng thích nghi của bản
thân – sự mạnh mẽ của chính mình cùng sự ấm áp của những bàn
tay đang đưa ra để nắm lấy bàn tay khác.*

Tình một đêm

Tên trang google cho ra 1.310.000 kết quả chỉ trong 0,23 giây khi tìm kiếm từ khóa “tình một đêm”. Một con số không nhỏ thể hiện sự quan tâm khá lớn của xã hội, của dư luận đến vấn đề này.

Suy cho cùng thì tình một đêm là sự trăn trụi của bản năng hay sự lãng mạn của cảm xúc?

Dường như cái thời nam nữ yêu nhau chỉ dám cầm tay hay thẹn thùng ở chỗ đông người đã lùi vào dĩ vãng từ rất lâu rồi. Ngày nay, nếu bạn ngượng ngùng trước một cái ôm, e thẹn trước một nụ hôn hay né tránh một cuộc nói chuyện về tình dục thì hình như bạn là người lỗi thời mất rồi.

Những phân tích tâm lý phụ nữ cho đến giờ không còn đóng khuôn trong những nguyên tắc bất di bất dịch rằng: phụ nữ chỉ có tình yêu mới tiến được tới tình dục.

Nếu như trước kia, “ăn bánh trả tiền” - những quan hệ ngoài hôn nhân hay chuyện tình tay ba, tay bốn chỉ dành để nói về đàn ông, về những nhu cầu sinh lý để đàn ông và thường xuyên của họ và gắn vào họ như một tính chất bất thành văn đàn ông phải thế thì bây giờ phụ nữ cũng đã được nhắc đến thường xuyên hơn.

Không có đàn bà thì đàn ông ngủ với ai?

Gái điếm cho đến giờ đã không còn là sự lựa chọn duy nhất cho đàn ông muốn đi tìm những cảm giác lạ trong tình dục. Những người phụ nữ có quan điểm thoáng về tình dục rằng cả đời tôi không thể chỉ lên giường với một người đàn ông; rằng tôi cần sự trải nghiệm hay đơn giản rằng tôi cần một lần thăng hoa để biết “lên đỉnh” là thế nào và sẵn sàng “hợp tác” cùng những người đàn ông mà cô ấy thích, nhưng sau cùng là không ràng buộc, không trách nhiệm, không bắt đầu yêu hay chia tay. Đơn giản, chỉ là sự thỏa mãn. Bên cạnh đó, tình một đêm còn đến từ những phút cảm xúc lấn át lý trí, bản năng trỗi dậy quá mạnh mẽ làm người ta chợt quên đi rất nhiều những quy chuẩn đạo đức mà người ta đã từng tuân thủ. Một chuyên công tác xa nhà cùng đồng nghiệp, một tôi tớ công trại và cô đơn, một phút yếu đuối của cảm xúc. Thế là những cái nắm tay, những nụ hôn và sex bất ngờ đến để lại những dằn vặt, những suy nghĩ, những ăn năn suốt cả cuộc đời.

Thông thường, phần lớn đàn ông rạch ròi trong việc quan hệ tình dục với người đàn bà không cần phải là của mình, càng không cần phải yêu mình. Thế nên, sau “tình một đêm” ấy, họ có thể gặp lại nhau và nói chuyện, làm việc một cách rất bình thường. Trong khi đó, phụ nữ lại tự rơi vào người hai chữ “tình yêu” sau đêm ấy. Và thế là vật vã, khổ sở và đau đớn vì nghĩ mình bị phản bội, bị lừa dối, bị lợi dụng để rồi căm thù người đàn ông đã lên giường với mình tôi tớ qua.

Ngồi trong đám đông khoảng mười người, nhắc đến “tình một đêm” lập tức sẽ có ba người lên tiếng phản bác, ba người đồng tình và bốn người còn lại nói, không ở trong hoàn cảnh đó, không thể đánh giá hay bình luận gì được.

Đúng - lý thuyết sẽ chỉ là lý thuyết nếu không áp dụng được vào thực tế.

Đứng ở khía cạnh những người lên tiếng phản bác, họ cho rằng chuyện qua đêm với một người quen biết hoặc xa lạ là điều không thể chấp nhận được với những người phụ nữ. Đó chỉ là thú vui thỏa mãn bản năng tình dục chứ không xuất phát từ tình yêu, mà thứ tính dục không đi kèm với tình yêu là điều không thể chấp nhận được và nó là sự hạ thấp nhân cách, là đi ngược lại với đạo đức sống.

Đứng ở khía cạnh những người đồng tình với “tình một đêm”, họ cho rằng không có lý do gì đàn ông có thể thỏa mãn nhu cầu tình dục của mình còn đàn bà thì không. Đã là nhu cầu sinh lý thì đàn ông hay đàn bà cũng như nhau. Sự phát triển của xã hội, sự thông thoáng của thông tin, sự cập nhật của lối sống bên ngoài biên giới Việt Nam đã mang lại cho phụ nữ Việt những cách nhìn mới: cởi mở hơn, thoáng hơn và đôi khi là bất cần hơn.

Nhóm còn lại, không đồng tình cũng không phản bác thường thuộc về hai kiểu. Một là đã từng trải qua nhưng không thể thừa nhận; hai là không chắc chắn về bản thân mình trước sức hút của “tình một đêm”. Bản năng là thứ không thể tách rời chủ thể “con người” - những người ở nhóm này không dám chắc về khả năng trở dậy của nó mạnh đến mức nào; không dám khẳng định về khả năng kiểm soát cảm xúc của mình.

Đúng! Không ở vào hoàn cảnh đó thì không thể nói mạnh.

Thử hình dung xem bạn đang cô đơn, bạn đang trống trải, bạn đang ở biển và ngồi cạnh một người đàn ông thông minh, hấp dẫn và quyến rũ cùng ly rượu vang sóng sánh. Bạn có không rung động? Bạn có xao xuyến không? Bạn có thể tránh một bàn tay ấm và những nụ hôn nồng nàn không?

Có thể bạn đứng dậy ra về;

Có thể bạn ngồi lại;

Có thể chỉ thế thôi;

Hoặc có thể còn hơn thế nữa.

Nhưng trước khi quyết định quay đi hay ở lại, bạn cũng nên dành vài giây để nghĩ đến ngày mai khi cảm xúc đã đi qua, khi những phút thăng hoa đã đi qua, bạn sẽ còn lại gì. Và bạn sẽ là người chịu trách nhiệm cho chính những quyết định của mình!

Chỉ tình yêu thôi chưa đủ

Thời con gái, mơ mộng và hảo huyền, lúc nào cũng nghĩ đến một chàng hoàng tử hào hoa phong nhã, nâng niu, chiều chuộng mình để mình được thể hiện mình là người con gái dịu dàng, e ấp. Lớn thêm chút nữa, hiểu thêm rằng, cuộc đời không cho không ai cái gì. Muốn được e ấp, dịu dàng, muốn được nâng niu chiều chuộng thì phải hi sinh một phần bản ngã. Có chấp nhận được hay không còn tùy vào suy nghĩ của từng người.

Đàn bà hay đàn ông, đều có những mệt mỏi, ức chế, có những nỗi đau như nhau. Chỉ có điều, cách đối diện và xử lý những vấn đề đó không giống nhau mà thôi. Khi vui, đàn bà cười to; khi buồn, đàn bà cũng khóc to; thậm chí khi đau, đàn bà cũng hét to. Khi có việc, đàn bà thích nói ngay, giải quyết ngay, thích phải rõ ràng, rành mạch và chi tiết. Còn đàn ông thì không phải lúc nào cười cũng là đang vui, không phải buồn là rơi nước mắt, không phải im lặng là chông chênh hay phản kháng. Khi có chuyện, không phải nói mười câu mới là giải thích, chỉ cần một cái cúi đầu cũng là đủ đối với họ.

Cuộc sống vợ chồng là những chuỗi ngày hy sinh, thậm chí chịu đựng lẫn nhau. Có những thói hư, tật xấu hiện diện trong cả người đàn ông lẫn đàn bà từ lúc cất tiếng khóc chào đời cho đến khi nhắm mắt dưới trời đất. Đừng cố gắng thay đổi để lại mang ức chế trong lòng. Suy cho cùng, cả hai bên, đều xấu như nhau. Chỉ khác ở chỗ ai cần sửa, có nên sửa và sửa để làm gì mà thôi.

Yêu thì lây y. Ừ, nhưng đừng ảo tưởng rằng tình yêu sẽ ở bên chúng ta kể từ khi có nụ hôn đầu cho đến lúc đôi môi nhăn nheo không còn cảm giác. Tình yêu thuộc phạm trù cảm xúc, nó biến đổi không ngừng theo đơn vị giây phút. Yêu, thương, quý mến, thích, giận hờn, ghen tức, đau khổ... Cả một đám cảm xúc ấy có thể tồn tại trong một cá thể, trong vòng mười phút đồng hồ. Vậy thì, có lẽ nào tình yêu đi theo con người ta cả một chặng đường 10 – 20 – 30 ... – 60 năm mà không một lần dừng lại nghỉ ngơi? Cũng phải cho nó nhìn lại phía sau xem yêu thế đã đủ nhiều chưa hay vẫn còn ít quá, cho nó tiếp thêm năng lượng để trái tim lại co bóp, lại đập, lại mang tin yêu đi vào từng tế bào của cơ thể. Thời gian ngưng nghỉ của mỗi trái tim hoàn toàn không giống nhau, có người chỉ cần một đêm yên tĩnh, có người lại cần cả một khoảng lặng và thậm chí có người cần đến hơn một nửa cuộc đời để có thể tiếp tục yêu một ai đó.

Người với người sống để yêu nhau. Nhưng yêu thôi chưa đủ, điều quan trọng hơn cả là cần sự sẻ chia, chân thành, tôn trọng và hiểu nhau. Có cậu em tâm sự với mình rằng: “em chẳng bao giờ nói chuyện công việc với vợ vì nói ra chẳng để làm gì”; rồi đến cô em buồn bã nói: “hỏi chuyện công việc, chồng em không bao giờ nói”. Ừ thì đúng rồi, cái đó lại thuộc về phạm trù kỹ năng giải quyết vấn đề, phải học đấy nhé. Hỏi lúc nào, hỏi ra sao, bằng giọng điệu gì lại là cả một vấn đề. Ví dụ nhỏ nhỏ: đi làm về mệt quá, đang cúi lão sắp, thế mà vợ cứ dòm đập hỏi: “anh sao thế? có chuyện gì thế? sao mặt cứ sưng sía lên thế?”, lúc ấy, chả ai nói gì đâu. Những lúc như thế cứ gác mọi câu hỏi đã nhé, lây y cho anh ấy bộ quần áo đi tắm đã, dọn cơm cho ăn no bụng đã, rồi tôi đến khi đã thanh thoi, đỡ cú và cúi rồi bạn thử ngồi cạnh vuốt tóc vuốt vai xem, đảm bảo kể hết. Rồi có lúc đang lo cái dự án mời thầu liệu có trúng không thì vợ đừng có đập vào chân rồi hỏi đang nghĩ đến con nào thế, chiến sự có thể xảy ra ngay lập tức. Và khi nghe được vấn đề, đừng có nhảy lên tức tưởi vì mất một khoản tiền lớn; vì mất một

dự án lớn; làm thế, có thể thỏa mãn được nhu cầu xả tức giận nhưng sẽ khó có lần sau được nghe lại những tâm sự chân tình như thế. Lấy ví dụ thế để làm luận cứ cho mấy cái quan điểm ở trên, còn thực tế thế nào thì phải phụ thuộc vào độ hiểu nhau của hai người.

Hiểu nhau là một chuyện nhưng thông cảm cho nhau lại là chuyện khó hơn rất nhiều, bởi đàn ông hay đàn bà đều ích kỷ như nhau. Họ đều thích người khác tự phải hiểu mình. Nhưng, nếu ai cũng hiểu được đối tác thì cuộc sống đơn giản quá phải không? Thế nên, phải luôn trải lòng, phải nói cho họ hiểu cũng như tìm cách để họ nói. Và cũng đừng cầu kỳ yêu cầu họ phải nói nhiều như những gì mình muốn. Nói ra được là đã đi quá nửa con đường dẫn đến sự cảm thông rồi đó.

Khoảng cách này ai lấp?

Cái nô`i câ`n có cái vung, nhưng không phải vung nào cũng úp vừa nô`i nào và ngược lại.

Người ta hay tự tin (thậm chí là ảo tưởng) khi nói rằng: “với tình yêu, tôi sẽ san bằng được mọi khoảng cách” - tôi thì không nghĩ thế.

Có những khoảng cách về trình độ, sự hiểu biết dẫn đến chênh lệch trong nhận thức, lối sống, cách hành xử... mà cho dù có cố gắng đến mấy người ta cũng không thể san bằng được. Đã có biết bao đôi yêu nhau tưởng chừng như không có gì chia cắt nổi họ, mặc cho gia đình ngăn cản, mặc cho bạn bè góp ý, họ vẫn đến với nhau và rồi một ngày đẹp trời, họ chia tay và thờ phào nhẹ nhõm vì đã trút được gánh nặng.

Có rất nhiều đôi vợ chồng yêu nhau, rất quan tâm và thương yêu nhau nhưng vẫn phải nói lời từ biệt chỉ vì cách nhìn cuộc sống, quan điểm trong công việc, sự nghiệp không cùng hướng về một đích. Hoặc vợ, hoặc chồng cứ cõm cõi một mình thực hiện những khao khát, lý tưởng mà ngay từ nhỏ họ đã đặt ra và hướng tới. Sự cô đơn cứ ăn mòn cảm xúc của người ta và rồi đến một ngày, chẳng thể chịu nổi nữa, và thế là chia tay.

Cuộc sống mà thiếu sự chia sẻ thì chẳng khác gì bi kịch. Có người chấp nhận sống với bi kịch đó, coi nó như là số phận nhưng cũng có người tìm cách thay đổi hoặc dùng cảm thay đổi lại ván bài

cuộc đời mình. Mỗi người có một cách lựa chọn rất riêng nhưng hầu như ai cũng phải thừa nhận rằng những thay đổi tưởng chừng đơn giản đó nhưng trên thực tế thì lại rất lớn lao.

Trong tình bạn cũng vậy.

Cách đây vài năm, tôi có nghe nhắc đến từ “đẳng cấp” trong tình bạn. Tôi không phản đối nhưng cũng không đồng tình, bởi vào thời điểm đó tôi có thể ngó nghiêng với những người đáng tuổi cha chú mình hay cười nói với những người chỉ nhỉnh hơn con gái tôi vài tuổi mà vẫn có thể hiểu và nghe được tất cả những gì họ nói.

Nhưng giờ thì tôi hiểu. Đẳng cấp ở đây không phải chỉ là chuyện giàu nghèo, sang hèn mà là từng tầng, từng lớp của nhận thức và sự hiểu biết.

Bạn chẳng thể ngó nghiêng mãi với một người đang nói chuyện trên trời mà bạn thì cứ ở dưới đất và chẳng thể nào hiểu nổi những gì mà họ nói; cũng như bạn chẳng thể ở bên cạnh mãi một người cứ la đà mặt đất trong khi bạn đã ở trên tận lưng chừng trời... Cứ dần dần như thế, khoảng cách ngày một dài hơn, rộng hơn cho đến khi bạn không còn muốn ngó nghiêng bên cạnh người ta nữa.

Tuy nhiên, không phải là không thể làm gì với những khoảng cách đó.

Có những đôi vợ chồng chấp nhận theo kiểu em sẽ lùi ra phía sau anh, ủng hộ mọi ý tưởng của anh, giúp anh thực hiện hoài bão của mình bằng cách không để anh phải lo những việc mà em có thể làm; hay mỗi ngày, anh sẽ chia sẻ chút chút để em có thể hiểu, để em có thể biết anh đang làm gì, anh cần gì và anh muốn gì ở anh và ở em.

Có những đôi bạn hỗ trợ nhau bằng cách diễn đạt mọi quan điểm, mọi góc nhìn bằng thứ ngôn từ mà bạn có thể hiểu. Mỗi ngày một dày lên, bởi đã giúp cho nhau để rồi đến một ngày đẹp trời, chúng mình có thể chỉ ngồi cạnh nhau, chỉ nhìn nhau mà đã hiểu.

Là giúp đỡ khoảng cách, không thể chỉ có tình yêu mà còn là sự cố gắng, sự kiên nhẫn, muốn nâng người ta lên mà không lo sợ đến một ngày người ta sẽ lại là cái đích mà mình cần hướng tới và quan trọng hơn cả là khi ta muốn được ở bên nhau.

Vợ chồng nhắc nhau

(Vui vui)

VỢ NHẮC CHỒNG:

- Đã là đàn ông thì đừng chỉ ngọt ngào với những người phụ nữ khác, bởi vì vợ cũng là phụ nữ trong mắt những người đàn ông khác. Vì thế, đừng để mắt đi cái quyết được nâng niu và chiều chuộng vợ vào tay những người đàn ông ấy vì sẽ có ngày mắt luôn cả vợ.

- Đừng nghĩ tổ chức một lễ cưới và đặt bút ký roẹt vào tờ giấy đăng ký kết hôn là có thể yên tâm nhốt vợ vào cuộc đời mình. Vợ có chân để đi đến nơi khác, có tay để ôm người khác và có tình cảm để yêu người khác nếu chồng cứ tối ngày coi vợ như cái bát để ăn cơm, cái chăn để đắp và cái máy để để.

- Chồng chán vợ không có nghĩa là vợ vẫn yêu chồng. Cảm xúc yêu đương là thứ khó duy trì nhất. Vì thế, nếu không cùng làm, cùng cố gắng và cùng mưu đồ duy trì tiếng cười, sự ấm áp trong gia đình thì sẽ chỉ có vài ba năm để sống với nhau mà thôi.

- Không nên nghĩ chỉ mình mới có quyết ra via hè lê la với bạn bè, chỉ có mình mới được đi chơi đến nửa đêm gà gáy và cũng đừng nghĩ chỉ đàn ông mới được quyết tiêu khiển và giải trí. Áp lực cuộc sống đè lên chúng mình như nhau cơ mà nhỉ? Tôn trọng tự do của vợ cũng là một cách nói lỏng sự kiểm soát của vợ với chồng đấy.

CHỒNG DẶN VỢ

- Lâ'y chông vè` không phải để làm chân sai vặt, những gì làm được thì nên tự làm, những gì chông thây thương thì sẽ làm giúp chứ đâ'y không phải là việc chông phải làm.

- Thây chông đi nhậ vè` xin thì đừng có hét lên, chả nghe thây và hiểu gì đâu. Cứ cho chông ngủ một giấ'c tỉnh táo rồi chúng mình nói chuyện phải trái.

- Đừng có 5-10 phút gọi điện cho chông một lâ'n khi chông đang chém gió với những thầ'ng đàn ông khác. Phải cho chông chém thắ'ng chúng nó rồi về` nhà vợ làm gì chông cũng được.

- Hôm nay chông có vè` muộn vì gặp đố'i tác thì cũng đừng dí mũi vào người chông mà ngửi. Nhiê'u khi câ'm tay, khoác vai hay ôm chào tạm biệt thì mùi nước hoa nó cũng dính được vào người chông đâ'y.

- Bỏ ngay cái tay ra khỏi điện thoại chông đê. Chông có ngu ngố'c đê'n mức để cho những tin nhắ'n nhạy cảm tồ'n tại trong máy để vợ đọc được đâu, nê'u có thì cũng chỉ là những tin đùa cợt và hoàn toàn vô hại.

- Cứ nắ'u cơm ngon vào thì kiểu gì chông cũng về` ăn, có ai ăn ngoài mãi được đâu vì dù sơn hào hải vị ngon lành lạ lẫm thê' nào cũng chẳng thể hợp khẩu vị như cơm vợ nắ'u.

- À, trước khi đi ngủ nhớ tắ'm tấp thơm tho rồi bôi lotion cho mê'm da nhé!

Hôn nhân: Hạnh phúc hay bất hạnh?

Lâu rồi tôi có nói chuyện qua lại với một người bạn, rằng vợ chồng bạn đã đứng ở ranh giới của kết thúc vài năm về trước và đến giờ này thì cả hai người đều đã bước một chân sang phía bên kia, và chân còn lại chỉ chực bước nốt ngay khi bản án chấm dứt nghĩa vợ chồng về mặt pháp lý của họ được quyết định. Và chúng tôi cùng hỏi nhau: vì sao bây giờ người ta dễ dàng chia tay nhau như thế?

Tôi nhớ, mình vẫn thường thắc mắc tại sao bố mẹ mình lại có thể sống với nhau đến 38 năm trong khi không ngừng tranh luận, cãi vã và khó chịu?

Tôi cũng vẫn thường “xúi” các cụ chia tay nhau khi chính tôi cũng cảm thấy ngột ngạt trong bầu không khí gia đình chỉ có những tiếng thở dài và những khuôn mặt nặng nề.

Và cho đến tận bây giờ, dù đã được khai sáng ra rất nhiều điều về lý do vì sao bố mẹ mình còn ở bên nhau cho đến giờ phút này thì tôi vẫn giữ cho mình một suy nghĩ rằng: nếu là tôi, liệu tôi có đủ tình thương yêu để tiếp tục một cuộc hôn nhân như thế.

Bây giờ, môi trường làm việc, môi trường giao tiếp giúp người ta có nhiều những mối quan hệ, có nhiều cơ hội gặp gỡ với nhiều

người thông minh hơn mình, giỏi giang hơn mình và hơn chồng mình, vợ mình.

Bây giờ, khi tính tự chủ của người phụ nữ ngày một được đẩy lên cao, họ bỗng thấy mình có quyết lực nhất định với chính bản thân mình và với người khác;

Bây giờ, khi cuộc sống của mình không còn quá phụ thuộc vào những nhận xét, đánh giá, những ràng buộc về mặt đạo lý gia đình; không còn phải quá để ý hàng xóm láng giềng hay bạn bè nói gì, nghĩ gì về mình; người ta dễ dàng dám sống cho chính bản thân mình.

Bây giờ, với sự đầy đủ về vật chất, tinh thần được chiểu chuộng và nâng niu hơn đủ nhiều để đàn bà thêm ảo tưởng về những người đàn ông xung quanh mình.

Bây giờ, với những gánh nặng ngày một nhiều hơn về công việc, về các mối quan hệ xã hội, người đàn ông cần nhiều hơn sự chia sẻ, thông cảm và gánh vác của người vợ trong nhiều khía cạnh khác nhau.

Bây giờ, người phụ nữ cần một người chồng “2 trong 1”: vừa biết kiếm tiền, vừa biết nói những lời âu yếm và lãng mạn.

Bây giờ, người đàn ông cần một người vợ “3 trong 1”: vừa biết chăm lo gia đình, vừa biết giỏi giang trong lĩnh vực tình dục lại vừa biết quan tâm đến tinh thần.

Còn rất nhiều những lý do có thể khiến cho một mối quan hệ lỏng lẻo và rạn nứt dần cho đến một ngày sẽ tan vỡ.

Thỉnh thoảng tôi đứng nhìn bọn trẻ con chơi trò hai người buộc chân vào nhau để cùng nhảy về đích, tôi bỗng liên tưởng đến hai

người với hai tính cách, hai lối sống, hai quan điểm bị (được) buộc vào nhau để cùng hướng tới đích đến là “gia đình hạnh phúc”. Để đến được đích đó, cần rất nhiều thứ mà không phải lúc nào người ta cũng có thể làm được. Có người ngã ngay từ vạch xuất phát, có người hào hứng vì mình đã kết hợp nhuần nhuyễn với nhau để rồi chủ quan và để cho đối thủ vượt lên trước. Và rồi cũng có người vạch đích nhưng chỉ vì một giây lơ lửng, lại lăn đùng ra ngã.

Chẳng ai nói trước được điều gì.

Đừng ai tự tin mà nói mình đã hạnh phúc.

Và cũng đừng nghĩ rằng gia đình mình là một thành trì bất khả xâm phạm.

Bởi vì cuộc sống ngoài kia là cả một thế giới mà ta không thể kiểm soát hết được, thậm chí đôi khi thật khó để ta kiểm soát được chính bản thân ta.

Biết thế nào là đúng - sai, tốt - xấu khi tờ giấy được luật pháp công nhận đến một ngày chẳng còn giá trị gì nữa - cũng chỉ như một lá cờ làm sai thì sửa.

Nhưng, vẫn không tránh khỏi những xót xa, nhất là khi nhìn vào mắt những đứa trẻ...

Khi người ta hết yêu nhau rồi

Khi người ta hết yêu nhau rồi thì những ngày tháng tươi đẹp cũ bỗng nhiên trở thành một điều vô lý, vô lý ở chỗ tại sao mình lại có thể yêu thương, quan tâm và chăm sóc cho người ta nhiều đến vậy? Vô lý ở chỗ sao có lúc mình lại có thể hạ thấp mình và chịu đựng người ta nhiều đến vậy? Và vô lý ở chỗ tại sao những việc mà ta đã từng làm vì nghĩ đó là quan tâm, chăm sóc bây giờ bỗng trở thành những việc ta đã làm để tự tra tấn chính bản thân mình?

Khi người ta hết yêu nhau rồi thì ngay cả một câu yêu thương cũng trở nên nhàm chán và lộ bịch.

Khi người ta hết yêu nhau rồi thì ngay cả một câu hỏi thăm: vì sao anh (em) về muộn cũng trở thành một câu hạch sách, xét hỏi và khiến ta chau mày khó chịu thay vì nở nụ cười vì có cảm giác ấm áp khi được quan tâm như ngày xưa.

Khi người ta hết yêu nhau rồi thì cái khăn mặt để nhâm chỗ, đôi tất vút ngoài giày chẳng còn được để lại ngay ngắn như ngày xưa cùng lời âu yếm “bữa bãi quá đi” - mà thay vào đó là “kệ xác anh (em) - tôi có phải nô lệ đâu mà đi hầu anh (em) suốt ngày”.

Khi người ta hết yêu nhau rồi, chẳng có gì còn được coi là niềm vui và hạnh phúc, từ những câu nói hay đến những hành động, chỉ còn cảm thấy khó chịu và không thể chấp nhận nổi mà thôi.

Hôm vừa rồi tôi bảo một người bạn đừng lấy chồng, là vì tôi không nhìn thấy nụ cười của bạn khi nói đến ngày vui sắp tới của cuộc đời mình, là vì tôi thấy bạn khóc và bảo bạn không hề có cảm giác vui mừng hay hạnh phúc khi nghĩ đến ngày bạn được làm cô dâu.

Biết bao người đàn ông, đàn bà đã đến bên đời nhau, yêu thương nhau và chọn cho nhau một cái kết mà họ nghĩ là tốt đẹp, đó là đám cưới. Vậy thì có làm sao ta phải làm đám cưới chỉ để hợp thức hóa một mối quan hệ? Để có thể đêm đêm ngủ chung giường mà không lo hàng xóm, bạn bè, gia đình kêu ca dị nghị? Hay là chỉ để được sở hữu một tờ giấy đăng ký kết hôn có dấu chứng nhận của chính quyền địa phương?

Tại sao phải làm cô dâu khi gương mặt không phảng phất nụ cười? Tại sao phải làm chú rể khi trong lòng nặng trĩu mối lo toan về cuộc sống sắp tới?

Đám cưới là kết thúc có hậu của một tình yêu - nhưng cũng là bước khởi đầu của một bước tiến mới. Như là phần hai của một bản kế hoạch. Vậy mà, không nhìn thấy niềm vui ở đó, sự phấn khởi ở đó và chẳng thấy gì là hạnh phúc thì liệu có nên bước tiếp cùng nhau để rồi chỉ sau mấy bước chân đó là nỗi buồn, sự chịu đựng chẳng vượt qua nổi.

Đã có rất nhiều người yêu nhau và rạn vỡ trong ngày cưới. Và rồi họ chia tay.

Sau kết cục đáng buồn của phần hai trong bản kế hoạch cuộc đời đó, họ nghĩ về nhau, nói về nhau và đối xử với nhau bằng tất cả những ước giận hờn chắt chứa kể từ ngày bắt đầu cuộc sống vợ chồng. Từ những chuyện nẫu cho nhau bữa cơm ngày xưa sao mà ấm cúng thế thì nay trở thành một người hàu hạ một người hưởng; hay từ những bản hợp đồng kinh tế mua bán hàng hóa nhà cửa nào

đó, lúc trước vì yêu em, anh trở thành hậu thuẫn để em tung tẩy thì giờ đây, trên giấ y tờ, chỉ là em có công mà thôi; hay cò kè thêm bớt từng đờ ng mà tòa gọi là trách nhiệm của một người cha - người mẹ dành cho đứ a con chung của mình.

Muôn hình vạn trạng những cách đờ i xử với nhau mà nhiê u khi chỉ nghe qua, ta có thể giậ t mình và chẳng thể nào tin nổi. Những con người á y - những khuôn mặt á y - những lời yêu thương ngày xưa á y - giờ chỉ còn như một gánh nặng mà ai cũng muố n trút sang người kia.

Thôi thì nê u đã hê t yêu nhau thì có thể coi nhau là bạn, hay chỉ câ n là người dung, để đờ i xử với nhau một cách dừ ng dừ ng nhấ t, không uấ t hận, không đờ n cục ghét bỏ để ném trả lại nhau.

Thôi thì khi người ta hê t yêu nhau rờ i - cũng đừ ng biê n nhau thành kẻ thù và những kẻ không đờ i trời chung, bởi vì dù có như thế nào thì ta cũng đã từng yêu nhau đê n thế ...

Có rất nhiều người phụ nữ, người đàn ông cứ đi cạnh nhau suốt những năm tháng dài cho đến một ngày chợt nhận ra cơ hội để có một cái kết tốt đẹp của một cuộc tình đã không bao giờ thuộc về họ bởi vì họ đã không đủ can đảm để bắt đầu...

Ghen

Ghen tuông chẳng mang lại gì cho mình ngoài nỗi buồn, nhất là những thứ ghen tuông bệnh hoạn được bao biện bằng một thứ cảm xúc mỹ miều có tên là tình yêu. Đàn bà lại có thừa óc tưởng tượng, áp đặt và định kiến. Và đi đến tận cùng sự thật là những nỗi đau tự gây ra cho chính mình và người khác.

Người ta hay bảo, ghen tuông là biểu hiện của tình yêu. Có phải không hay ghen tuông chỉ là biểu hiện của sự không tin tưởng? Ghen một chút thôi để thấy vẫn còn yêu và cần nhau, chứ ghen nhiều quá người ta lại có cảm giác bị sở hữu và cưỡng đoạt. Mà ở đời, khổ nhất là thiếu tự do; thiếu tự do chẳng khác gì thiếu không khí để thở.

Có phải ghen tuông cũng là biểu hiện của sự ích kỷ? Ích kỷ là khi mình muốn mình là cái rốn của vũ trụ; muốn tất cả sự yêu thương, quan tâm chỉ dành riêng cho mình thôi mà quên đi xung quanh mình còn biết bao nhiêu người. Và tỷ dụ như, ai cũng cần cái “tất cả” ấy, thì một người chỉ yêu được một người, cuộc sống co lại, buồn tẻ và chán ngán biết bao.

Có bạn gọi điện cho tôi kể vợ bạn, mặc dù đã ly thân, vào facebook của bạn, đọc tin nhắn của bạn với đồng nghiệp cũ rồi ghen tuông và gửi PM cho cô bé kia hỏi đủ thứ chuyện.

Tôi cứ nghĩ mãi cô ấy làm thế để làm gì?

Nếu người ta có chuyện với nhau, liệu người ta có kể cho cô ấy nghe sự thật?

Nếu người ta bảo không có gì với nhau, liệu cô ấy có tin?

Mà suy cho cùng, sự thật vẫn cứ là sự thật nhưng cô ấy có nhìn được hay không, hay chỉ nhìn thứ mà cô ấy đang nghĩ, đang tin rằng nó xảy ra?

Tôi vẫn nói với đám bạn mình rằng: đàn ông mà không thích phụ nữ thì chỉ có hai trường hợp: hoặc là không phải đàn ông – hoặc là nói dối. Đã là con người làm sao tránh được những thương yêu, quý mến, cảm phục nhau? làm sao có chuyện cả đời chỉ yêu một người?

Thế nên, chẳng thể nào bảo cả đời này tôi chỉ biết có vợ, có chồng mình thôi - nói thế nghe sao mà khó tin thế.

Cảm xúc không có giới hạn - nhưng những mối quan hệ thì có. Có người chỉ dừng lại ở ranh giới cảm mến và nể phục - có người thì đi thêm đến yêu thương - và có người dấn thân đến tận cuối con đường. Nhưng dù có làm gì thì những trách nhiệm gắn liền là điều chính bản thân họ sẽ phải chịu chứ không phải người vợ - người chồng hay những người đang ở bên cạnh họ phải chịu. Và khi họ còn biết trân trọng những giá trị mà mình đang có - những phút giây lãng đãng của cảm xúc giúp, để biết mình còn có giá trị với một ai đó thì tìm hiểu thêm cũng chẳng để làm gì.

Như là nếu anh nói anh không có ai thì em sẵn sàng tin như thế bởi vì còn nói vậy nghĩa là anh còn tôn trọng em.

Như là nếu em nói với anh rằng gia đình này là thứ mà em sẽ không bao giờ đánh đổi để lấy bất cứ thứ gì khác trên đời thì anh cũng tin em bởi vì anh hiểu em đã tốn kém sức lực, tình yêu nhiều thế nào để xây dựng nên nó.

Với phụ nữ, nói không ghen thì hoàn toàn không phải; nói không đau lòng khi có cảm giác về một sự thay đổi cũng càng không phải; nhưng biết đâu là giới hạn của sự “biết” sẽ giúp chính bản thân mình không đau lòng và không làm phật lòng người mình yêu thương.

Làm sao để giữ nhau?

Gia đình - như một con đường quốc lộ mà ở đó có hai người khách bộ hành đi cùng nhau. Nhưng đã là hai người thì phải có hai cách sống, hai quan điểm, hai thói quen và rất nhiều điều được tính theo số nhiều chứ không phải số ít. Mà trên con đường ấy, có biết bao ngã rẽ. Giữ được nhau, có được nhau và cùng đồng hành là một việc rất khó nhưng không phải là không làm được nếu cả hai thực sự muốn.

Mình đã từng nói với rất nhiều người bạn khi họ tâm sự rằng: chúng mình không hiểu nhau, chúng mình cô đơn giữa đời nhau. Chẳng có vỏ bọc nào là không vỡt bỏ được, chẳng có thành trì nào mà không phá vỡ được, vấn đề chỉ là bạn có muốn và sẵn sàng làm điều đó hay không?

Rất nhiều người ví tình yêu như cái cây, phải cùng tưới tẩm cho nó thì mới xanh tốt và lớn được. Nhưng sự ích kỷ, cái tôi của bản thân nhiều khi đã khiến cho bình nước cạn khô và người ta đứng nhìn cái cây chết héo mà không hề muốn làm gì để cứu vãn nó. Vì thế mà mình rất vui sướng mỗi khi có một ai đó hỏi mình rằng, làm thế nào để lại có được tình yêu của vợ (chồng) như ngày xưa? Làm thế nào để lại được tay trong tay mà mặt rạng rỡ? Làm thế nào để lại được thấy những cảm xúc của ngày xưa như là khi nhận được một bó hoa, một món quà? Và tự nhiên trong người cũng có một cảm giác phấn khích như chính bản thân mình đang được hưởng cảm giác đó mỗi khi

nghe bạn bè khoe rằng chúng mình đang tán tỉnh lại nhau - đang yêu lại nhau như những ngày đầu tiên ấy.

Làm sao giữ được nhau?

Những câu hỏi tương tự thế thường được đặt ra trong những trường hợp người ta đang hoang mang về tình cảm mà mình có - về người mà mình đang nghĩ (đang tưởng) rằng thuộc về mình hoặc là người ta đang quá hạnh phúc đến mức lo lắng đến sự mất mát - đến lúc không còn tay trong tay miệng nói mà cười má hồng rạng rỡ.

Làm sao để giữ được nhau là câu hỏi mà tôi được nghe rất nhiều, nhưng đó cũng là câu hỏi mà tôi chưa bao giờ tự đặt ra cho chính bản thân mình.

Tình yêu - nếu xét về bản chất thì nó là sự sở hữu, nhưng lại chẳng bao giờ ở lại hay rời xa vì bạn nghĩ cần phải thế, muốn thế và mong như thế. Nó tự đến - tự đi, chẳng thể nói câu phủ nhận là nó biến mất cũng như không thể nói câu “ở lại” mà nó tồn tại trong trái tim của đối phương. Bạn chẳng thể làm gì để có thể giữ được cảm xúc của một người, nhưng bạn có thể làm cho người ta trân trọng bạn - cảm thấy quý nếu rời xa bạn và ân hận vì đã để mất bạn.

Bằng cách nào?

Bằng cách dành cho người ta một tình cảm chân thành, đối đãi với người ta như bạn cần, bạn thích - biết lắng nghe và chia sẻ từ những câu chuyện vụn vặt kiểu như “sáng ra đường gặp phải một đũa dờ hơi làm cả ngày động vào việc gì cũng hỏng” cho đến những việc lớn lao như “em có thể cùng anh xây dựng một tổ ấm được không?”

Bằng cách đừng coi người ta như vật sở hữu của riêng mình, biết chấp nhận cả những tính tốt hay thói hư tật xấu của người ta, biết

cách cân bằ ng những điểm mạnh - yế u của bản thân mình cho vừa với người ta và biế t cách sô ng tự lập - có thể dựa vào vai nhưng đừng bao giờ nói câu “không có anh thì em không sô ng nổi”.

Bằ ng cách không chỉ coi đó là người yêu để mình có quyề n lên mặt, nhõng nhẽo mà hãy coi người ta là bạn để có thể làm chỗ dựa tinh thầ n cho người ta mỗi khi họ mỗi mệt, buồ n phiề n thậm chí là muố n khóc.

Và bằ ng cách đổi câu hỏi: “làm the ́ nào để yêu nhau nhiề u hơn, muố n bên cạnh nhau nhiề u hơn và hiểu nhau đủ để không muố n rời xa” chứ không phải “làm sao để giữ được nhau!”.

Ừ thì đàn ông – đàn bà sinh ra để cân nhau; ừ thì tình cảm mà, làm sao có thể kiểm soát nổi; nhưng đôi khi dừng lại trong một giới hạn cho phép lại giúp người ta yêu – thương – nhớ nhưng nhau lâu hơn và nhiều hơn...

Tiếp tục hay dừng lại

Tiếp tục hay dừng lại là một câu hỏi cực kỳ khó. Bởi vì chỉ có người trong cuộc mới thực sự hiểu đoạn đường mà họ đã đi qua đẹp hay xấu, bằng phẳng hay toàn ổ gà, chỉ có người trong cuộc mới hiểu nguyên vật liệu mà họ có trong tay đủ hay thiếu để tiếp tục xây dựng con đường phía trước.

Những câu hỏi kiểu như phải làm gì, làm thế nào là những câu hỏi chính bản thân người nghe cũng không biết phải trả lời thế nào. Bởi vì mỗi con người với mỗi tính cách, quan điểm, cách nhìn cuộc sống khác nhau thì làm sao có thể tính thay, quyết định thay người khác được chứ. Chỉ có thể nói bằng con mắt của một kẻ ngoài cuộc còn đủ tỉnh táo và minh mẫn để vẽ lại bức tranh cuộc sống mà bạn đang có để bạn nhìn vào đó mà thấy lại được những niềm vui, hạnh phúc mà mình được hưởng, bên cạnh đó là những nỗi buồn, nỗi đau mà bạn đang phải gánh để rồi nhìn vào đó, tự bạn sẽ hiểu mình phải làm gì?

Tổ ấm chỉ ấm khi có sự góp sức của hai người. Chẳng thể nào một người cứ nhóm bếp cho ấm để rồi một người cứ mang nước lạnh dội vào đó, thế thì chẳng mấy chốc lửa cũng chẳng còn đủ để cháy, người cũng mỏi mệt và dừng tay. Sẽ có những sự đánh đổi: cố gắng sống vui vẻ, cố gắng mỉm cười, cố gắng chăm chút để đổi lấy một mái ấm cho con trẻ, nhưng để có được “tổ ấm” thì sự cố gắng không thể chỉ đến từ một phía. Tương tự thế, cũng có những cuộc chia tay để được sống thực sự, vui thực sự, hạnh phúc thực sự

nhưng cũng là những day dứt, dằn vặt thực sự khi thấy giọt nước mắt con trẻ, những sự thiếu hụt cả về tình cảm lẫn vật chất lẽ ra đã không có.

Bất kỳ một quyết định nào liên quan đến đời sống đều sẽ có những mức giá mà bạn phải trả, nhưng nếu biết đặt lên bàn cân những được - mất, biết cân nhắc trước những đánh đổi - trả giá hay biết nhìn sự việc bằng con mắt của một người biết trân trọng những giá trị thực của cuộc sống thì sẽ bớt rủi ro...

Phía trước là bầu trời

Mình chưa bao giờ nghĩ là đàn ông xấu, nhất là những người đàn ông mà bạn mình đã chọn làm chồng.

Mình cũng không cho rằng phụ nữ tồi tệ, nhất là những người phụ nữ mà bạn mình đã yêu thương gọi là vợ.

Vì vậy, khi các bạn bảo đó là sai lầm thì mình bảo trên đời này chẳng có gì gọi là sai lầm, tất cả chỉ là những sự lựa chọn.

Có sự lựa chọn mang đến cho người ta niềm vui.

Có sự lựa chọn mang đến cho người ta nước mắt.

Có sự lựa chọn mang đến cho người ta nỗi đau.

Và thế là phải lựa chọn lại.

Tiếp tục bỏ qua, chấp nhận sống với sự lựa chọn đó của mình hay lựa chọn thay đổi là điều mà bạn phải tự quyết định.

Mình không thể và cũng không dám sống cuộc đời của bạn nhưng mình có thể giúp bạn tin là bất cứ sự lựa chọn nào của bạn cũng là đúng đắn - ít nhất là đối với bạn, tại thời điểm này.

Mình mới góp phần làm tan vỡ một đám cưới.

Và đang tiếp tay đưa một đôi vợ chồng ra tòa.

Không phải vì mình ích kỷ chỉ thích nhìn người khác đau khổ và bất hạnh.

Mà là vì mình thực sự thương những người đó - những người mà mình yêu thương đủ nhiều để có thể ngồi nghe họ nói chuyện, nhìn họ khóc mà mình phải cố kìm nén để không bị bỏ rơi theo. Những người mà mình sẵn sàng chia sẻ những nỗi buồn của mình, sẵn sàng cho họ thấy những góc khuất mà mình có - giống như họ.

Tình yêu là một thứ bùa mê thuốc lú khiến người ta quên đi nhiều thứ gọi là thực tế. Khi yêu, họ dễ dàng bỏ qua cho nhau nhiều thứ và nhiều khi cứ tưởng có tình yêu, họ sẽ làm được những việc bất thường.

Có thể và không thể.

Như là một người đang đi sai đường bỗng gặp phải ánh sáng và thế là ngộ ra rồi đi theo con đường mới đó với một tinh thần sáng khoái và rất tự nhiên.

Lại như một người luôn tin mọi con đường mình đi là đúng, bỗng một lúc gặp phải đường hầm và cần ánh sáng để đi qua đường hầm ấy một cách an toàn, thế là vợ luôn một ngọn đuốc. Khi qua khỏi đường hầm tăm tối, họ sẵn sàng dúi ngọn đuốc ấy vào góc cây và thản nhiên đi tiếp con đường cũ.

Còn bạn, giống ánh sáng hay chỉ được coi như một ngọn đuốc trong cuộc đời họ?

Không ai muốn từ bỏ một gia đình êm ấm.

Không ai muốn những đứa con của mình thiếu cha hay thiếu mẹ.

Càng không ai muốn lây nhau để rồi lại chia tay.

Nếu làm như vậy chúng ta sẽ mất thời gian, mất công sức, mất cảm xúc và mất đi cả những niềm vui đã từng có với nhau mà chẳng nhận lại được gì.

Nhưng sẽ phải làm điều đó nếu thời gian sau này tiếp tục là những ngày ảm đạm; là những phút giây, những cảm giác nặng nề khi phải nhìn thấy nhau; là những phút mất ngủ nghiêm chỉ để tránh va chạm tiếp xúc. Sẽ phải làm nếu như không còn nhìn thấy ở nhau bất cứ một giá trị nào đáng để mình tôn trọng hay thấy cần thiết, ví như nếu không hoàn thành tốt vai trò một người bạn đời thì ít nhất cũng phải có trách nhiệm của một người cha, người mẹ. Không còn chút giá trị nào cho cuộc đời nhau thì tốt nhất đừng làm gánh nặng cho nhau, như thế là để tôn trọng chính bản thân mình, tôn trọng sự lựa chọn của mình - sự lựa chọn của ngày xưa.

Tình yêu là một thói quen, vợ chồng cũng là một thói quen. Dễ chịu với nó, thoải mái với nó hay ngọt ngào với nó thì cũng đã thành một thói quen mà khi phải từ bỏ sẽ không tránh khỏi bị tổn thương. Nhưng thà tổn thương một lần, như một lần phẫu thuật cắt bỏ khối u còn hơn phải đau triền miên, dai dẳng và không biết đến lúc nào khối u ấy lớn đến mức chặn được cả sự sống của bản thân mình.

Phía trước là bầu trời, bạn mình ạ!

Đổi thay

“Cuộc sống với em như thế chưa đủ sao? Em còn muốn gì?”

Câu hỏi thường được đặt ra cho những người vợ đầy đủ về kinh tế, được bao bọc trong một cuộc sống chỉ có cơm ngon, quần áo đẹp, được hưởng những gì sang trọng nhất trong một ngôi nhà tiện nghi nhất cùng những thứ đồ đạc đắt tiền nhất.

Cuộc sống đủ ư? Biết thế nào là đủ cho những khao khát vô vọng, những ước muốn được quan tâm, chăm sóc của một người phụ nữ?

Đàn ông hay ở chỗ, họ nghĩ mình sẽ mang lại một cuộc sống ấm no, hạnh phúc cho người vợ của mình thông qua những đồ ng tiền, những món đồ đạc đắt tiền hay qua một ngôi nhà to cùng những chiếc xe đẹp. Có thể vì suy nghĩ đó mà họ “hùng hục” kiếm tiền, không ngớt mỉm cười cùng đối tác và sẵn sàng trút vào mình giọt bia, giọt rượu cuối cùng để kiếm được chữ ký cho những bản hợp đồng kinh tế. Niềm tự hào của đàn ông là thế.

Và rồi sau những toan tính hy sinh đó, họ chợt khựng lại khi thấy sự thất vọng của người mà họ yêu thương; thấy những ánh mắt buồn và những lời nói chao chát về cái gọi là cần một sự quan tâm. Như thế chưa đủ là quan tâm hay sao?

Thưa các anh, đủ nhưng lại thiếu bởi vì đàn bà chúng tôi, không chỉ cần cơm ngon và áo đẹp. Điều chúng tôi cần hơn cả là cảm giác

mình có một người chôn chứ không phải là một người xa lạ, vô tri vô giác, hiện diện trong cuộc đời chúng tôi như một cái bóng, một cái máy kiể m tiể n. Đàn bà chúng tôi yêu bắ ng tai, dấ u có ă n bót ngon một chút; dấ u có quầ n áo xấ u xí một chút, dấ u chắ ng bao giờ đượ c tham gia vào nhữ ng buổi du lịch đấ ngoạ i xa xỉ thì chỉ câ n một vài lời nói yêu thương, độn g viên, chia sẻ là chúng tôi lại có thể nhìn cuộc số ng mình đắ ng có với một vẻ hờ ng hào không giấ u điể m.

Tôi có nhữ ng người bạn chắ ng thiể u thứ gì; thích lên là quẹt thẻ mua sắ m vài chặ c triệu mà chắ ng hể chóp mắ t; thích lên thì tham gia một tour du lịch giải trí; thích thêm tý nữa là có thể mua cho mình một chiể c xe hơi... nhưng họ vẫn buồ n. Buồ n vì trong ngôi nhà đẹ p đẽ mà họ đắ ng số ng chỉ có họ ngày ngày vật vờ như một bong ma; buồ n vì cuộc số ng của họ quanh quầ n chỉ có ă n, chơi rô i tiêu tiể n; buồ n vì nhữ ng tâm sự mà lẽ ra người đầ u gồ i tay á p câ n nghe thì họ chỉ có thể trút cho nhữ ng người bạn. Số ng thé chắ n không? Chắ n quá đi á y chứ. Trách ai? Tôi thì nghĩ, trách chôn g mười thì cũ ng trách mình chín.

Tôi thích dùng từ “bạn đời” cho một mô i quan hệ có chứ ng nhận là tờ giấ y đắ ng ký kế t hôn. Là bạn, để có thể chia sẻ mọi khó khắ n trong cuộc số ng; là bạn để có cái nhìn bắ ng nhau; là bạn để có thể thông cảm, thắ u hiểu và tôn trọng nhau; là bạn để lúc nào cũ ng phấ n đầ u để có thể song hành cùng nhau. Mà muố n là bạn của nhau thì bạn không thể đứ ng bên lê cuộc số ng của nhau đượ c. Không thể vì tôi không biể t, tôi không hiểu nên tôi không tham gia; không thể vì tôi lo nội trợ để anh á y yên tâm công việc...Bởi vì cứ như thé , bạn sẽ trở nên lạc lõ ng trong cuộc số ng của người ta, bạn sẽ không hiểu, không biể t người ta đắ ng nghĩ gì, câ n gì. Và sự xa cách trong suy nghĩ, trong lố i số ng, trong mọi thứ sẽ đế n rắ t nhanh.

Kế t cục của nhữ ng sự xa cách đó là gì? Là sự chịu đự ng âm thầ m như một chứ c nắ ng nhiệm vụ của người phụ nữ, là nhữ ng buổi cãi vấ

không đi được đến đoạn kết hay là một tờ giấy ly hôn với sự chứng kiến thừa thốt của cán bộ công quyền?

Là thế nào thì cũng do sự lựa chọn của bạn, do sự hiểu nhau của bạn và do sự dũng cảm của chính bạn.

Bắt đầu một cuộc hành trình mới hay sửa lại để con đường cũ được bằng phẳng hơn, để đôi chân trần ngày nào tiếp tục nhảy chân sáo...điều đó phụ thuộc vào bạn. Nếu còn yêu nhau, còn muốn ở cạnh nhau, người ta sẽ biết cách điểu chỉnh bản thân mình, biết cách “nói chuyện” và biết cách bắt đầu lại. Và nếu còn yêu nhau, thì hãy bắt tay ngay vào một cuộc “cách mạng”. Không phải để thay đổi bản thân mình hay thay đổi người khác mà chỉ là hướng dẫn nhau thích nghi, hòa hợp để có một cuộc sống tốt đẹp hơn trước khi quá muộn.

Không có gì là không thể - chỉ là bạn có thực sự muốn hay không!

Bước qua nỗi buồn để thấy niềm vui

Một người bạn đã hỏi tôi rằng: tại sao vào giờ phút cuối cùng của một cuộc hôn nhân, anh ấy vẫn nghĩ về thời gian có quay lại, anh vẫn cùng người phụ nữ ấy bước song hành trong lễ cưới, vẫn cùng cô ấy ký tên vào tờ giấy hôn ước của hai người? Tôi trả lời rằng: bởi vì những ngày tháng qua, những ngày tháng chưa có nước mắt và nỗi đau của cuộc chia ly, anh đã được tận hưởng niềm vui và hạnh phúc.

Tôi luôn trân trọng những người mà cho dù họ đang phải nhận một kết cục buồn cho cuộc hôn nhân, họ vẫn nghĩ về những ngày tháng cũ bằng một thái độ tôn trọng và không nuối tiếc. Không tiếc vì mình đã lựa chọn người này thay vì người kia trong số hàng tỷ người xung quanh họ. Không tiếc vì dù cho có không đi cùng nhau đến cuối con đường, dù đã phải dừng lại vì mỗi góì chân thì cũng không phải vì thế mà phủ nhận tất cả những điều tốt đẹp mà họ đã từng có với nhau ở những chặng đường cũ.

Vợ chồng - cũng là duyên nợ.

Có người chỉ đi cùng nhau được vài ngày, có người vài tháng, vài năm và cũng có người đi cùng nhau đến hết cuộc đời. Chẳng ai trong số họ hạnh phúc trong toàn bộ những ngày tháng đó, cũng chẳng có ai bất hạnh ngay từ những khoảnh khắc ban đầu. Nhưng không phải ai cũng biết nhìn vào những niềm vui mà mình đã có với nhau để có thể thanh thản nghĩ về nhau, thanh thản với sự lựa

chọn đã từng là rất đúng đắn của bản thân. Họ chỉ nhìn thấy những giọt nước mắt, nhìn thấy nỗi buồn và sự thất vọng của nhau.

Tôi luôn có một niềm tin vào tình yêu, dù là tình yêu với ai đi chăng nữa thì cũng là một lần cảm xúc được lên tiếng. Tôi luôn nghĩ về tương lai một cách đa màu sắc, nhìn thấy nỗi buồn, niềm vui. Luôn chuẩn bị cho mình hành trang để tận hưởng những gì sung sướng và cũng không để mình phải bỡ ngỡ hay vật vờ nếu có phải song hành cùng nỗi buồn. Nhưng với quá khứ thì lại khác, tôi luôn nhìn về nó bằng một lăng kính màu hồng, một kính lọc để chỉ còn thấy những rực rỡ, những lấp lánh của niềm vui và hạnh phúc. Quá khứ, dù thế nào cũng đã là một thời đã qua. Để những u tối, những buồn phiền ảnh hưởng đến cuộc sống hiện tại của mình để làm gì chứ?

Ngày xưa tôi và người yêu (giờ đã được gọi là chồng) có một cuốn sổ. Ở đó có rất nhiều những nụ cười và cũng không thiếu những giọt nước mắt. Mỗi khi có chuyện buồn phiền, tôi lại mang ra đọc để thấy rằng có những nỗi buồn lớn như thế, có những giọt nước mắt to như thế, nhiều như thế mà tôi còn có thể vượt qua được thì bây giờ chẳng có lý do gì mà chúng tôi để nỗi buồn nhấm chìm mình khi đã cùng sánh bước bên nhau đến hơn 20 năm. Và thế là, tôi lại bật cười, lại nhớ về cái thời ngây ngô dễ bị chi phối bởi những điều nhỏ nhặt của cuộc sống.

Cuộc đời ngắn lắm, cứ như hôm nay là mừng 1 Tết nhưng đêm giao thừa tiếp theo đã đến ở sau lưng. Vì vậy chẳng có lý do gì để mà phung phí những ngày tháng tươi đẹp ấy, chẳng có lý do gì mình để mình phải buồn phiền vì những thứ không đáng.

Dù cuộc đời không chỉ có thảm họa hồng thì ta cũng phải dũng cảm bước qua những đám cỏ dại để bước về phía trước với một nụ

cười và tự nhủ “may mắn là khi ta chưa từng phải ân hận về` những
điê`u đã qua!”.

Cho đi để nhận lại

Chị, lâu lắm rồi không gặp, tự nhiên gọi cho chị để nói những chuyện rất buồn. Chưa khi nào chị nói những chuyện có tính riêng tư như thế, nhưng cũng không nói rằng đó là chuyện của mình. Chỉ là dăm ba câu về sự gập gềnh - cách cho đi để nhận lại.

Xa - chia ly, về những nỗi đau và sự mất mát.

Rồi chị hỏi em, chồng em. Em nói như đúng những gì em đang có, em đang nghĩ và em đang làm, chị làm icon cười buồn và bảo “chưa thấy quan tài chưa đổ lệ”.

Và chị bảo em giỏi, chị không thoát được như em, chị cố rồi, chị không thể sống được nếu thiếu chồng.

Vậy là, chị đánh đổi sự thanh thản để có người đàn ông của mình? À không, đã từng!

Chị bảo em gàn dở và sĩ diện, tự tin thái quá. Em đâu có thế. Em suy nghĩ đơn giản, vô tư và em biết học cách chấp nhận cuộc sống như nó sẽ diễn ra. Em tin vào số phận và em không thích thay đổi nó, bởi vì đó cũng là một thử thách sức chịu đựng của mình. Mỗi khi có việc gì đó đến với em, em đều nghĩ: “chuyện đó, dù muốn hay không, dù che chắn hay phòng vệ thế nào thì nó cũng sẽ xảy ra thôi”, bởi vậy thay vì chôn lại, em tìm cách giải thoát.

Có thể chẳng nỗi đau nào giống nỗi đau nào và nó là những điều em không hình dung hay lường trước được, nhưng em nghĩ, nỗi đau không thể làm em gục ngã trừ khi em thấy mình cần nắm xuông cho nhẹ nhõm và thanh thoát. Em còn cả một cuộc đời phía trước, còn biết bao điều phải làm, để sống vì nó; có gì em phải để những điều không phải hủy hoại em chứ?

Suy từ mình ra, em thấy tình cảm không có chân nhưng lại chạy đến và chạy đi nhanh nhất. Em không ngạc nhiên khi sáng sớm tinh dậy có người nói yêu thương em rồi chiều tối, em lại thấy câu đó hiện diện ở một nơi khác. Tình yêu thương, bản thân nó đã là sự bao la vô bờ bến. Không phải em không chạnh lòng, em không hờn ghen hay giận dữ, nhưng nếu có làm như vậy nó cũng chẳng mang lại cho em điều gì ngoài sự mất mát, thêm nhiều lần nữa. Mỗi lần giận hờn là một lần em nhớ đến và đau thêm, chị hiểu không?

Chị bảo đàn ông thực chất rất yếu đuối, vậy đàn bà thì không sao? Tình thân, ý chí càng mạnh mẽ bao nhiêu thì con tim lại càng mềm yếu bấy nhiêu. Nhưng biết làm sao khi trời sinh ra trái tim để yêu thương, để cân bằng với lý trí, để rung lên những cung bậc thăng trầm của cảm xúc, để biết mình vẫn sống chứ không phải đang tồn tại.

Em tôn trọng lý lẽ của trái tim. Em đấu tranh để có tình yêu nhưng sẽ không giành giật nếu nó không thuộc về em, em mừng khi trái tim vẫn còn biết đập dù không phải vì em - lúc nào em cũng tâm niệm thế chứ không phải vì em tự tin thái quá đâu chị ơi. Em không tạo ra khoảng cách, nhưng em không tìm mọi cách để rút ngắn khoảng cách lại chỉ để giữ một người. Bởi vì, nếu như đã không còn gì cho nhau nữa thì khoảng cách gần xa nào có ý nghĩa gì đâu?

Đến giờ này, em nghĩ, em vẫn được yêu thương. Nhưng em sẽ không suy sụp nếu như một ngày em không còn được hưởng tình yêu thương ấy nữa. Bởi vì em mạnh mẽ hơn là em nghĩ rất nhiều, bởi vì em đã trải qua nỗi đau khi bị bỏ lại phía sau, em tin mình sẽ đứng lên được. Và em sẽ không khóc nếu như cái quan tài ấy không có người mà em yêu thương và yêu thương em, chị ạ. Cho đi, để nhận lại, rất nhiều!

Ngày mai chị ra tòa

- Chị sao rồi?

- Mấy ngày nữa chị ra tòa em ạ.

Tự nhiên thầy nói, một nỗi buồn không biết đến từ đâu mặc dù em là người đã biết kết cục của câu chuyện này từ lâu rồi.

Chia tay - có gì buồn hơn thế?

Hơn thế nữa là chia tay với người mà mình đã dành tất cả yêu thương, trù mệnh.

Người đã hân hoan đứng cạnh mình trong ngày cưới.

Người mà mình đã nghĩ sẽ luôn ở bên cạnh những lúc vui sướng hay khó khăn.

Người mà mình đã tưởng rằng sẽ nắm tay mình đi suốt cuộc đời, kể từ lúc đôi tay đã y định tràn trề sức sống cho đến khi nhăn nheo và run rẩy.

Em đã rất mạnh miệng nói rằng: đã không còn yêu thì xa nhau là điều nên làm.

Nhưng, thực sự có thể nào đơn giản được như thế không?

Em vừa xem xong bộ phim “Message in a bottle” - một chuyện tình buồn với kết thúc là cái chết của người đàn ông. Chia tay vĩnh viễn.

Và chợt nghĩ: nỗi đau nào lớn hơn?

Ít ra thì người phụ nữ trong phim đã có được những kỷ niệm đẹp về người mà cô yêu.

Ít ra thì người phụ nữ trong phim đã giữ lại được tình yêu và sự tiếc nuối về tình yêu đó trong tim mình cho đến khi cô nhắm mắt lìa đời.

Ít ra thì người phụ nữ trong phim đã được hưởng trọn vẹn tình yêu của người đàn ông đó.

Còn người phụ nữ ngoài đời của em thì sao:

Chỉ có nỗi buồn vì đã không thể cùng người mà chị gọi là chồng đi nốt quãng đường còn lại.

Chỉ có xót xa khi ngày tàn, đêm đến, chỉ thấy bóng hình trên tường - nỗi cô đơn mà chỉ có những người từng trải qua mới hiểu nó kinh khủng thế nào.

Chỉ có nước mắt tự rơi - tự khô hay tự lấy tay quệt ngang để rồi bước ra ngoài kia đương đầu với cuộc sống một mình.

Chỉ còn sự đau đớn khi mỗi lần ốm, mỗi lần muốn gục ngã lại phải cắn răng để đứng thẳng người.

Và không có tình yêu, ngay chỉ là trong ký ức vì nó đã bị người đàn ông ấy làm lu mờ đi hết rồi. Sự nhẫn tâm!

Nhưng, như em đã từng nói:

Có trải qua nỗi buồn mới thấy giá trị của niềm vui. Có đi qua đổ vỡ mới thấy giá trị của hạnh phúc.

Có bị bỏ lại phía sau mới thấy trân trọng những phút giây còn bên nhau.

Thế nên:

Chị đừng buồn chị nhé.

Cứ cho là mình đã đánh đổi, đổi “chông” để lấy “sự thanh thản” trong tâm hồn mình.

Không ai chết vì không được yêu, bởi tình yêu không chỉ đến từ riêng một người.

Rồi sẽ đến một ngày, chị đi đến giữa con đường hay đến một đoạn đường nào đó chị sẽ lại thấy một vòng tay mở ra để cho chị nhào vào, để được khóc, để được cười, để được cảm nhận tình yêu thương và sự chia sẻ.

Cuộc sống vui thì thấy ngắn, thấy thiếu - buồn thì thấy dài, thấy thừa. Thế nên, chẳng dại gì mà cứ phải ngời than ngắn thở dài rằng sao mà cuộc đời này dài thế - sao mà nỗi đau này sâu thế.

Gạt qua một bên để mà mỉm cười đi chị nhé! Dù khó nhưng có quyết tâm rồi mà, đúng không?

Nếu em không có anh

Thì sẽ thế nào nhỉ?

Em vẫn ngày ngày đi công ty, mở máy tính, làm những công việc mà em yêu thích. Những công việc tưởng như nhàm chán ấy sẽ mang lại cho em sinh khí, sức lực, nụ cười và những khoản tiền lương đủ để em nuôi sống mình mà không cần dựa vào anh.

Không có anh, em sẽ tự dắt xe cho mình mỗi sáng, để rồi bon bon trên đường, khẽ mỉm cười khi nhìn thấy một tia nắng le lói trong mùa đông, khẽ đỏ mặt khi gió xuân mơn man làm tóc em tung bay trên phố khiến mắt ai đó phải liếc nhìn.

Không có anh, em sẽ sánh vai cùng bạn tung tăng trên phố, trên những con đường đầy váy áo nhiều màu, sẽ la cà phố xá cùng bạn bè, sẽ nặm dài đọc truyện hay nghe nhạc trong ánh nến lung linh mà không cần phải coi đó là một phần thưởng hay một món quà chỉ có thể đến vào những ngày lễ.

Nhà không có đàn ông thì sẽ thế nào nhỉ?

Thì em vẫn cùng con đi trường mỗi sáng, cùng nhau tan làm, tan học rồi cùng nhau tung tăng trên phố, về nhà hay đi quán ăn để vừa xúc cho nhau ăn vừa cười với nhau đầy âu ý m.

Cái quạt hỏng, cái bóng đèn cháy, em sẽ mượn thang (hay là sẽ đi mua cái mới ngay sau khi viết những dòng chữ này) để thay, để sửa vì ngày xưa đi học, em đã được thầy dạy cách xem tóc bóng đèn - khi

hông nó sẽ rơi ra, thầy cũng dạy em cách bỏ cái hông đi để thay vào đó một cái mới, tốt đẹp hơn.

Xe em hết xăng rồi, thật chán khi tôi qua em quên chưa đổ, vậy là em lại tự mình đẩy nó đi hay nhờ ông xe ôm chạy ra cây xăng mua tạm một ít.

Không có anh, em thầy mình thật giỏi giang và phi thường. Em làm được những việc mà từ ngày mẹ sinh em ra, em chẳng khi nào nghĩ mình sẽ làm, em khám phá ra sức mạnh của chính em và em thầy mình được sống – một cuộc sống đầy sắc màu và không dựa dẫm.

Cuộc sống cứ diễn ra như những ngày có anh, chỉ khác là có đôi chút chạnh lòng.

Cuối tuần rồi mà, sao mẹ con vẫn lui thủi một mình cùng nhau.

Hình như em ốm rồi, sao chẳng có ai bên cạnh ngoài những người mặc áo trắng nhạt nhẽo và vô tâm.

Lẽ - Tết đến ngoài ngõ, sao trong nhà vẫn lạnh?

Đàn ông - đàn bà ở bên nhau, chia sẻ với nhau những buồn, vui, những hạnh phúc và đau khổ, thế mới thành cuộc sống.

Đôi khi, cuộc sống không tròn như mình muốn cũng như mỗi người sẽ thiếu hụt, sẽ thầy vòng tròn cuộc sống dường như thiếu một mảnh ghép quan trọng. Có người chấp nhận sống cùng mảnh ghép không hoàn hảo của mình, có người sống mà không cần đến mảnh ghép đó và có người sẽ đi tìm cho mình mảnh ghép phù hợp hơn. Sự lựa chọn nào cũng có giá của nó. Sống là phải biết chấp nhận, câu đó người con gái nào trước ngày đi lấy chồng cũng được nghe. Lý thuyết không sai bởi con người không ai hoàn hảo,

cũng như người khác đang nghĩ về mình như một mảnh ghép không tròn.

Có một vòng tròn rất tự hào về bản thân mình, nó tròn rất hoàn hảo. Thế nhưng một ngày khi nó thức dậy thì nó thấy mình mất đi một cái góc lớn hình tam giác. Nó buộc phải đi tìm hình tam giác ấy và ghép lại để mình có một thân hình tròn vành như ngày xưa. Thế nhưng khi mất đi hình tam giác thì nó lăn rất chậm chạp, vì thế nó khám phá được rất nhiều điều quanh cuộc sống. Bài học cái vòng tròn tặng cho chúng ta là khi người ta mất đi một cái gì đó thì người ta lại có cơ hội hiểu thêm được nhiều điều tốt đẹp xung quanh hơn. Thế đấy, đôi khi, nhờ có “không anh”, em nhận ra mình phi thường dù không hoàn hảo!

Cảm ơn anh vì đã không yêu em

Ngày hôm qua.
Vậy là em cũng đã làm được một việc tưởng chừng như quá sức mình, đó là xa anh. Những tháng năm qua, dù chưa khi nào em được gần anh theo đúng nghĩa đen của nó, nhưng chỉ cần nghĩ đến lúc không được nghe anh nói, không được đọc những lá thư anh gửi hay không được nhìn anh qua những bức ảnh cũng khiến em cảm thấy nhói đau. Nửa năm cho một cuộc tình không phải là dài nhưng cũng đủ thời gian để biến một người lạ thành một người quen, một người quen thành một người thân, một người thân thành một người yêu và một người yêu trở thành kẻ xa lạ.

Anh đã đến bên em lúc em chông chênh, chênh vênh giữa được - mất, đưa cho em một bàn tay ấm nóng dù chỉ trong tưởng tượng, giúp em đủ sức bước ra khỏi vũng lầy của sự cô đơn và tuyệt vọng. Chỉ là những lời nói, những dòng chữ tưởng chừng vô tri, ấy thế mà lại làm em cười, làm trái tim em ngân lên những cung bậc thăng trầm của tình yêu thương, khiến em thấy mình cần sống để được tiếp tục đọc thư của anh, để đợi ngày ở bên anh.

Lúc em thoát khỏi được nỗi buồn vì một người khác, sẵn sàng đón nhận tình cảm của anh thì cũng là lúc anh thành người cũ ấy. Anh lấy lại nụ cười, niềm vui, những yêu thương anh từng trao gửi và rồi lại đẩy em xuống cái nơi anh đã từng kéo em lên, để em lại ngập ngụa trong nỗi đau của sự mất mát.

Em lại chơi vơi, lại hoang mang, lại vùi mình vào nước mắt và những dằn vặt của chính bản thân mình. Em đổ lỗi cho mình, cho anh, cho những tháng ngày yêu thương giờ đã thành kỷ niệm. Em vật vã với nỗi nhớ của riêng mình. Cứ thế, thời gian trôi đi và em không biết mình làm thế nào để có thể vượt qua được khi không còn bàn tay nào đưa ra cho em nắm.

Rồi đến một ngày em ngồi trên phố, nhìn và cảm nhận được sự ấm đặc quánh trong không gian bỗng dưng bị xua tan bằng ánh nắng hiem hoi trong chiều mùa đông, em chợt nhận ra rằng em đã bỏ phí những ngày tươi đẹp. Và em thấy mình phải tìm lại nắng cho tâm hồn mình. Chỉ là chút nắng vàng ả thôi, nhưng đã làm em ấm áp và nhận ra rằng anh chưa từng thuộc về em dù chỉ một ngày. Anh cũng như ánh nắng kia thôi, đi qua những ngày đông ảm đạm và khi hè về, anh sẽ chẳng còn gì để cho em nữa.

Ngày hôm qua, khi em hát: “ừ thôi em về ...”, em thấy lòng mình sao mà yên bình và thanh thản thế. Chẳng thể nào nói rằng em không còn nhớ đến anh, nhưng nỗi nhớ ấy không còn như những cơn gió mùa đông buốt đến tận tâm can, nó chỉ còn khe khẽ như những hạt sương sớm mai, sẽ tan đi khi tia nắng đầu tiên của một ngày mới thức dậy. Cuộc sống thì vẫn trôi đi, nhưng thời gian dành cho anh thì đã dừng lại. Anh đã là quá khứ, là những điếu dù tốt đẹp cũng chỉ để dành cho ngày hôm qua bởi ngày hôm nay em đã thành một người khác: biết yêu thương và trân trọng chính mình.

Và bây giờ - ngày hôm nay, khi em đang ngập tràn trong niềm hạnh phúc được yêu thương, em chợt nhớ đến anh. Em nhớ đến những tháng năm em đã có với anh và em cảm ơn anh vì đã không còn yêu thương em nữa. Và nhờ thế, em được yêu thương gấp mười lần bởi một người khác biết trân trọng và nâng niu em, như em đáng được như thế.

Ngày hôm qua, khi những đợi chờ mòn mỏi cứ làm em hao mòn vì yêu thương và nhung nhớ chỉ có từ phía em, khi đêm qua đi và ngày lại tới trong sự thất vọng và sợ hãi khi không biết phía bên kia anh có còn đợi em. Ngày hôm nay, em được mong mỏi, được hỏi han, được đợi chờ. Là em, được mong ngóng đến từng phút giây, chỉ để được nghe câu nói: “anh đã được thấy em rồi”.

Hình ảnh em ngày xưa được nhìn thấy qua người đàn ông ấy, lúc nào cũng vội vàng, háp tấp chỉ để không làm em tủi thân hay thất vọng; chỉ để em lúc nào cũng thấy ấm áp vì ở bên em lúc em cần. Em thương người ấy, vì em thấy em của những tháng ngày cũ. Và em càng yêu người ấy hơn, bằng mười lần tình cảm ngày xưa em đã dành cho anh. Em trân trọng, nâng niu tình cảm ấy vì em biết đó là tình yêu, là sự chân thành, là đã mấu chốt và đợi chờ.

Anh ấy bảo: em xứng đáng được yêu thương nhiều hơn những gì em muốn, nhiều hơn những gì em cần. Anh ấy cho em trọn vẹn tâm hồn và thể xác, những suy nghĩ và những trăn trở lo lắng cho em. Em được bủa vây bởi tình yêu thương vô bờ bến, của những ấm áp, của vòng tay và bờ ngực ấm. Em yêu anh ấy, nồng nàn và nhiệt thành như anh ấy xứng đáng được nhận. Em quên đi những dối hờn, quên đi những lo lắng, quên cả những bản khoản em từng có với anh. Em tin tưởng vào anh ấy, như tin chính tình yêu nơi em.

Em đã từng nghĩ, em sẽ không thể nào quên anh vì anh đã làm em đau đớn. Nhưng thật diệu kỳ, cho đi để nhận lại nhiều hơn, em đã được bù đắp những ngày tháng cô đơn, những ngày tháng tưởng như được bao bọc với hạnh phúc - thứ hạnh phúc nhàn nhạt, bằng lòng em dựng lên xung quanh mình. Em đã quên anh, quên đi những nỗi buồn và những giọt nước mắt em từng dành cho anh, quên đi mình đã từng có thời kỳ cuồng điên vì không nhận được từ anh những điều em muốn.

Em không còn đam mê, thứ đam mê ngắ n ngày như anh vẫn từng nói, như anh đã từng bảo: rô`i sẽ qua thôi. Ừ, thế` mà cũng qua thật. Chỉ bởi vì, em đã *yêu và đượ yêu*. Nhiê`u như em muố n, nhiê`u hơn em câ`n và rấ t thật. Anh á y là ngày hôm nay, là ngày mai, là những gì em khát thèm. Là những ôm á p vô vê`, những che chở, những yêu thương mà em không bao giờ nghĩ mình sẽ đượ nhận từ ai khác. Em yêu anh á y, nhiê`u hơn em nghĩ bởi vì anh á y yêu em, nhiê`u hơn yêu bản thân mình.

Tạm biệt anh, người của ngày hôm qua!

Nắm tay nhau để không lạc lối

Chị là người phụ nữ luôn tự tin vào mình, vào tình yêu của chồng mình dành cho mình. Chị được nhiều người đàn ông khác vây quanh vì chị thông minh, dí dỏm, hài hước và biết lắng nghe - chị nghĩ rằng mình hấp dẫn. Chị luôn khuyên những người phụ nữ có chồng ngoại tình rằng, hãy biết buông bỏ nếu một ngày tình cảm của chồng dành cho họ không còn nguyên vẹn. Chị luôn tỏ ra thông cảm và thấu hiểu những người đàn ông ngoại tình. Cho đến một ngày, chị trở thành nạn nhân của hai chữ *ngoại tình*.

Hỏi chị có dễ dàng chấp nhận chuyện đó không thì rõ ràng là không.

Hỏi chị có đau lòng không thì rõ ràng là có.

Con người có tính sở hữu rất cao - nhất là trong tình cảm, nên ngay cả khi không có tình yêu thương thì họ vẫn muốn giữ vì cảm giác cái của mình mà người khác được sử dụng thì đau đớn lắm.

Hỏi chị xử lý thế nào, chị bảo giữ đến cùng.

Vì sao? Vì còn yêu, còn thương, còn muốn tay trong tay đi đến cuối đời!

Nhiều khi người ta hỏi tại sao người trong cuộc lại có thể nhẫn nại và chịu đựng giỏi như thế? Chấp nhận chia sẻ không chỉ thân

xác mà còn tâm hồn, tình cảm của người mà mình gọi là chồng với một người phụ nữ khác?

Câu trả lời cực kỳ đơn giản mà khó tin: vì yêu!

Khi người ta còn yêu nhau, người ta có thể bước qua cảm giác bị phản bội để tiếp tục yêu, tiếp tục chung sống. Họ sẵn sàng để cho tình yêu che mắt mình, để không nhìn thấy những thứ làm họ buồn khổ, chỉ nhìn vào những điều tươi đẹp nhất mà người yêu đang mang lại cho họ.

Ít khi đàn ông vì một người đến sau mà phũ phàng với người đến trước. Họ hiểu biết và luôn trân trọng người phụ nữ mà họ gọi là vợ, nếu không như thế thì họ đã buông bỏ vì với đàn ông, đôi khi giá trị sử dụng luôn được coi trọng nhiều hơn thứ cảm xúc mỹ miều và phù phiếm có tên tình yêu. Họ thực tế hơn đàn bà – họ hiểu tình yêu không phải thứ tình cảm duy nhất có khả năng níu giữ mà thứ có thể níu giữ là tình thương, là trách nhiệm, là những gì họ đã từng có được với người mà họ gọi là vợ. Họ biết tình cảm mà họ có với người thứ ba đến một ngày nào đó cũng sẽ phai nhạt và họ cũng hiểu chắc gì người ấy đã có tình với mình hơn vợ. Bởi vậy mà trừ khi vợ của họ quá tệ hại, hoặc tình yêu của họ với người phụ nữ kia quá lớn – thì mới có chuyện giao kèo hôn nhân bị phá bỏ.

Quay lại với người phụ nữ có chồng ngoại tình. Chị bảo đừng gọi đó là phản bội vì như thế nặng nề quá, chỉ nên gọi đó là một lần đi lạc và chỉ cần người ta còn biết quay đầu lại thì mình không thể buông tay. Bởi vì vợ chồng là để làm gì? Là để ở bên nhau những lúc buồn cũng như lúc vui, là chia sẻ khó khăn trong cuộc sống, là giúp nhau sống đẹp hơn, đúng hơn. Và bởi vì chị muốn ở cạnh anh, nắm tay anh giúp anh quay về - lúc anh đang lạc lối i!!!

Gia đình

Thi thoảng thầy có bạn trích dẫn câu “hôn nhân là cuốn tiểu thuyết mà nhân vật chính chết từ chương đầu tiên”, tôi lại thầy buồn cười. Những người ấy hoặc có khả năng hài hước cao - hoặc hèn nhất vì miệng nói thế nhưng ko dám từ bỏ, chấp nhận tiếp tục cuộc sống sống mà như chết. Cá nhân tôi, dù chúng kiến không biết bao nhiêu cuộc chia ly, nghe không biết bao nhiêu lý do ngoại tình nhưng chưa bao giờ thầy hôn nhân là tội tệ hay xấu xa. Đám cưới, giấy đăng ký kết hôn vẫn là một điều đẹp đẽ và xứng đáng để những người yêu nhau hướng đến.

Ngày còn bé, mỗi khi thầy những đôi vợ chồng tranh cãi nhau, trong lòng tôi lại dấy lên câu hỏi: tại sao người ta sống cùng nhau mà cứ phải cãi vã, hành hạ nhau, làm cho nhau đau lòng? Sao lúc yêu chỉ thầy chăm chút quan tâm và yêu chiều? Sao không bỏ nhau đi cho đỡ phải kêu đòi tôi sao khổ thế này? Nhưng rồi lớn lên, va vấp nhiều mới hiểu, nếu đặt lên cân giữa những niềm vui, cái được trong hôn nhân với những mất mát thiệt thòi, thì suy cho cùng những cuộc hôn nhân còn tồn tại được là vì cái lợi vẫn nặng hơn cái thiệt.

Nếu không có gia đình, liệu bạn có hiểu được cảm giác đợi chờ? Liệu bạn có được thầy giá trị của mình mỗi khi được mong ngóng? Liệu bạn có được cười nói rộn ràng trong bữa cơm hay được gó i đầu gác chân lên một ai đó và suy cho cùng thì dù đưa xem phim, đưa đọc truyện nếu có hai người chấ c chấ n sẽ bớt cô đơn. Tôi có nhiều

bạn sống một mình, và cho dù có là đàn ông hay đàn bà thì khi bước chân vào ngôi nhà của họ, dù là được chăm chút kỹ càng đến đâu tôi vẫn không thấy ấm - vẫn thấy lạnh thấu những buồm bã túi thân, vẫn thấy sự cô quạnh.

Đông ý, có nhiều người thích tự do, thích một mình - hay đơn giản như bản thân tôi vẫn thấy khoái chí với những tối chông đi công tác, con đi chơi, một mình lang thang quanh nhà, đốt nến thơm, nghe nhạc, tự thấy cuộc đời sao mà thênh thang và sung sướng thế. Nhưng chỉ được vài tiếng thôi tôi lại thêm da diết cái rúc đầu tha thiết của con, tiếng chị em chúng nó tranh luận cãi vã, tiếng ba con thủ thi đọc truyện cho nhau nghe trước giờ đi ngủ. Hay khi về nhà chẳng thấy ai tưởng sẽ vui lắm vì chỉ có một mình, không lo bị làm phiền thì đặt người lên ghế lại muốn có cốc nước mát mà mỗi chiều, nếu có cô con gái lớn ở nhà, tôi sẽ được thấy nó hiện ra trước mắt chứ ko phải ra tù tự rót cho mình.

Ừ thì mỗi người với mỗi tính cách và sự lựa chọn chẳng giống nhau, nhưng đừng áp đặt những bi kịch của sự thất bại trong hôn nhân lên tất cả - bởi vì dù có như thế nào - 100 năm trước hay 1000 năm sau - người ta vẫn cần có nhau, cần được yêu thương chăm chút thậm chí cãi vã nhau mỗi ngày - để cùng nhau xây dựng lên gia đình. Đừng chớ bỏ giá trị của hai tiếng ấy.

Gia đình là nơi có người đang đợi và là nơi dù có đi đâu xa, dù có thi thoảng lạc bước thì bạn vẫn muốn được trở về !!!

Tôn trọng và yêu thương

Con gái yêu của mẹ,
Ngày mai, con sẽ bước lên xe hoa về nhà chồng. Cuộc sống của con sẽ bước sang một trang mới. Ở nơi đó, con sẽ có được sự quan tâm, chăm sóc của người mà con đang hết lòng yêu thương. Chặng đường phía trước sẽ rất dài và nhiều chông gai, những thử thách mà bây giờ - khi đang ngập tràn trong hạnh phúc - con sẽ nghĩ mình hoàn toàn có thể vượt qua được. Nhưng, sẽ không đơn giản thế đâu con gái yêu của mẹ ạ.

Con đã chọn người đó trong mớ y tử người, đã quyết định nói lời thề chung sống lúc buồn cũng như khi vui, đã mỉm cười mãn nguyện khi khoác lên mình chiếc váy cô dâu trắng muốt sánh vai với người ấy. Vì thế, mẹ tin con đã lựa chọn đúng. Mẹ cũng rất tự tin nghĩ rằng, con gái mẹ sẽ hành động bằng cả lý trí và tình cảm. Nhưng trong cuộc sống, đã là con người thì không tránh khỏi những giây phút nhảm lẫn. Vì thế, mẹ chỉ muốn, mẹ sẽ như một tấm gương để con soi vào, để con có thể nhìn thấy mình trong mẹ.

Mẹ sẽ không khiên con phải suy nghĩ trong ngày vui nhất đời con - nhưng mẹ muốn ghi lại ra đây những điều mà mẹ đã học từ ông ngoại, bà ngoại, từ cuộc sống vợ chồng của chính mẹ. Con có thể không đọc ngay nhưng mẹ rất muốn mỗi khi gặp phải chuyện gì đó, con hãy nhớ đến những bài viết này và tìm cho mình một giải pháp phù hợp nhất, được không con?

Điều đầu tiên mà con cần phải nhớ là sự tôn trọng người mà con gọi là chồng.

Đừng bao giờ so sánh người ấy với bất kỳ người đàn ông khác. Đã là đàn ông, mà lại là chồng đàn ông chân chính thì chẳng có ai muốn mình được (bị) so sánh với bất kỳ ai. Cũng như con vậy, mẹ không bao giờ muốn con là bản sao của ai, con phải học ai hay con phải sống giống như một ai đó. Mẹ muốn con sống đúng như con muốn, miễn là con không ân hận, không áy náy và có thể tự hào về chính những suy nghĩ và hành động của mình. Ba mẹ đã hướng cho con tới một cái đích, còn đi thế nào thì là do chính con. Con cũng không bao giờ phải nhìn sang bên cạnh để xem người ta đi thế nào, để chạy theo hay bắt kịp người ta. Chỉ cần con tự tin vào bước chân vững vàng của mình là được.

Con đừng nhìn chồng của bạn con hay nhìn gia đình ông hàng xóm rồi thắc mắc rằng sao họ kiếm tiền giỏi thế, sao vợ họ có nhiều tiền tiêu hơn con thế, sao thế nọ và sao thế kia quanh quẩn tờ giấy bạc. Có những điều trong cuộc sống còn quan trọng hơn một chữ tiền đây yêu ạ. Mỗi lần thắc mắc, so sánh, dù chỉ là vô tình thôi, con đã làm ảnh hưởng đến lòng tự trọng, tính sĩ diện của chồng con. Mẹ đã từng nhìn thấy, đã từng nghe thấy và đã từng cảm nhận được nỗi buồn của những ông chồng bị tổn thương bởi chính người mà họ yêu thương.

Trân trọng thành quả của người đàn ông chính là động lực thúc đẩy tốt nhất cho họ.

Con người không ai hoàn hảo. Cho dù người đó có tuyệt vời đến thế nào thì cũng không thể tránh khỏi sai sót trong cuộc sống. Mỗi lần như thế, thay vì nhiéc móc, bới tội; hãy sát vai cùng người mà con yêu quý để giải quyết mọi chuyện bởi vì người có quyền đau buồn nhất, tiêc nuối nhất không phải là con mà chính là người

đó. Vợ chồng là để làm gì? Là để ở bên nhau những lúc đau buồn và thất bại. Có thể trong khi con đã đầy đủ - con sung sướng, con có thể rời bỏ người mà con đã hết yêu thương; nhưng đừng ra đi khi người con đã từng yêu thương gặp thất bại. Không có tình, thì vẫn còn nghĩa, phải không?

Bắt lòng với những gì đang có và nắm tay nhau lúc hoạn nạn, con nhé!

Tổ ấm chỉ thực sự ấm khi bếp đở lửa và chăn nồng hơi người.

Tình già

Con chăm cha không bả`ng bà chăm ông.
Năm ấy bố` nhập viện chữa bệnh, con nhìn vào bố` mẹ và ngộ ra biế`t bao nhiêu điề`u về` thế` nào là tình yêu – thế` nào là tình thương - thế` nào là hạnh phúc.

Con thấ`y mẹ tâ`t bật lo cho bố`. Con thấ`y mẹ cắ`n nhắ`n về` sự đắ`ng trí của bố`. Con thấ`y bố` cáu kỉnh về` sự quan tâm thái quá của mẹ. Con thấ`y từng sự yêu thương ẩ`n khuấ`t trong những việc làm, trong những câu nói, trong hành động hay trong cả sự khó chịu mà bố` mẹ dành cho nhau. Con hiểu về` thế` nào là sự hy sinh, thế` nào là sự chịu đựng, thế` nào là sự nhẫn nại. Con hiểu câu trả lời của bố` cách đây nửa năm khi con hỏi: tại sao bố` có thể ở với mẹ từng ấy năm? Bởi vì “bố` thương mẹ mà`y lắ`m”.

Bố` từng bảo: Tình yêu - con đừng thắ`n thánh hóa nó, đừng ảo tưởng về` nó rắ`ng sẽ có những người khác ở bên cạnh con, nhiề`u như chồ`ng con bây giờ, hiểu con như chồ`ng con bây giờ và chấ`p nhận toàn bộ con người con như bây giờ. Khó lắ`m! Trên đời này, trong hàng tỷ người, tại sao con lắ`y người này mà không phải người khác? Sao con có thể chung sồ`ng với người đó mà không phải người kia hàng bao nhiêu ngày tháng? Sao con có thể khóc cười vì người ấy? Có những tình cảm cao hơn, sâu hơn và bền hơn tình yêu rắ`t nhiề`u con ạ, chỉ là con không nhận ra hay cô` tình bỏ qua nó mà thôi!

Tình thương - sự tôn trọng - sự quan tâm, thấu hiểu và chia sẻ giúp người ta bỏ qua được mọi lỗi lầm của nhau; mọi sự xúc phạm, thờ ơ hay dửng dưng đã từng dành cho nhau. Tính thực tế của đàn ông cộng sự sĩ diện của đàn bà đôi khi lại giúp giữ lại cái người ta gọi là hạnh phúc gia đình.

Gia đình - như một con đường quốc lộ mà ở đó có hai người khách bộ hành đi cùng nhau. Nhưng đã là hai người thì phải có hai cách sống, hai quan điểm, hai thói quen và rất nhiều điều được tính theo số nhiều chứ không phải số ít. Mà trên con đường ấy, có biết bao ngã rẽ. Giữ được nhau - có được nhau cùng đồng hành khó lắm - nhưng không phải là không làm được nếu cả hai cùng thực sự muốn. Rất nhiều người ví tình yêu như cái cây, phải cùng tưới tẩm cho nó thì mới xanh tốt và lớn được. Nhưng sự ích kỷ, cái tôi của bản thân nhiều khi đã khiến cho bình nước cạn khô và người ta đứng nhìn cái cây chết héo mà không hề muốn làm gì để cứu vãn nó cả.

Bố mẹ mình thì khác.

Hai kiểu người rất khác nhau nhưng đã luôn hỗ trợ nhau để sống. Bố luôn biết cách dừng lại, đi tiếp hay bỏ qua mỗi khi cần. Ở một khía cạnh nào đó, bố là chỗ dựa tinh thần rất tốt cho mẹ, điều mà mẹ rất không chịu thừa nhận. Mẹ là người quyết đoán, mẹ hỗ trợ cho bố mỗi khi có khó khăn về nhiều mặt - trừ tinh thần. Vậy là cứ thế, bố mẹ như hai mảnh ghép không phải là hoàn hảo nhất nhưng có thể bổ sung cho nhau để cùng đi, cùng bước những bước khá vững trong 38 năm qua.

Cho đến già mình cũng không quên hình ảnh mẹ đứng nấu cơm, bố đi làm về, quàng eo mẹ từ phía sau và 2 người hôn nhau - lúc ấy mình 14 tuổi. Mình sẽ cất giữ tất cả những bức ảnh hai người ở

bên nhau - lúc nào cũng tay trong tay hoặc là tay khoác vai, ôm eo trùu mê n.

Sóng gió, bão táp cũng đã từng càn quét qua ngôi nhà của bố mẹ nhưng đúng là duyên phận của bố mẹ chưa thể hết. Vẫn cùng nhau ăn sáng, uống trà; vẫn cùng nhau ngồi nói chuyện và cãi cọ; vẫn cúi kính, tức tởi và giận dỗi nhau. Dù đã nhiều lần dọa dẫm, vẫn chẳng thể “ra tòa” bởi vì “bố còn thương mẹ mà nhiều lắm!”.

Yêu như ngày đầu

40 tuổi đã gọi là già? Cũng là đã đi quá nửa đời người.

Hoành tráng thì đang là trên đỉnh của các loại đỉnh: công danh - sự nghiệp - gia đình - đam mê - lạc thú...

Đàn ông tuổi này nhiều người uốn ngược tự hào về một chức vụ đang có, một thu nhập cao như trong mơ, một ngôi nhà đẹp, một chiếc xe đắt tiền.

Còn anh, nói chuyện với mình, rạng rỡ và nói về gia đình - về vợ - về mọi tình từ ngày anh 17 tuổi cho đến tận bây giờ.

11 năm gặp lại, anh đã già đi nhiều nhưng ánh mắt và nụ cười vẫn nguyên vẹn như trong ký ức của mình. Anh kể về ngày cưới của anh và chị. Anh kể về người phụ nữ đã đợi chờ anh 10 năm để được mặc váy cô dâu; kể về người vợ đã ở bên cạnh anh 14 năm và kể về người mà anh đã và đang yêu 24 năm qua với vẻ rạng rỡ và nụ cười rất đáng yêu. Lâu rồi mình không gặp được người có gương mặt tràn trề hạnh phúc như thế.

Anh bảo, nhiều lúc có người hỏi anh còn yêu vợ không? Anh ngần ngại rồi nói: “Tự nhiên hỏi thế - biết trả lời ra sao?”.

Mình cười phá lên rồi nói: “Vậy ra sao?”.

Mỗi lần chị đi vắng anh thấy nhớ - thấy thiếu.

Mỗi lần chị về muộn 10 phút - anh thấy lo và đi tìm.

Mỗi lần chị và anh giận nhau - anh nhìn lưng chị quay lại phía mình, thương và anh khẽ ôm chị.

Mỗi lần chị khóc - anh tiêu tan hết sự tức tối trong người.

Và mỗi lần chị cười - anh thấy người mình nhẹ và lâng lâng.

Hay khi anh đi nhậu - chị không gọi anh thấy thiếu u.

Hay khi anh đi công tác - chị không tìm, nhờ anh giải quyết chuyện trẻ con đang tranh đồ chơi, anh thấy bực.

Hay khi anh bận chút việc cơ quan chưa kịp về - chị bảo cứ ở lại mà giải quyết - anh thấy buồn nhẹ.

Hay khi anh chụp ảnh cạnh cô bạn gái - chị xem mà chẳng nói gì - anh tức: sao chị lại chẳng ghen?

Và mỗi khi anh cười - chị lại nói chị thấy ấm áp.

Em ngỡ i cạnh anh, thấy lòng mình vui và ấm áp. Hạnh phúc khi chứng kiến người mà mình yêu quý được hạnh phúc. Vui vì sau 11 năm gặp lại, vẫn là con người đó bước ra từ ký ức, vẫn nồng nhiệt và tình cảm như xưa. Em thật ngưỡng mộ mình vì đã tin tưởng vào anh - đã yêu quý và trân trọng anh - đã coi anh là một người anh của mình.

10 năm yêu nhau - 14 năm là vợ chồng - 24 năm dù xa hay gần: anh vẫn thấy như ngày đầu. Anh đã nói về vợ mình như thế. Và em tin chắc chắn rằng một năm, mười một năm hay đến lúc anh thành ông già lụ khụ, anh cũng sẽ nói như thế khi nghe ai đó hỏi về tình yêu lớn của đời mình.

Mãi là như thế phải không anh!

P/S: Bàn tay anh dù có nhăn nheo, có cắ n cỏi, có bị thời gian tàn phá thì anh vẫn luôn nắ m chặt tay em, ủ á m và cùng em bước đi. Bởi vì anh luôn yêu em như ngày đầ u....

Đàn ông 40 yêu

Đàn ông 40 đã một lần lỡ dở nhưng lòng vẫn hướng về chỗ cũ dù chẳng còn thuộc về mình, dù đã không còn tay trong tay, vai kề vai với người đã từng là vợ. Trái tim tưởng rằng chẳng còn rung động nữa bỗng một sớm mai lại thấy nhớ nhung một người, thấy băn khoăn trước những được - mất, thấy lo sợ khi nghĩ đến hạnh phúc đã từng một lần tuột khỏi tay mình dù mình chẳng phản bội, dù mình yêu thương đủ đầy.

Đàn ông 40 một ngày bỗng thấy khó chịu khi nghe bạn hỏi: “Thích nhau à? Thế đã chén chưa?”. Bực mình vì trong tình yêu, dù là với ai, đàn ông 40 vẫn trân trọng người đàn bà lên giường với mình; bực mình vì người ta dám phủ nhận giá trị của tình cảm - bởi vì đàn ông 40 đã không còn ở cái thời đến với người khác chỉ vì sex. Sex chỉ là dấu chấm của câu thơ mà ngôn từ chính là cảm xúc người ta dành cho nhau. Đàn ông 40 thẫn thờ, rung động; chẳng phải thứ nhớ nhung được người ta định nghĩa tương đương với cần - đàn ông 40 lại yêu.

Đàn ông 40 thì yêu thế nào?

Mình vẫn bảo: mình không tin vào tình yêu của đàn ông 40 - đàn ông 40 không yêu cũng khó đam mê; họ chỉ thích. Vì sao? Vì thời gian, kinh nghiệm sống, những trải nghiệm của họ về tình yêu, về cuộc đời, những thăng trầm mà họ trải qua đã vô tình cướp đi của họ những nõng nân, đằm đuối của tuổi trẻ. Mình vẫn bảo bạn: đến

với đàn ông 40 để tìm sự bình yên, cảm giác ấm áp và an lòng thì được chứ đòi hỏi ở họ những cuồng nhiệt thì khó quá, phải không?

Cho đến một ngày, mình lại thấy những yêu thương của đàn ông 40 lần khuếch trương trong những câu chuyện của những người bạn và của chính họ: không nhạt nhòa, không hời hợt, không vô tâm; đậm đà, sâu lắng mà chẳng kém phần vô tư. Rồi có người bảo mình đã sai bởi vì những con số về tuổi tác thì khác nhau nhưng yêu thương thực sự thì chẳng bao giờ khác. Những nô lệ cuồng nhiệt của tình yêu thì tuổi nào cũng thế - chỉ khác nhau ở cách thể hiện mà thôi.

Đàn ông 40 không chỉ cần vợ, họ cần cả người tình và tri kỷ. Thời xưa, đàn ông hay ngủ với gái đẹp - nói chuyện với gái thông minh và vẫn cho rằng hai đặc tính đó không đồng thời cùng có ở một người đàn bà. Nhưng cuộc đời đâu giản đơn như thế - đàn bà “2 trong 1” ngày càng nhiều, vì thế không chỉ là những mối quan hệ qua đường tách biệt với những buổi hàn huyên tâm sự - bây giờ người ta có thể vừa sex ngon vừa chia sẻ - chưa kể đến những rung động không thể dùng lý trí để ngăn cản được.

Hệ quả đi kèm là gì? Là không phải trả tiền vì bóc bánh, không thể tâm sự xong rồi ai về nhà nấy mà là gắn bó nhiều hơn, từ trên giường đến bàn làm việc. Là không gặp nhau thì thấy nhớ nhưng - gặp nhau một lần lại có nhu cầu gặp thêm vì cuộc sống nhiều bức xúc, nhiều ức chế hay đơn giản là nhiều chuyện vui để kể cho nhau. Rất nhiều những vương mắc của cuộc đời được giải tỏa một cách nhẹ nhàng bằng sex hoặc nhẹ hơn là bằng vài lời an ủi động viên, những cái nắm tay hay vòng ôm đủ chặt.

Ừ thì đàn ông 40 không chỉ cần - mà họ còn biết yêu!

Đường buông

Mỗi khi hôn nhân có chuyện trục trặc, người ta ngay lập tức nghĩ đến muôn vàn lý do để biện hộ và lý do phổ biến nhất là: tại anh - em thiếu quan tâm; tại em - anh không có ai để tâm sự; tại muôn vàn những lý do thậm chí là vợ vẫn nhất mà người ta có thể nghĩ ra. Trong khi thực tế thì chẳng có chuyện đổ vỡ nào xuất phát chỉ từ một phía, trừ khi đôi i tác tìm được tình yêu đích thực của đời mình - thứ tình yêu mà họ từng có với người kia.

Câu cửa miệng của tất cả những người phụ nữ (và đôi khi của một số ít đàn ông) dù đang gặp bất hạnh hay vẫn đang hạnh phúc với cuộc hôn nhân là nếu có tan vỡ tôi sẽ không bắt đầu lại, khổ thế đủ rồi. Nhưng, đó là câu nói cửa miệng vô tư hồn nhiên và vô trách nhiệm nhất đối với chính họ, với cuộc hôn nhân họ đang có. Họ đã quên đi những niềm vui mà họ từng có với người kia, những nụ cười và những khoảnh khắc ấm áp, hạnh phúc mà nếu như không có chồng, có vợ thì chẳng bao giờ họ có thể cảm nhận được.

Chẳng có ai muốn xây nhà rồi phá bỏ, cũng chẳng ai muốn từ bỏ một người vẫn còn yêu thương nhưng không biết cách thể hiện, càng không muốn cuộc sống chỉ có một mình làm lụi dù vẫn có hàng nghìn cách để "vui". Đàn ông - đàn bà sinh ra trên đời này để ở cạnh nhau, chia sẻ với nhau buồn vui của cuộc sống, để mà giận hờn thậm chí hận thù nhau, nhưng dù có là cảm xúc gì thì cũng cần hai người - một người không bao giờ làm được gì cả.

Thi thoảng tôi có nghe đâu đó những câu cảm thán kiểu: “Chán lắm rồi!” hay “Chán thì bỏ”.

Nếu cứ chán nhau là bỏ thì mỗi ngày chúng ta sẽ phải chia tay một vài người, đó là bạn, là đồng nghiệp, là chồng, là gia đình. Nếu ai đó nói trong suốt cả quãng đời từ lúc sinh ra chẳng bao giờ biết chán ai thì người đó thuộc diện vô cảm mất rồi. Con người là động vật bậc cao với đủ những vui buồn, sướng khổ, mê đắm và chán chường, lại có thêm quyết định cuộc đời mình, thậm chí đôi lúc còn nắm trong tay cảm xúc của người khác, thế nên nhiều lúc tự cho mình cái quyết định buông bỏ bất cứ lúc nào thích hay muốn mà chẳng cần quan tâm đến ai hay điều gì. Nhưng có phải cứ chán nhau là có thể bỏ? phải bỏ? nên bỏ?

Hôm trước một chị bạn của tôi có nói: trong quan hệ vợ chồng, nếu chán thì nhắm mắt chứ đừng buông tay. Nhắm mắt chẳng dễ tí nào, nhưng nhắm lại và chỉ mở ra để nhìn những điều tốt đẹp, những mô-i ràng buộc con cái tuyệt vời mà chỉ có vợ chồng mới có được với nhau, mở ra để nhìn nỗi buồn của những đứa trẻ khi trong nhà thiếu vắng bóng dáng một người, hay nhìn lại nụ cười và sự hạnh phúc của chúng khi sống trong bầu không khí ấm áp của những ngày bố mẹ chúng chưa chán nhau. Vợ chồng hết tình còn nghĩa, hết đam mê còn trách nhiệm, đâu phải chỉ có một người phải nhắm mắt? Biết đâu, người ta đã phải nhắm mắt để cho mình được mỉm cười từ rất lâu rồi ày chứ?

Thế nên, đừng nói câu “chán thì bỏ”, đừng buông tay cũng đừng nhắm mắt quá sớm để rồi sau khi đã bước chân ra khỏi gia đình mới thấy tiếc những gì đã có với nhau.

Cho dù mỗi nụ cười, mỗi niềm vui chỉ là khoảnh khắc - nhưng nếu khéo léo, nếu biết tình cảm của mình nên dành cho ai, biết cách khơi gợi những yêu thương của những ngày xưa cũ đang bị hiện

thực che khuấ t thì sẽ tạo dựng được hạnh phúc, một hạnh phúc rấ t
bê n lâu.

Bạn là một con diê u, khi bước chân vào hôn nhân nghĩa là bạn đã
đặt sợi dây diê u vào tay người â y - dù có đôi lúc gió thổi diê u bay
xa, hay có đôi khi người câ m sợi dây â y lỏng tay thì cuố i cùng,
nê u không vì buông tay, cánh diê u â y sẽ vẫn ở lại - chỉ câ n cả 2
người thực sự muố n giữ...

Nắ m tay em đi anh

Khi ngoài kia bão nổi

Khi những giọt mưa nặng hạt

Gõ đê u nhịp vào trái tim em.

Nắ m tay em đi anh,

Khi ngoài kia gió quật

Gãy hàng cây xanh lá

Gãy những nhớ nhung mỗi mồn cứ đê n từ phía em.

Nắ m tay em đi anh

Đê em còn thâ y tim mình â m áp,

Đê em quên đi những giọt mưa đang đập mạnh vào cửa kính,

Đê em không bận tâm về nôi buồ n đê n cùng những cơn bão
cuố i mùa.

Nắ m tay em đi anh

Đê em biê t mình câ n nhau

Dấu em vẫn biê' t ngoài kia bão nổi...

Mục lục

Tin vào bản năng – điề`u thật thà khôn ngoan!

Viế`t cho Thảo Gấ`u

Ngoại tình trong phim – truyện

Unfaithful - Ngoại tình

The Descendants – Hậu duệ

Những cây câ`u ở quận Madison

Cuõng cơn gió bắ`c

Touch – chạm

Khi đàn bà không ngoại tình viế`t về` ngoại tình

Ngoại tình không chỉ có trong phim

Những phút xao lòng

Muôn màu ngoại tình

Ngoại tình vui không?

Khi chồ`ng có con riêng

Đàn bà ngoại tình

Thư gửi người xa lạ

Là gì của nhau?

Ngoại tình – bỏ chôn?

Ai cũng có quyên từ chôn được yêu thương

Dừng lại mới thực sự là biết yêu thương

Em muốn dừng lại

Nơi ta gặp nhau

Ta gặp nhau có đôi lần

Đàn ông – Đàn bà – Cuộc sống.

Đàn bà 3 trong 1

Đàn ông 2 trong 1

Em tìm gì khi thất vọng về tôi?

Tự do là hạnh phúc?

Tình một đêm

Hôn nhân

Chi tình yêu thôi chưa đủ

Khoảng cách này ai lấp?

Vợ chồng nhắc nhau

Hôn nhân: Hạnh phúc hay bất hạnh?

Khi người ta hết yêu nhau rồi

Ghen

Tin được không?

Làm sao để giữ nhau?

Tiếp tục hay dừng lại

Phía trước là bầu trời

Đổi thay

Bước qua nỗi buồn để thấy niềm vui

Cho đi để nhận lại

Ngày mai chị ra tòa

Nếu em không có anh

Cảm ơn anh vì đã không yêu em

Hạnh phúc

Nắm tay nhau để không lạc lối

Gia đình

Tôn trọng và yêu thương

Tình già

Yêu như ngày đầu

Đàn ông 40 yêu

Dừng buông

Unfaiththful là bộ phim nổi tiếng của Mỹ về khủng hoảng hôn nhân. Nội dung phim nói về vợ chồng Edward và Connie, tuy yêu nhau nhưng đời sống hôn nhân đã dần giết chết những lãng mạn tinh tế buổi ban đầu. Điều này đã khiến Connie xiêu lòng và rơi vào một cuộc tình vụng trộm với một gã đàn ông đào hoa lạ mặt. Bộ phim đã giúp Diane Lane – người đóng vai Connie được đề cử giải Oscar cho Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất năm 2003.

Là bộ phim được chuyển thể từ cuốn tiểu thuyết cùng tên của nhà văn Kauli Hart Hemmings. Từng giành được 44 giải thưởng lớn nhỏ, trong đó có giải Phim tâm lý xuất sắc và Kịch bản chuyển thể xuất sắc.

Tạm biệt tình yêu của anh, tạm biệt người bạn của anh. Nỗi đau của anh. Niềm vui của anh. Tạm biệt!

Cưỡng cơn giá bắc của tác giả Daniel Glattauer

(1). Xê-rét: rượu nho Tây Ban Nha.

(1). Sean Connery: ngôi sao điện ảnh kì cựu của Hollywood, nổi tiếng với vai diễn siêu điệp viên James Bond - 007.

(2). Johnny Depp: ngôi sao điện ảnh Mỹ.

(3). David Beckham: ngôi sao bóng đá Anh, đồng thời nổi tiếng vì vẻ đẹp ngoại hình.

(4). Cary Grant: tên thật là Archibald Leach, người Anh, là một nam tài tử điện ảnh nổi tiếng, từng vinh dự nhận tượng vàng Oscar.

(5). Hugh Grant: sinh năm 1960, người Anh, là diễn viên điện ảnh nổi tiếng, được mệnh danh là “Ông hoàng của phim lãng mạn.”

(6). Russell Grant: sinh năm 1951, người Anh, là một nhân vật nổi tiếng trong ngành truyền thông. Ông có ngoại hình rất béo.

(7). Jim Royle: một nhân vật trong serie phim hài của Anh là “Gia đình Royle”, có ngoại hình béo, lùn và hàng râu quai nón.

(8). Johnny Vegas: diễn viên hài người Anh, có chất giọng khàn và ngoại hình rất béo.

(1). Thần Cupid: thần tình yêu trong thần thoại La Mã. Trong thần thoại Hy Lạp, vị thần này có tên là Eros.

(1). Soap-on-a-rope: bánh xà phòng có dây treo.

- (1). Sparta: một thành bang nổi tiếng của Hi Lạp thời cổ đại.
- (1). Mozzarella: một loại pho-mát được làm từ nguyên liệu đặc trưng sữa bò, xuất xứ Newzealand.
- (2). Parmesan: một loại pho-mát nguyên miếng của vùng Parma (Ý) thường được làm từ đậu nành.
- (3). Spaghetti: một loại mì nổi tiếng của Ý.
- (4). Núi lửa Vesuvius: nằm ở phía nam thành phố Naples, nước Ý. Được xem là ngọn núi lửa nguy hiểm nhất thế giới.
- (1). Adrenaline: một chất nội tiết có tác dụng gây hưng phấn tinh thần.
- (1). Cotton: bông.
- (2). Kashmir: một bang của Ấn Độ, nơi nổi tiếng về các sản phẩm dệt lụa, dệt len.
- (3). Đồng thau: đồng pha thiếc.
- (4). Ritz: một khách sạn nổi tiếng và đặc biệt sang trọng ở Paris, Pháp.
- (5). SanFranciso: thành phố thuộc bang California, nước Mỹ.
- (6). Cầu Cổng Vàng: cây cầu treo dây võng dài nhất thế giới, bắc qua eo biển giữa vịnh San Franciso và Thái Bình Dương.
- (7). The Platium News: Tin tức Bạch kim.
- (8). Brandy: tên gọi chung của các loại rượu mạnh được chế biến bằng cách chưng cất trái cây.
- (9). Whisky: loại rượu có nguồn gốc từ nước Anh, được sản xuất bằng cách lên men và chưng cất.
- (1). Hamburgers: loại bánh được làm từ bột mì, bơ, trứng sữa, vừng và một số gia vị khác.
- (2). Elvis Presley: ca sĩ, diễn viên người Mỹ, được mệnh danh là vua nhạc rock and roll.
- (3). Flisnttones: tên bộ phim hoạt hình nhiều tập của Mỹ kéo dài từ năm 1960 – 1966.
- (1). The full monty: Những chàng trai bụi đời.
- (2). Kèn túi: một loại nhạc cụ hơi của người Scotland, có phần bầu kèn là một chiếc túi da.
- (3). You can leave your hat on: Anh hãy bỏ mũ ra.

- (1). Spa: thẩm mỹ viện.
  - (2). Eurostar: tàu điện cao tốc lớn nhất của Pháp.
  - (3). Transpennine Express: tàu tốc hành của Newcastle vùng Đông Bắc nước Anh.
  - (4). Orient Express: tàu tốc hành của Pháp.
- (1). Hat-trick: thuật ngữ của môn bóng đá, chỉ thành tích ghi bàn đặc biệt của một cầu thủ, ba lần sút tung lưới đối phương trong một trận đấu.
  - (2). Phòng Bầu Dục: phòng làm việc của tổng thống, nằm trong Nhà Trắng, phủ tổng thống của nước Mỹ.
- (1). Odysseus (Ô-đi-xê): một người anh hùng trong truyền thuyết Hi Lạp cổ đại, nhân vật chính trong trường ca Odysseus của Hô-me.
  - (2). Trojan (Tơ-roa): thành bang thuộc Hy Lạp cổ đại, nơi xảy ra cuộc chiến tranh nổi tiếng được mô tả trong trường ca I-li-át.
  - (3). Paris Match: tạp chí tuần của Pháp đăng tin trong nước và quốc tế về cuộc sống của các ngôi sao nổi tiếng.
- (1). I love you! : Anh yêu em!
  - (2). Download: tải xuống từ Internet.
- (1). Paul McCartney: ca sĩ, nhạc sĩ nổi tiếng người Anh, thành viên ban nhạc lừng danh The Beatles.
  - (2). Maca: tên gọi thân mật của Paul McCartney.
- (1). Christian Dior: nhà thiết kế thời trang của Pháp, người tạo nên thương hiệu thời trang nổi tiếng mang tên ông.
  - (2). Giorgio Armani: nhà thiết kế thời trang nổi tiếng của Ý. Thương hiệu Armani do ông xây dựng được coi là một trong bốn thương hiệu thời trang sang trọng nhất nước Ý.
  - (3). Ralph Lauren: nhà thiết kế thời trang của Mỹ, người tạo nên thương hiệu thời trang nổi tiếng thế giới.
  - (4). Alexander McQueen: nhà thiết kế thời trang nổi tiếng nước Anh.
- (1). Observer: người quan sát.
  - (2). Honolulu: thủ phủ của bang Hawaii(Hoa Kỳ), một địa điểm du lịch nổi tiếng.

Mượn ý thơ của chị Nguyễn Thiên Ngân

Olga Fyodorovna Berggolts (sinh ngày 16 tháng 5 năm 1910, mất ngày 13 tháng 11 năm 1975) là nữ nhà thơ, nhà văn Liên Xô. Bà nổi tiếng nhất với những tác phẩm sáng tác trong thời kì Leningrad bị bao vây.

Marai Sandor: Sándor Marai (tên khai sinh: Sándor Károly Henrik Grosschmid de Mara, tên tiếng Anh: Alexander Marai) - 11/04/1900 – 21/02/1989, là một nhà văn và nhà báo Hungary.

1. Zizel: Vợ balet ke về những cô gái trinh bị phụ tình, cứ đêm đêm hiện lên bên đầm lầy, nhảy một điệu múa ma. Nếu khi ấy có người đàn ông nào lạc đến đó sẽ bị cuốn vào điệu nhảy cho đến sáng, kiệt sức mà chết.

2. Ốp: Viết tắt của từ ký túc xá (tiếng Nga), cũng có nghĩa là nơi ở tập trung của những người Việt Nam ở Nga, sau này Ốp còn mang nghĩa là trung tâm buôn bán của người Việt.

3. Na-dạt: Quay lại.

4. Xanh: Từ lóng chỉ đô la Mỹ.

5. Đỏ: Từ lóng chỉ vàng.

6. Đôm: Nhà, được dùng với nghĩa Trung tâm chợ, buôn bán của người Việt

7. Nhianhia: Nhũ mẫu, người trông trẻ

8. Papka: File đựng giấy tờ

Trạm thu phát gốc (hay còn gọi là trạm gốc): là một phần của mạng thông tin di động GSM, chịu trách nhiệm truyền và giao tiếp giữa điện thoại di động và hệ thống chuyển mạch. Trạm gốc thực hiện việc truyền các kênh thoại đã mã hoá, cấp phát các kênh sóng cho máy điện thoại di động, quản lý chất lượng truyền và nhận thông qua giao tiếp bằng sóng cao tần và thực hiện nhiều việc khác liên quan tới mạng truyền dẫn bằng sóng radio.

Ngũ Lương Dịch là nhãn hiệu rượu nổi tiếng Trung Quốc, giá khá cao. Đây là loại rượu mạnh, từ năm mươi độ trở lên.

Thanh nhất sắc là thuật ngữ chơi mạt chược.

Chính hiệp là cơ quan tương tự Mặt trận Tổ quốc của Việt Nam.

Kim cương vương lão ngũ chỉ những người đàn ông hoàn hảo: trẻ tuổi, giàu có, đẹp trai, có học.

Weibo là mạng xã hội lớn ở Trung Quốc, tương tự facebook.